

עסקת נישואים

ג'ניפר פרובסט

עסקת נישואים

ג'ניפר פרובסט

מאנגלית: סיגל גפן

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

הקדשה

אמא,

קראת את כתבי היד הראשונים של הרומן שלי, שנכתבו במכונת כתיבה מיושנת, ואפילו קראת את סצנות האהבה. עודדת אותי לא לוותר על החלומות שלי ומעולם לא חשבת שזה סתם תחביב. תמכת בי בטוב וברע, בכל יום ויום במשך השנים. שימשת לי השראה להפוך לאדם טוב יותר בגלגול הזה. אני גאה להיות בתך. הספר הזה הוא בשבילך, אמא.

פרולוג

לפני שלוש-עשרה שנים...

"מי שעומד מאחוריי ומלפניי ומצדדי הוא העומד!"

אַלְכָּסָה הסירה בחטף את הידיים מהעיניים והסתובבה לאחור. היער עטף אותה בשתיקה מפחידה, אבל היא חשה כי חבריה נמצאים בסמוך. היא רצה ללא כל היסוס, ונעלי ההתעמלות שלה הלמו בשיחים ובענפים בעודה חולפת ביעף בינות לעצי האורן. אוזניה עקצצו כאשר קלטה בדל צחקוק.

היא פנתה לכיוון הצליל, אבל ההד הטעה אותה, וכל שעלה בידה לעשות הוא להפתיע סנאי שהחזיק אגוז גדול. הצל הקריר פיתה אותה להיכנס עמוק יותר. הצצה זריזה למקום המחבוא הקבוע של מגי חשפה רק ערימת עלים. אלכסה האטה את צעדיה וכמעט החליטה לשוב על עקבותיה, כששמעה פתאום קול.

"את לא קצת מבוגרת בשביל לשחק מחבואים?"

אלכסה סבה על עומדה ולטשה מבט אל האח הגדול של החברה הכי טובה שלה. "זה כיף", פטרה אותו בעקימת אף מתנשאת. פעם הם היו קרובים, עד שיום בהיר אחד הוא החליט פתאום שהיא לא שווה את הזמן שלו. לא דיבר איתה עוד, הפסיק להתגנב לביתה לנשנש עוגיות שוקולד צ'יפס וכבר לא סיפר לה בדיחות גסות. נראה היה כי רק הנערות הבוגרות יותר, המטופשות האלה עם הציצים הגדולים, מצליחות לעורר בו עניין עכשיו. למי אכפת? היא לא היתה מוכנה ללכת אחריו כמו ילדה קטנה.

"בכל מקרה, אתה לא תבין. אתה אף פעם לא רוצה להסתובב איתנו. מה אתה עושה כאן לבד?"

הוא קם על רגליו וניגש אליה. ניק ריאן היה בן שש-עשרה וקוץ ענקי בתחת. הוא לעג לכל מה שעשתה וחש כי יש לו זכות לשחק אותה אלוהים רק משום שהוא מבוגר ממנה בשנתיים.

הוא ניצב על שתי רגליים ארוכות ושריריות. שערו הסתלסל סביב קצות אוזניו ועל מצחו, תערובת מקסימה של צבעים, החל בחום בהיר וכלה בזהב, דומה לדגני הבוקר שנהגה לאכול, חשבה אלכסה. שילוב של אורז, חיטה ותירס. פניו היו כחושות וזוויתיות, מצוידות בשפה תחתונה זעפנית שמאז ומעולם ריתקה אותה. עיניים חומות בהירות התנוצצו בתבונה ובשמץ של כאב. אלכסה ידעה מהי תחושת כאב. היה זה המאפיין היחיד שיכלה להזדהות איתו.

ניק ריאן היה נער עשיר ומסוגר, ונראה היה שאין לו חברים. היא תמיד תהתה איך אחותו מגי יצאה כזאת חברותית.

"את צריכה להיזהר ביער, פספוסה. את עלולה ללכת לאיבוד."

"אני מכירה את היער הזה יותר טוב ממך."
הוא משך בכתפיו בזלזול. "מן הסתם. היית צריכה להיות בן."
היא התרתחה וקמצה את אגרופיה לצד גופה, מטלטלת את הקוקו שלה. "ואתה היית צריך להיות בת. כולם יודעים שאתה לא אוהב ללכלך את הידיים, יפיופון."
פגיעה ישירה. הוא נראה ממש מעוצבן. "את צריכה ללמוד להתנהג כמו בת."
"איך בדיוק?"

"איפור. להיראות יפה. לנשק בנים."
היא בחיים לא תבזבז את מעט הכסף שלה על שפתונים. גם ככה קשה היה לה להרשות לעצמה לקנות משהו חדש, שלא לדבר על איפור ועל בשמים. אלכסה פלטה קול של הקאה.
"איכס."

"אני מתערב איתך שבחיים לא נישקת אף אחד."
היא שמעה את הנימה המתגרה בקולו. בגיל ארבע עשרה, רוב חברותיה - כולל מגי - כבר התנשקו עם בנים, אבל המחשבה על כך תמיד גרמה לבטן שלה להתהפך. היא היתה מוכנה למות ולא לספר את זה לניק. "דווקא כן התנשקתי."
"עם מי?"

"לא ענייך. יאללה ביי."
"נראה אותך."
נעלי ההתעמלות שלה נעצרו באמצע המנוסה. ציץ חד של ציפור פילח את האוויר, ואלכסה הרגישה שהיא הגיעה לנקודת מפנה. היא זקרה את הסנטר. "נראה אותי מה?"
"תראי לי שאת יודעת להתנשק."

בטנה התהפכה ולבה דפק בטירוף, בעוד כפות ידיה מתמלאות זיעה. היא עשתה פרצוף. "איתך?"
"ידעתי."

"למה שאני ארצה להתנשק איתך? אני שונאת אותך!"
"טוב, תשכחי מזה. רק רציתי לראות אם את נערה אמיתית. ועכשיו אני יודע שאת לא."
המילים שלו פצעו אותה מבפנים. כל הספקות העצמיים וחוסר הביטחון פעפעו בתוכה ואישרו לה שהיא אכן שונה. למה היא לא כמו מגי? למה היא מעדיפה לצייר, לקרוא ובעלי חיים על בנים? אולי ניק צודק ומשהו באמת לא בסדר אצלה. אולי...
הוא התחיל להתרחק.

"חכה!"
הוא עמד בגבו אליה במשך כמה רגעים, כמו שוקל את בקשתה. אט-אט הסתובב אליה.
"מה?"

אלכסה כפתה על עצמה לסגור את המרחק ביניהם ונעצרה מולו. רגליה רעדו. היתה לה תחושה מוזרה בגוף. כמעט כאילו היא הולכת להקיא. "אני יודעת איך להתנשק. ואני... אני אראה לך."

"אוקיי". אז קדימה. "הוא רכן לעברה בתנוחה זחוחה, כאילו הוא עושה את זה כל יום וזה כבר מתחיל לשעמם אותו.

היא הסתמכה על הידע שצברה מסרטים ורכנה קדימה. אני לא אדפוק את זה. להרפות את השפתיים. לנשום עמוק. להטות את הראש יותר הצידה כדי שהאפים שלנו לא יתנגשו. אלזהים, מה יהיה אם אני אפגע בסנטר שלו ואגרום לו לדמם? לא, אל תחשבי על זה. להתנשק זה קלי קלות.

אל תעשי עניין. אל תעשי עניין. אל תעשי עניין...

נשימתו היתה קלה וחמימה כשרפרפה על שפתייה. היא הקשיתה את צווארה מעלה ונעצרה. ואז נגעו שפתייה בשלה.

היא בקושי הרגישה בחיכוך, אבל הוצפה מגוון של תחושות - מגע אצבעותיו על כתפיה. הלחץ העדין של פיו. הניחוח הגשמי של העצים מעורב בשמץ מגרה של בושם גברי.

באותם רגעים ספורים העניק לה ניק מתנה נדירה. ליבה נפתח לרווחה ותחושה משונה של התרוממות רוח הציפה את עורקיה. הנשיקה האמיתית הראשונה שלה. כמה זמן חרדה וחששה מפני ההתנסות הזאת, מבועתת שמא תשנא להתנשק עם בנים ולא תהיה נורמלית? ובאותו רגע ידעה כי היא נערה בשלה ולעולם לא תעמיד עוד בספק את החלק הזה שבה.

הוא התרחק ממנה אט-אט ועיניה נפקחו. מבטיהם נפגשו, והם לא הצליחו להתיק את העיניים זה מזה. הרגשות שטפו אותה בגלים סואנים והפכפכים, כמו היתה ברכבת הרים בלונה פארק, משולהבת מפחד ומהתרגשות. היא עצרה את נשימתה וחיכתה.

הבעה מוזרה עלתה על פניה. הוא סקר אותה כמו לא ראה אותה מעולם. לרגע נהדר אחד הבחינה במשהו עמוק בתוך עיניו החומות-זהובות - זכר לפגיעות שמעולם לא חלק עם איש. שפתייה התעקלו ברמז לחיוך.

היא השיבה לו חיוך. הרגישה בטוחה. ידעה כי לא ילעג לה או יתעלם ממנה עוד. המצב השתנה. הדבר שאליו התכחשה במשך זמן כה רב נפלט לה פתאום מהפה בלי לחשוב על התוצאות.

"יום אחד אני אתחתן איתך."

אלכסה כלל לא פקפקה בתגובתו, בטוחה בידידות שלהם ובנשיקה שלהם. עמוק בתוכה חשה כי היא יכולה לתת בו אמון ללא כל היסוס. היא חיכתה שחיוכו יתרחב, חיכתה להסכמה שלו, חיכתה לשינוי שיחול ביחסיהם מן הקצה אל הקצה אחרי הנשיקה היחידה המושלמת הזאת.

תריס נטרק בפניו, והנער שנישקה נעלם ואיננו.

ואז ניק צחק.

היא מצמצמה, לא מבינה את תגובתו; אבל כשמבטה פגש שוב בשלו, חלחלה תחושת קור מקפיאה לתוך החזה שלה.

"להתחתן? קטעים איתך אלי. כשאני אתחתן, זה יהיה עם אישה אמיתית. לא עם ילדה." הוא טלטל את ראשו בלעג ברור ומופגן, כאילו המחשבה הזאת תמשיך לשעשע אותו במשך ימים רבים. הוא כבר יריץ על זה צחוקים עם החברה שלו. ועם החברות האמיתיות שלו. היא עמדה שם ביער, וכל שיכלה היה לצפות במתרחש בתחושת זוועה, ללא כל מענה חריף לשם שינוי.

השעשוע הבוטה שלו התחלף בצחקוק חרישי. "אבל יש לך פוטנציאל. עם קצת תרגול את עוד יכולה להיות טובה בקטע הזה של הנשיקות. אז להתראות, ילדה." הוא הלך.

צחקוק נישא באוויר. היא הסתובבה באיטיות, אחוזת חלחלה, ותפסה את אחת מחברותיה מסתתרת בין השיחים. עכשיו כולם ידעו.

באותו רגע, על סיפה של הנשיות, גמלה בה ההחלטה הראשונה שלה: היא לעולם לא תיתן לניק, או לכל בחור אחר, להשפיל אותה שוב. האהבה היחידה שאפשר לסמוך עליה היא אהבה של בני משפחה ושל חברים. אסור לבטוח בבנים, והיא פיקחית דיה כדי לא להזדקק לשיעור נוסף בנושא.

היא הסתובבה ורצה, משחק המחבואים נשכח ממנה לחלוטין, בעודה תוהה מהו הכאב שהיא חשה בחזה.

היא היתה, כמובן, צעירה מכדי לשים את האצבע על הסיבה האמיתית.

שנים רבות לאחר מכן היא תבין סוף-סוף.

הלב שלה נשבר.

פרק ראשון

היא היתה זקוקה לגבר.

ורצוי גבר עם מאה וחמישים אלף דולר מיותרים.

אלכסנדריה מריה מקנזי נעצה מבט במדורה הקטנה תוצרת בית שבאמצע רצפת הסלון שלה ותהתה אם איבדה את שפיותה באופן רשמי. על פיסת הנייר שבידה היו רשומות כל התכונות שחלמה למצוא בנפש התאומה שלה: נאמנות. אינטליגנציה. חוש הומור. משפחתיות חזקה ואהבה לבעלי חיים. הכנסה מכובדת.

הוב המרכיבים כבר התבשלו. שערה אחת של בן משפחה זכר - אח שלה היה עדיין בקריזה. תערובת עשבים מבושמים - כדי שיהיה בו צד ענוג כנראה. ומקל קטן בשביל... ובכן, היא קיוותה שזה לא אומר מה שהיא חוששת שזה אומר.

אלכסה נשמה עמוק, זרקה את הרשימה לתוך הדלי הכסוף וצפתה בה נשרפת. היא הרגישה כמו טיפשה על שהיא מטילה כישוף של אהבה, אבל לא נותרה לה שום אפשרות אחרת ולא היה לה הרבה מה להפסיד. בתור הבעלים של חנות ספרים אקלקטית בעיירה אוניברסיטאית אופנתית בצפון מדינת ניו יורק הגיעה למסקנה, שמותר לה להרשות לעצמה כמה שיגיונות. כמו לשלוח תפילה לאמא אדמה כדי שתשלח לה את הגבר המושלם.

כשהלהבות זינקו מעלה, שלחה אלכסה את היד ותפסה במטף הכיבוי. העשן היתמר והזכיר לה את שרידי הפיצה השרופים בתחתית הטוסטר אובן שלה. היא עיקמה את האף, התיזה את נזל הכיבוי למרכז השטיח שלה והלכה לחפש לעצמה כוס יין אדום כדי לחגוג.

אמה תיאלץ למכור את טארה.

בית המשפחה.

אלכסה תפסה בקבוק של קברנה סוביניון והרהרה במצב הקשה שנקלעה אליו. חנות הספרים שלה היתה ממושכנת עד העצם. ההתרחבות של בית הקפה תצריך תכנון קפדני, ולא היה לה גרוש מיותר. היא הביטה בדירת הלופט הוויקטוריאנית והגיעה בקלות למסקנה שאין מה למכור. אפילו לא באי-ג'יי.

היא בת עשרים ושבע, ומן הסתם היתה אמורה לחיות בדירה מסוגננת, ללבוש בגדי מעצבים ולצאת לדייטים בכל סוף שבוע. במקום זה היא אוספת לביתה כלבים עזובים מבית המחסה המקומי וקונה צעיפים אופנתיים כדי לרענן את המלתחה שלה. היא האמינה ב"לחיות לאור השמש", להיות פתוחה לכל הזדמנות וללכת בעקבות הלב. לרוע המזל, אף לא אחת מהתכונות האלה תציל את הבית של אמה.

היא לגמה מהיין הארגמני והכירה בעובדה שלא נותר מה לעשות. לאיש לא היה מספיק כסף, והפעם, כשגובה המיסים יגיע, הסוף לא יהיה טוב. היא לא סקרלט או'הארה. והיא גם לא חשבה שמעשה הייאוש האחרון שלה - הניסיון לרקוח כישוף אהבה כדי למשוך את הגבר המושלם אל סף דלתה - יעזור.

פעמון הדלת צלצל.

פיה נפער בתדהמה. אלוהים, זה הוא? היא השפילה מבט אל מכנסי הטרנינג המלוכלכים שלה ואל חולצת הבטן, ותהתה אם יש לה זמן להחליף בגדים. היא קמה ממקומה ופשפה בארון הבגדים, אבל הפעמון צלצל שוב. אז היא ניגשה לדלת, נשמה עמוק ושלחה יד אל הידית.

"הגיע הזמן שתפתחי את הדלת."

תקוותיה של אלכסה התפוגגו. היא נעצה עיניים בחברתה הטובה ביותר, מגי ריאן, והזעיפה פנים. "היית אמורה להיות גבר."

מגי פלטה נחרה ונכנסה. הוא נפפה בידה באוויר, מבזיקה בציפורניים בגון הדובדבן, וצנחה על הספה. "ממש, תמשיכי לחלום. הברחת את הדייט האחרון שלך, אז אני לא מתכוונת לסדר לך עוד דייטים. מה קרה כאן?"

"מה זאת אומרת הברחתי אותו? חשבתי שהוא עומד לתקוף אותי."

מגי זקרה גבה. "הוא התכופף קדימה כדי לתת לך נשיקת לילה טוב. את מעדת ונפלת על התחת והוא הרגיש כמו אידיוט. אנשים מתנשקים אחרי דייט, אלי. זה קטע של טקס כזה."

אלכסה השליכה את שאריות האשפה לתוך שקית זבל והרימה את הדלי. "הוא אכל מלא שום בארוחת הערב ולא רציתי שיתקרב אליי."

מגי לקחה את כוס היין ולגמה לגימה הגונה. היא פשטה קדימה זוג רגליים ארוכות עטויות במכנסי עור שחורים, מניחה את מגפיה גבוהי העקבים על קצה השולחן החבוט. "תזכירי לי שוב למה לא עשית סקס בעשור האחרון?"

"מכשפה."

"נזירה."

אלכסה נשברה וצחקה. "אוקיי, ניצחת. במה זכיתי שחננת אותי בנוכחותך בשבת בערב? את נראית טוב."

"תודה. אני יוצאת לשתות עם מישהו באחת-עשרה. בא לך להצטרף?"

"לדייט שלך?"

מגי עשתה פרצוף ורוקנה את מה שנשאר בכוס. "אני מעדיפה את חברתך. הוא משעמם."

"אז למה את יוצאת איתו?"

"הוא נראה טוב."

אלכסה צנחה לצידה על הספה ונאנחה. "הלוואי שהייתי כמוך, מגי. למה יש לי עכבות רבות כל כך?"

"למה לי אין בכלל?" שפתיה של מגי התעקלו בלעג עצמי, ואז הצביעה לעבר הדלי. "אז

מה הקטע עם האש?"

אלכסה נאנחה. "ניסיתי ליצור כישוף של אהבה. כדי, אה... להשיג גבר."

חברתה הטילה את ראשה לאחור וצחקה.

"טוב. אז איך זה קשור לדלי?"

לחייה של אלכסה בערו. היא בחיים לא תתגבר על הבושה. "עשיתי מדורה לכבודה של

אמא אדמה," לחשה.

"אוי אלוהים."

"תקשיבי. אני נואשת. עדיין לא פגשתי את האביר על הסוס, והתעוררה בעיה קטנה

נוספת שאני חייבת לפתור, אז שילבתי את שני הצרכים שלי לרשימה אחת."

"איזו מין רשימה בדיוק?"

"אחת הלקוחות שלי סיפרה לי שהיא קנתה ספר של כישופי אהבה, וכשהכינה רשימה

של כל התכונות שהיא מחפשת בגבר, הוא הופיע."

העניין של מגי התעורר. "גבר עם כל התכונות שהיא רצתה צץ פתאום בחיים שלה?"

"כן. הרשימה צריכה להיות מוגדרת. זה לא יכול להיות כללי מדי, כי אז היקום מתבלבל

כנראה מהבקשות שלך ולא שולח לך כלום. היא אמרה שאם עושים מה שכתוב בכישוף,

הגבר הנכון יופיע."

עיניה הירוקות של מגי התנוצצו. "תני לי לראות את הספר."

אין כמו רווקה אחרת כדי לגרום לך להרגיש טוב בקשר לחיפוש אחר גבר. אלכסה זרקה

אליה את הספרון הקטן בעטיפת ה בד, וכבר הרגישה קצת פחות טיפשה.

"המממ. תראי לי את הרשימה שלך."

אלכסה נופפה בידה לעבר הדלי. "שרפתי אותה."

"אני יודעת שיש לך עותק מתחת למיטה. עזבי, אני אביא את זה בעצמי." חברתה ניגשה

בנחישות לפוטון הצהוב בהיר ותחבה את היד מתחת לכריות. בתוך שניות ספורות אחזה

בניצחון, בין שתי ציפורניים אדומות בוהקות, ברשימה, מלקקת את שפתיה כאילו עמדה

לצלול לתוך רומן רומנטי חושני. אלכסה התיישבה על השטיח באנחה. הנה מתחילה

ההשפלה.

"מספר אחת," קראה מגי. "אוהד של המָטָס."

אלכסה הכינה את עצמה לפיצוץ.

"בייבול?" צווחה מגי. היא נופפה קדימה ואחורה באוויר בפיסת הנייר לשם הרושם

הדרמטי. "איך לעזאזל את מסוגלת לרשום בייבול בראש סדר העדיפויות שלך? כבר שנים

שהם לא הגיעו לוורלד סיריס! זאת עובדה ידועה שבניו יורק יש יותר אוהדי יאנקיז מאשר

אוהדי מָטָס, מה שפוסל, בעצם, את רוב אוכלוסיית הגברים."

אלכסה חרקה שיניים. למה כל הזמן מציקים לה בעניין ההעדפות שלה בנוגע לקבוצות

ספורט? "למָטָס יש לב ואופי, ואני צריכה גבר שמסוגל לתמוך באנדרדוג. אני לא מוכנה

לשכב עם אוהד של היאנקיז."

"את חסרת תקנה. אני מרימה ידיים," אמרה מגי. "מספר שתיים: חובב ספרים, אמנות ושירה."

היא השתתקה לרגע והרהרה בזה, ואז משכה בכתפיה. "מקובל עליי. שלוש: מאמין במונוגמיה. חשוב מאוד לרשימה. מספר ארבע: רוצה ילדים." היא הרימה את המבט. "כמה?"

אלכסה חייכה למחשבה. "הייתי רוצה שלושה, אבל אני מוכנה להסתפק בשניים. הייתי צריכה לפרט כמה בדיוק ברשימה?"

"לא, אמא אדמה תסדר את זה כמו שצריך." מגי המשיכה. "מספר חמש: יודע לתקשר עם נשים. זה טוב. נשבר לי לקרוא ספרים על נוגה ועל מאדים. קראתי את כל הסדרה, ועדיין אין לי שום מושג. מספר שש: אוהב בעלי חיים." היא נאנקה. "זה גרוע כמו המָטֶס!" אלכסה הסתובבה בזריזות על השטיח כדי להיות מולה. "אם הוא שונא כלבים, איך אני אוכל להמשיך להתנדב בבית המחסה לחיות? ומה אם הוא צייד? אני אתעורר באמצע הלילה ואמצא אייל מת נועץ בי עיניים מעל האח."

"את כזאת דרמטית." מגי חזרה לרשימה. "מספר שבע: דוגל במוסר ובאתיקה ומאמין ביושר ובכנות. זה היה צריך להיות ראשון ברשימה, אבל שיהיה, אני לא אוהדת של המָטֶס. מספר שמונה: מאהב טוב." היא זקפה את גבותיה. "ברשימה שלי זה היה מופיע במקום השני. אבל אני גאה בכך שזה בכלל מופיע כאן. אולי את לא חסרת תקנה כמו שחשבתי." אלכסה בלעה בקושי. חרדה אחזה בקרביה. "תמשיכי."

"מספר תשע: בעל זיקה משפחתית חזקה. זה הגיוני - אתם מזכירים לי את משפחת וולטון הארוה. טוב, מספר עשר..."

השעון תקתק. אלכסה צפתה במגי קוראת שוב את הסעיף.

"אלכסה, אני כנראה לא מבינה מה כתוב בסעיף עשר."

אלכסה נאנחה. "את כנראה כן מבינה."

מגי קראה את הבקשה האחרונה. "בעל מאה וחמישים אלף דולר פנויים במזומן." היא

הרימה את מבטה. "אני צריכה עוד פרטים."

אלכסה זקרה את הסנטר קדימה. "אני צריכה גבר שאוכל לאהוב, עם מאה וחמישים

אלף דולר מיותרים. ואני צריכה אותו מהר."

מגי טלטלה את ראשה כאילו עלתה מתחת לפני המים. "בשביל מה?"

"כדי להציל את טארה."

מגי מצמצה. "טארה?"

"כן, הבית של אמא שלי. את יודעת, כמו בסרט חלף עם הרוח? זוכרת איך אמא שלי

היתה מתבדחת שצריך עוד כותנה כדי לשלם את החשבונות? לא סיפרתי לך עד כמה המצב

נהיה גרוע, מָגֶס. אמא רוצה למכור את הבית, ואני לא יכולה לתת לה לעשות את זה. אין

להם כסף ואין להם לאן ללכת. אני אעשה כל דבר בשביל לעזור. אפילו אתחתן. בדיוק כמו סקרלט."

מגי נאנחה וחטפה את התיק שלה. היא שלפה ממנו בכוח את הטלפון הנייד וחייגה. "מה את עושה?" אלכסה נלחמה בפניקה הגואה שמא חברתה הטובה לא תבין אותה. אחרי הכול, היא מעולם לא ביקשה לעצמה גבר שיפתור לה את הבעיות. איך נפלו גיבורים... "אני מבטלת את הדייט שלי. אני חושבת שצריך לדון בסעיף החדש הזה. ואז אני מטלפנת לפסיכולוגית שלי. היא טובה מאוד, דיסקרטית ומקבלת מטופלים באמצע הלילה." אלכסה צחקה. "את כזאת חברה טובה, מגי." "כן, את מספרת לי?!"

***

לניקולס ריאן היה הון ממש בהישג יד. אבל כדי להשיג את הדבר האחד והיחיד שרצה, הוא היה זקוק לאשה. ניק האמין בדברים רבים - בעבודה קשה כדי להשיג את המטרה. בשליטה בכעסים ובפנייה לקול ההיגיון ברגעי עימות. וביצירת בניינים. בניינים שיהיו יציבים ונד ביד יפהפיים. זוויות אלגנטיות וקווים חדים מתמזגים אלה באלה. לבנים ובטון וזכוכית המשמשים עדות ליציבות שאנשים משתוקקים אליה בחיי היומיום. הרף העין של הפליאה, כשאדם חוזה ביצירה הסופית בפעם הראשונה. כל אלה נראו לו הגיוניים.

ניק לא האמין באהבה לנצח נצחים, בנישואים ובמשפחה. הדברים האלה לא נראו לו הגיוניים, והוא החליט לא להכליל נושאים חברתיים כגון אלה בחייו. לרוע המזל, דוד ארל שינה את החוקים.

קרביו של ניק התכווצו, וחוש ההומור החולני שלו כמעט גרם לו לפרוץ בצחוק. הוא התרומם מכורסת העור ופשט את הז'קט הכחול שלבש, את עניבת המשי המפוספסת ואת החולצה הצחורה כשג. תנועת אצבעות חפזה - והחגורה נפתחה; ניק החליף בגדים בזריזות ולבש מכנסי טרנינג אפורים וחולצת-טי תואמת. הוא דחק את שתי כפות הרגליים לתוך הנייק אייר שלו ונכנס לחדר העבודה, היכל הקודש הפרטי שלו, ובו דגמים, רישומים, תמונות מלאות השראה, הליכון, משקולות ובר מאובזר היטב. הוא לחץ על הכפתור התחתון של השלט רחוק כדי להפעיל את נגן האם-פי 3. צלילי לה טרוויאטה מילאו את החדר וניקו לו את הראש.

ניק הפעיל את ההליכון וניסה לא לחשוב על סיגריות. אפילו אחרי חמש שנות הפסקה, כשהלחץ עלה מדרגה, הוא השתוקק עדיין לסיגריה. מעוצב נוכח חולשתו כשהדחף לעשן קיים עדיין, החל להתאמן. הריצה הרגיעה אותו, במיוחד בסביבה שבה שלט לחלוטין. בלי

קולות רמים שמפריעים לו להתרכז, בלי שמש לזהות, בלי אבנים או חצץ, שמפריעים לו באמצע הדרך. הוא תכנת את המסלול והתחיל בריצה הקצובה שתוביל אותו אל הפתרון. הוא, אמנם, הבין את כוונותיו של דודו, אבל תחושת הבגידה כרסמה אט-אט בשלוות נפשו. בסופו של דבר, אחד מבני המשפחה היחידים שאהב השתמש בו כבכלי משחק. ניק טלטל את ראשו. הוא היה צריך לצפות את זה. דוד ארל בילה את החודשים האחרונים שלו בפטפוטים על חשיבות המשפחה, וחשב כי תגובתו של ניק חסרה את ההתלהבות הדרושה. ניק תהה מדוע דודו מופתע כל כך. אחרי הכול, המשפחה שלו יכלה לשמש פרסומת לאמצעי מניעה.

בעודו מרחף לו ממערכת יחסים אחת לשנייה, דבר אחד הלך ונעשה ברור לניק - כל הנשים רוצות להתחתן, ונישואים משמעם בלגן. מריבות בגלל רגשות. ילדים שמתישים את שניכם עד מוות בחיפוש אחר עוד ועוד תשומת לב. הצורך בעוד מרחב, עד שבסופו של דבר יהיה סופם של היחסים כסופם של כל יחסים - גירושים. כשהילדים הם הקורבנות. לא, תודה.

הוא העלה את השיפוע וכוון שוב את המהירות, בשעה שמחשבותיו הסתחררו. דוד ארל נשאר אופטימיסט עקשן עד הסוף המר, וקיווה שאישה תציל את חיי אחיינו. התקף הלב הכה חזק ומהר. כאשר עורכי הדין הריחו לבסוף את הדם ועטו על הטרף, היה ניק בטוח כי העניינים החוקיים יהיו פשוטים. אחותו, מגי, כבר הבהירה באופן ברור שאינה רוצה שום קשר לעסק. לדוד ארל לא היו קרובי משפחה נוספים. לראשונה בחייו האמין ניק במזלו הטוב. סוף-סוף יהיה לו משהו שהוא לגמרי שלו.

עד שעורכי הדין קראו את הצוואה.

ואז נוכח לדעת שהבדיחה היא על חשבוננו.

הוא יירש את חלק הארי של מניות "דְרִימְזְקִיפּ יוזמות" - ברגע שיתחתן. הנישואים חייבים להימשך לפחות שנה, עם כל אשה שיבחר, ועם הסכם ממון מתקבל. אם ניק יחליט לא להיענות לרצונותיו של דודו, הוא יחזיק בחמישים ואחד אחוזים; היתרה תתחלק בין חברי מועצת המנהלים, וניק יישאר מנהל חסר סמכויות. במקום ליצור בניינים הוא יהיה תקוע בפגישות ובפוליטיקה תאגידית - בדיוק מה שלא רצה לעשות בחייו.

ודוד ארל ידע זאת היטב.

אז עכשיו עליו למצוא אשה.

הוא לחץ על המתג והשיפוע התמתן. ואז האט את הקצב והוריד דופק. בדיוק שיטתי פילס לו מוחו דרך מבעד לריקנות הרגשית, סורק את האפשרויות העומדות לפניו. הוא ירד מן ההליכון, שלף בקבוק קר של אוויון מהמיני-בר וצעד בחזרה לכסאו. הוא לגם את הנוזל הצונן והצלול והניח את הבקבוק הלח על שולחן העבודה שלו. ואז המתין כמה דקות, בעודו עושה סדר במחשבותיו. אחר כך הרים מהשולחן עט מזהב וגלגל אותו בין אצבעותיו.

הוא רשם את המילים, כל אחת מסמר בארון המתים שלו-עצמו.

למצוא אשה.

הוא לא יבזבז זמן נוסף בקיטורים על חוסר ההגינות. ניק החליט ליצור רשימה ברורה של התכונות שיידרשו מאשתו לעתיד, ואז לחשוב אם יש מועמדות מתאימות בין הנשים שהכיר.

תיכף ומיד עלתה בראשו דמותה של גבריאלה, אבל הוא דיכא את המחשבה. דוגמנית-העל המהממת שיצא איתה בימים אלה היתה מושלמת לאירועים חברתיים ולסקס נפלא, אבל לא לחתונה. גבריאלה היתה אשת שיחה שנונה והוא נהנה מחברתה, אבל חשש שהיא מתחילה כבר להתאהב בו. היא רמזה על רצונה בילדים, מה שמבחינתו פסל את האפשרות הזאת. ככל שלא ינסה לקבוע חוקי יסוד לחתונה הזאת - רגשות יהרסו הכול. היא תיעשה קנאית ותובענית, כמו כל אישה נורמלית; שום הסכם ממון שיגובש לפני הנישואים לא יעמוד בפני תאוות הבצע שלה ברגע שתרגיש נבגדת.

הוא לגם שוב מהמים והעביר את אצבעו במעגלים על פני הקצוות המחוספסים של הפקק. פעם קרא במקום כלשהו, כי אם בן אדם עורך רשימה של התכונות שאותן הוא מעריך באישה, מישהי כזאת תופיע בחייו. ניק כיווץ את מצחו כשנאחז במחשבה החולפת הזאת. הוא כמעט היה משוכנע שלתיאוריה הזאת יש קשר כלשהו ליקום. משהו שקשור בלקבל בחזרה את מה שאתה משקיע בקוסמוס. איזשהו בולשיט מטפיזי שלא האמין בו. אבל באותו רגע הוא היה נואש.

הוא הניח את קצה העט בפילה העליונה של העמוד והחל לערוך את הרשימה שלו.

אשה שלא אוהבת אותי.

אשה שאני לא רוצה לשכב איתה.

אשה שאין לה משפחה גדולה.

אשה שאין לה בעלי חיים.

אשה שלא רוצה ילדים.

אשה בעלת קריירה עצמאית.

אשה שתראה במערכת היחסים הזדמנות עסקית.

אשה שאינה רגשנית או אימפולסיבית מדי.

אשה שאני יכול לבטוח בה.

ניק קרא את הסיכום. הוא ידע כי כמה מהתכונות שחשק בהן מעידות על אופטימיות יתר, אבל אם התיאוריה הזאת של היקום עובדת, עדיף לו כבר לרשום כל מה שהוא רוצה.

הוא היה זקוק לאשה שתראה בהרפתקה הזאת הזדמנות עסקית. אולי מישהי שזקוקה לסכום כסף גדול. הוא התכוון להציע הטבות רבות, אבל רצה שהנישואים יהיו על הנייר בלבד. בלי מין אין קנאה. בלי רגשות אין אהבה.

בלי בלגן הנישואים יהיו מושלמים.

הוא סרק את רשימת כל הנשים שיצא איתן בעבר, כל ידידה ששוחח עימה, כל קולגה שאי פעם אכל איתה ארוחת צהריים.

ללא הצלחה.

התסכול כרסם בקצות עצביו. הנה הוא - גבר בן שלושים, מושך במידה סבירה, אינטליגנטי ובעל ביטחון כלכלי. והוא לא מצליח למצוא אף אשה מתקבלת על הדעת להתחתן איתה.

יש לו שבוע אחד למצוא אשה.

הטלפון הנייד שלו צלצל. ניק הרים אותו. "ריאן."

"ניק, זאת אני. מגי." היא השתתקה לרגע. "מצאת כבר אשה?"

צחקוק בעבע על שפתיו. אחותו היתה האשה היחידה בעולם שהצליחה להצחיק אותו

באופן קבוע. אפילו היה זה על חשבוננו. "אני בדיוק עובד על זה."

"אני חושבת שמצאתי אותה."

הדופק שלו הואץ. "מי זאת?"

שתיקה נוספת. "תצטרך לעמוד בתנאים שלה, אבל אני לא חושבת שזאת תהיה בעיה.

תשמור על ראש פתוח. אני יודעת שזה לא הצד החזק שלך. אבל אתה יכול לבטוח בה."

הוא הסתכל על הסעיף האחרון ברשימה שלו. זמזום מוזר הזדמזם באוזניו, מעין אזהרה

מפני מילותיה הבאות של אחותו. "מי זאת, מֶגֶס?"

לזמן קצר השתררה שתיקה מעברו השני של הקו. "אלכסה."

החדר הסתחרר בכתמים מעורפלים למשמע השם המוכר מעברו. המחשבה היחידה

שהיתה לו הבזיקה שוב ושוב באורות ניאון בוהקים כמו מנטרה.

אין שום מצב, לעזאזל.

פרק שני

ניק הביט סביבו, מרוצה מהתוצאה. חדר הישיבות הפרטי שלו סיפק את האווירה העסקית, וזר הפרחים הרענן שהניחה המזכירה שלו במרכז השולחן סיפק את המגע האישי בינות לשטיחים הרכים בגון היין, הניצוץ העשיר של רהיטי עץ הדובדבן וכורסאות העור הצהבהבות. החוזים היו ערוכים בקפידה לצד מגש כסף אלגנטי, ועליו תה, קפה ומבחר מאפים. רשמי, אך ידידותי - מה שישקף את אופי הנישואים שלהם.

הוא התעלם מהבור העמוק שנפער בקרביו כשחשב על הפגישה המחודשת עם אלכסנדריה מקנזי. הוא תהה כיצד התפתחה, מה יצא ממנה. מהסיפורים שחלקה איתו אחותו הצטיירה אשה אימפולסיבית ופזיזה. בתחילה נרתע מהצעתה של מגי - אלכסה לא התאימה לתדמית הנחוצה. זיכרונות עיקשים של ילדה עם קוקו עולה ויורד, בעלת רוח משוחררת, התגרו במחשבותיו; ועם זאת ידע כי היא הבעלים של חנות ספרים מכובדת. הוא עדיין חשב עליה כעל החברה הקטנה של מגי, אף שלא ראה אותה שנים רבות. אבל הזמן הלך ואזל.

הם חלקו עבר מרוחק, והוא הרגיש שאפשר לבטוח בה. ייתכן שאינה עולה בקנה אחד עם המחשבות שיש לו לגבי האשה המושלמת, אבל היא זקוקה לכסף. ומהר. מגי שמרה על שתיקה בנוגע לסיבה, אבל מדבריה נשמע שאלכסה נואשת. עם הצורך בכסף היה לו נוח - זה עניין של שחור ולבן. בלי אזורים אפורים. שום רעיונות על אינטימיות ביניהם. עסקה רשמית בין חברים ותיקים. הוא היה מסוגל לחיות עם זה.

ניק שלח יד לאינטרקום כדי לקרוא למזכירתו, אך באותו רגע נפתחה הדלת הכבדה לרווחה, ואז נסגרה בנקישה רועמת. הוא הסתובב.

עיניים כחולות עמוקות ננעצו היישר בעיניו ללא כל היסוס ובצלילות שאמרה לו כי האשה הזאת תפסיד בכל משחק פוקר שהוא - היא היתה כנה עד להכאיב וחסרת כל יכולת לשקר. הוא זיהה היטב את עיניה, אם כי הגיל שינה את צבען לתערובת מטרידה של אבנים יקרות וספיר. תמונות מסוימות עלו בראשו - חוקרות את מעמקי הים הקריבי בחיפוש אחר צפונותיו. ציור של תכול מטריית השמיים של סינטרה,¹ המשתרעים כה רחוק ועמוק עד כי אין אדם יכול למצוא את ההתחלה או את הסוף.

עיניה היו עוצרות נשימה על רקע שיערה השחור כדיו, כולו תלתלים דוגמת חולץ פקקים, שגלשו מעבר לכתפיה ומסגרו את פניה במין פראות טבעית שאותה כנראה לא היתה מסוגלת לרסן. עצמות לחיים גבוהות הבליטו פה עסיסי. בעבר הרחוק נהג לשאול אותה אם

---

¹ המחברת רומזת כאן לשיר בשם "רוח קיצית", שהביצוע הידוע ביותר שלו הוא של פרנק סינטרה. [כל ההערות הן משל המתרגמת].

עקצה אותה דבורה, ואז היה מתפקע מצחוק. הבדיחה היתה על חשבוננו. פנטזיות גבריות לזהטות נוצרו סביב פה כשלה - ולא היה לזה שום קשר לדבורים. רק לדבש. עדיף דבש חמים ודביק, שנמזג על פני אותן שפתיים דשנות ומלוקק אט-אט.

אוף, לעזאזל.

הוא ריסן את עצמו וסיים את הבדיקה. הוא נזכר איך עינה אותה כשגילה שהיא צריכה ללבוש חזייה. היא התפתחה מוקדם, וחשה מושפלת עד עפר מהגילוי שלו. והוא השתמש במידע כדי לפגוע בה. עכשיו זה כבר לא היה מצחיק. שדיה היו שופעים כשפתיה, והם תאמו את עיקול מותניה. היא היתה גבוהה, כמעט בגובה שלו, והחבילה הזאת של פיתוי נשי הגיעה ארזזה כולה בשמלת כתפיות אדומה כאש, שהדגישה את השקע בין שדיה, רפרפה על פני ירכיה וגלשה אל הרצפה. ציפורני בהונות ארגמניות הציצו מבעד לסנדלים אדומים נוצצים. היא נשארה לעמוד בפתח, מאפשרת לו לשבוע ממראה עיניו בטרם תחליט לדבר. ניק היה המום משהו, אך נלחם באי הנוחות שלו, מסתמך על מקצוענות כדי להסוות את תגובתו. אלכסנדריה מריה מקנזי התפתחה יפה מאוד. קצת יותר מדיי יפה לטעמו. אבל את זה היא לא צריכה לדעת.

הוא חיך באדישות, כפי שהיה מחייך אל כל שותף לעסקים. "שלום, אלכסה. עבר זמן רב."

היא חייכה בחזרה, אבל החיוך לא הגיע לעיניה. היא העבירה משקל מרגל לרגל ואגרפה את כפות ידיה. "שלום, ניק. מה שלומך?"

"טוב. שבי, בבקשה. אני יכול למזוג לך קפה? תה?"

"קפה, בבקשה."

"חלב? סוכר?"

"חלב. תודה." היא גלשה בחן אל תוך כיסא מרופד, הסתובבה עם הגב לשולחן ושיכלה רגליים. האריג האדום הצמוד טיפס מעט מעלה ואפשר לו להציץ ברגליה, חלקות מעוצבות.

הוא התרכז בקפה. "נפוליאון? מאפה תפוחים? הם מהמאפייה שמעבר לרחוב."

"לא, תודה."

"בטוח?"

"כן. אני לא אצליח להסתפק באחד. למדתי שאני לא מסוגלת לעמוד בפיתוי."

המילה פיתוי בקעה מבין שפתיה בקול נמוך ומעושן, שליטף את אוזניו. מכנסיו התהדקו מעט, והוא תפס כי קולה מלטף מקומות נוספים בגופו. נבוך לחלוטין מתגובתו לאשה שלא רצה שום קשר גופני איתה, התמקד במזיגת הקפה והתיישב מולה.

הם בחנו זה את זה במשך כמה רגעים, והשתיקה התארכה. היא משמשה את צמיד הזהב העדין שהקיף את מפרק ידה. "הצטערתי לשמוע על דודך ארל."

"תודה לך. מגי עדכנה אותך בפרטים?"

"כל העסק נשמע מטורף."

"נכון. דוד ארל האמין בערכי המשפחה, ולפני שמת הוא היה משוכנע שלעולם לא אתמסד. לכן החליט שדחיפה הגונה תהיה לטובתי."

"אתה לא מאמין בנישואים?"

הוא משך בכתפיו. "נישואים הם דבר מיותר. החלום על משהו שנמשך לנצח הוא אגדת ילדים. אבירים על סוס לבן ומונוגמיה אינם קיימים."

היא נרתעה לאחור בהפתעה. "אתה לא מאמין במחויבות לאדם אחר?"

"מחויבויות הן קצרות-ימים. בטח, אנשים מתכוונים לזה כשהם מתוודים זה באוזני זה על אהבה ועל נאמנות, אבל הזמן שוחק את כל הדברים הטובים ומותיר את הרעים. את מכירה מישהו שנשוי באושר?"

שפתיה נפרדו זו מזו, ואז התעטפה בשתיקה. "חוץ מההורים שלי? אני מניחה שלא. אבל זה לא אומר שאין זוגות מאושרים."

"אולי." הנימה שלו עמדה בסתירה להסכמה החלקית שלו.

"אני מניחה שיש נושאים רבים שאנחנו לא מסכימים עליהם," אמרה אלכסה, ואז זעה בכיסאה ושיכלה מחדש את הרגליים. "אנחנו צריכים לבלות קצת יחד כדי לבדוק אם הדבר הזה יכול לעבוד."

"אין לנו זמן. החתונה חייבת להיערך בסוף השבוע הבא. זה לא חשוב אם נסתדר או לא. זה עסקי בלבד."

היא צמצמה את עיניה. "אני רואה שנשארת אותו בריון שחצן שהקניט אותי בגלל גודל החזה שלי. יש דברים שלא משתנים."

הוא מיקד את תשומת ליבו במחשוף שמלתה. "אני מניח שאת צודקת. יש דברים שלא משתנים; ויש דברים שממשיכים לגדול."

היא החסירה פעימה בשל העקיצה, אבל הפתיעה אותו וחייכה. "ודברים אחרים נשארים קטנים." מבטה ההפגנתי נח ישירות על הבליטה שבמרכז מכנסיו.

ניק כמעט ירק לתוך הקפה שלו, אבל הצליח להניח את הספל בהדרת כבוד שלווה. גל של חום ניקב את קרביו בהיזכרו באותו יום בברכה, כשהיו ילדים.

הוא הקניט את אלכסה ללא רחם בגלל השינויים בגופה, כשמגי התגנבה מאחוריו ומשכה למטה את בגד הים שלו. חשוף במלוא מובן המילה התרחק משם בראש מורם והעמיד פנים שהמקרה כלל לא מטריד אותו. אבל הזיכרון הזה עדיין היה מדורג אצלו בתור הרגע המביך בחייו.

הוא החווה בידו אל הניירות שהיו מונחים מולה. "מגי אמרה לי שאת זקוקה לסכום מסוים של כסף. השארתי את המספר פתוח לצורכי משא ומתן."

הבעה מוזרה חלפה על פניה. הם התהדקו ואז התרפו שוב. "זה החוזה?"

הוא הנהן. "תרצי בוודאי שעורך הדין שלך יעבור עליו."

"אין צורך. יש לי חבר עורך דין. למדתי מספיק כשעזרתי לו להתכונן לבחינות לשכה. אני יכולה לראות אותו?"

הוא החליק את הניירות על פני העץ הממורט. היא שלחה יד לתוך תיקה, שלפה זוג משקפי קריאה קטנים שחורים ודחפה אותם מעל גשר אפה. דקות חלפו בעוד היא בוחנת את החוזה. הוא ניצל את ההזדמנות לבחון אותה. המשיכה העזה שלו אליה הרגיזה אותו. אלכסה לא היתה הטיפוס שלו; היא היתה חושנית מדי, ישירה מדי... אמיתית מדי. הוא רצה להיות בטוח שלא צפויות לו שום התפרצויות רגשיות, במקרה שמשוה לא יסתדר כפי שהיא רוצה. גבי, גם כשהתעצבנה, התנהלה תמיד באיפוק. אלכסה הפחידה אותו, לעזאזל. משוה בקרבו לחש לו, שלא יהיה קל להתמודד איתה. היא דיברה גלויות ולא היססה להפגין את רגשותיה בלי לחשוב קודם. תגובות כגון אלה מסוכנות ויוצרות בלגן. הדבר האחרון שהוא זקוק לו בנישואים.

ואף על פי כן...

הוא בטח בה. עיני הספיר הללו העידו על נחישות מסוימת ועל הגינות. ההבטחה שלה היתה שווה משוה. הוא ידע שאחרי שנה היא תלך לדרכה בלי להפנות את המבט לאחור ובלי להשתוקק לכסף נוסף. כף המאזניים נטתה לטובתה.

ציפורן אדומה כדובדבן נקשה על קצה הדף במקצב יציב. היא הרימה את המבט. ניק תהה מדוע עורה נעשה כה חיוור, כאשר אך לפני רגע נראתה כל כך סמוקה ובריאה.

"יש לך רשימת דרישות?" אמרה כאילו היא מאשימה אותו בפשע שדינו מוות, במקום בהכנת רשימה של זכויות וחובות.

הוא כחכח בגרונו. "רק כמה איכויות שהייתי רוצה שיהיו באשתי." היא פתחה את פיה כדי לדבר, אבל אף מילה לא בקעה ממנו. נראה שהיא עושה מאמצים לשחרר את המילים לאוויר העולם.

"אתה רוצה מארכת, יתומה ורובוט - מגולמים כולם באישה אחת. זה הוגן לדעתך?" הוא נשם עמוק. "את מגזימה. זה שאני רוצה להתחתן עם מישהי חנינית ובעלת חוש עסקי, לא אומר שאני מפלצת."

"אתה רוצה מישהי מנשות סטפורד, בלי הסקס. לא למדת שום דבר על נשים מאז גיל ארבע-עשרה?"

"למדתי הרבה. לכן דוד ארל היה חייב להכריח אותי להיכנס למוסד שקודם כול מפלה נשים לטובה."

היא התנשמה. "גברים מקבלים הרבה מאוד בנישואים!"

"כמו מה, למשל?"

"סקס קבוע וידידות."

"אחרי חצי שנה מתחילים כאבי הראש, ואתם משעממים זה את זו למוות."

"מישהי להזדקן איתה."

"גברים אף פעם אינם רוצים להזדקן. לכן הם ממשיכים לחפש נשים צעירות יותר."
פיה נפער בתדהמה; היא סגרה אותו בחטף. "ילדים... משפחה... מישהי שתאהב אותך
בטוב וברע."

"מישהי שתבזבז את כל הכסף שלך, תנדנד לך בכל לילה ותקטר שאתה לא מנקה
אחריך את הבלגן שאתה עושה."
"אתה מטורף."
"את שוגה באשליות."

היא הנידה בראשה, גורמת לתלתלי המשי השחורים שלה להתרומם סביב פניה ואז
לחזור ולהתיישב במקומם באיטיות. הסומק שב ללחייה. "אלוהים, ההורים שלך באמת
הצליחו לדפוק אותך, מלמלה."
"תודה לך, פרויד."
"מה אם אני לא אתאים לכל הקטגוריות האלה?"
"נעבוד על זה."

עיניה הצטמצמו, והיא נשכה את שפתה התחתונה. ניק נזכר פתאום בפעם הראשונה
שנישק אותה, כשהיה בן שש-עשרה. איך נלחץ פיו אל שלה, חש ברעד שלה. אצבעותיו
ליטפו בעדינות את כתפיה החשופות. הניחוח הרענן והנקי של פרחים ושל סבון מגרה את
נחיריו. לאחר מכן היא זהרה בתמימות, ביופי, בזוך. חיכתה לחלק של בעושר ובאושר עד
עצם היום הזה.

ואז חייכה ואמרה לו שהיא אוהבת אותו. שהיא רוצה להתחתן איתו. הוא היה צריך ללטף
לה את הראש, להגיד משהו נחמד ולהסתלק לדרכו. במקום זאת היתה ההערה שלה על
הנישואים מתוקה ומפתה באופן שהפחיד אותו עד מוות. כבר בגיל שש-עשרה ידע ניק שאין
יחסים יפים - כל היחסים נעשים בסופו של דבר מכוערים. הוא צחק, קרא לה תינוקת והשאיר
אותה לבד ביער. הפגיעות והכאב שבפניה קרעו לו את הלב, אבל הוא הקשיח את עצמו כנגד
הרגש. ככל שתלמד מוקדם יותר, כן ייטב.

ניק וידא באותו יום כי שניהם ילמדו לקח קשה.
הוא ניער מעל עצמו את הזיכרון והתרכז בהווה. "למה שלא תספרי לי מה את מחפשת
בנישואים האלה?"

"מאה וחמישים אלף דולר. במזומן. מראש, ולא בתום השנה."
הוא רכן והתקרב אליה, מסוקרן. "הרבה מאוד כסף. חובות הימורים?"
קיר בלתי נראה התרומם ביניהם. "לא."
"התקף קניות?"

זעם התלקח בעיניה. "זה לא עניינך. חלק מהעסקה הוא שאתה לא שואל אותי שום
שאלה בקשר לכסף או בנוגע למה שאני מתכוונת לעשות איתו."
"המממ, עוד משהו?"

"איפה אנחנו גרים?"

"בבית שלי."

"אני לא מוותרת על הדירה שלי. אני אמשיך לשלם את שכר הדירה כרגיל."
רטט של הפתעה חלף בו. "בתור אשתי תזדקקי למלתחה ראווה. תקבלי קצבה ותהיה
לך גישה לקניינית האישית שלי."

"אני אלבש מה שאני רוצה, מתי שאני רוצה ואשלם על זה בכסף הארור שלי."
הוא הבליע חיוך. הוא כמעט נהנה ממאבק המוחות, בדיוק כמו בימים עברו. "את
תצטרכי לארח את שותפיי לעסקים. יש לי עסקה ענקית בקנה, ואת תצטרכי להיות נחמדה
לנשים האחרות."

"אני מסוגלת לא לשים מרפקים על השולחן ולצחוק מהבדיחות המטופשות שלהם. אבל
אני חייבת להיות חופשייה לנהל את העסק שלי וליהנות מחיי חברה משלי."
"כמובן. אני מצפה ממך להמשיך בסגנון החיים האישי שלך."

"כל עוד אני לא מביכה אותך?"

"בדיוק."

היא הקישה בבהונותיה באותו מקצב של ציפורני ידיה. "יש לי כמה בעיות עם הרשימה
הזאת."

"אני בן אדם גמיש."

"אני קרובה מאוד למשפחה שלי, והם יזדקקו לסיבה טובה כדי להאמין שאני מתחתנת
פתאום."

"פשוט תספרי להם שנתקלנו זה בזו אחרי כל השנים האלה והחלטנו להתחתן."
אלכסה גלגלה עיניים למעלה. "אסור שהם ידעו על ההסכם הזה, כך שהם חייבים
להאמין שאנחנו מאוהבים בטירוף. תצטרך לבוא לארוחת ערב כדי שנוכל להודיע להם באופן
רשמי. וזה חייב להיות משכנע."

הוא נזכר שאביה עזב אותם לטובת אלכוהול, נוטש את המשפחה. "את עדיין מדברת עם
אבא שלך?"

"כן."

"פעם שנאת אותו."

"הוא הכה על חטא. בחרתי לסלוח. בכל אופן, אחי, גיסתי והאחייניות שלי התאומות חיים
כולם עם הוריי. הם ישאלו מיליון שאלות, לכן אתה חייב להיות משכנע."
הוא קימט את המצח. "אני לא אוהב סיבוכים."

"בעיה שלך. זה חלק מהעסקה."

ניק החליט להעניק לה את הניצחון הקטן הזה. "בסדר. עוד משהו?"

"כן. אני רוצה חתונה אמיתית."

עיניו הצטמצמו. "חשבתי להתחתן אצל שופט שלום."

"אני חשבתי להתחתן בשמלה לבנה, בחוץ, בנוכחות המשפחה שלי, ומגי בתור שושבינה."

"אני לא אוהב חתונות."

"כבר אמרת. המשפחה שלי בחיים לא תאמין שברחתי כדי להתחתן. אנחנו חייבים לעשות את זה בשבילם."

"אני מתחתן איתך מסיבות עסקיות, אלכסה. לא בגלל המשפחה שלך."

סנטרה הזדקק כלפי מעלה. הוא רשם במוחו את המחווה. זה נראה כמו אזהרה בטרם יציאה לקרב. "תאמין לי שגם אותי זה לא משמח, אבל אנחנו חייבים לשחק את המשחק כדי שאנשים יחשבו שזה אמיתי."

תווי פניו התהדקו, אך הוא הצליח להנהן. "בסדר." קולו נטף עוקצנות. "עוד משהו?" היא נראתה קצת לחוצה בעודה מציצה לעברו. אחר כך קמה מכיסאה והחלה לפסוע בחדר. תשומת ליבו הועתקה אל אחוריה המושלמים, המתנוודדים הלך ושוב, והרוכסן שלו נמתח באי-נוחות. המחשבה ההגיונית האחרונה שלו חלפה ביעף לנגד עיניו. *תחתוך הפסדים כאן ועכשיו וצא מהחדר. האשה הזאת הולכת להפוך את חיך על פיהם, באלכסון ולכל הצדדים, ותמיד שנאת לונה פארקים והפתעות.*

ניק נלחם בנחשול הפחד הפתאומי שהציף אותו, והמתין לתשובתה.

***

אוף, לעזאזל.

למה הוא חייב להיות כזה מהמם? היא הגניבה מבט לעברו בשעה שפסעה אנה ואנה. קללה גסה טיפסה אל שפתיה, אך היא דחקה אותה פנימה. בילדות היתה מגחכת בלעג וקוראת לו יפיופון בגלל שערך הזהוב. אותם תלתלי נעורים אולפו לתספורת קצרה ושמרנית, אבל כמה קווצות שיער סוררות נפלו על מצחו במרדנות עיקשת. הצבעים התכהו עם הזמן, אולם עדיין הזכירו לה את דגני הבוקר שלה, נעים בטווח שבין בלונד-דבש לחיטה. תווי פניו הקשיחו - הלסת שלו היתה עתה מסותתת קמעה. שיניים לבנות מושלמות הבזיקו אליה במהלך אותו חיך קצרצר. עיניו נותרו בגוון ערמון כהה, ומבטן רמז על סודות כמוסים, השמורים היטב מאחורי חומה. אבל הגוף שלו...

הוא תמיד היה פעיל, אך כאשר חצה את החדר, נע האריג האלגנטי של מכנסיו בגון שיבולת השועל והכפיף עצמו לרצונו, מתווה קווי מיתאר של רגליים ארוכות ושריריות ושבן חטוב. הסוודר החום-צהבהב בעל צווארון הווי היה בעת ובעונה אחת זרוק ומתאים כלבוש למשרד בשבת.

חלקים מסוימים היו מגונים בתכלית. זרועותיו הארוכות והמסוקסות. הכתפיים הרחבות והחזה, שהתפרש והעניק צורה לאריג. גון הברונזה הכהה של עורו, כאילו שכב בשמש

והשתזף במשך שעות ארוכות. הגמישות החייתית של תנועותיו. הוא התבגר, והוא כבר לא היה יפיופון. ניק ריאן היה גבר לוחט בטירוף - והוא עדיין ראה אותה בתור החברה למשחק של אחותו הקטנה. כשמבטיהם נפגשו, לא היתה בעיניו שום הכרה, שום הערכה. רק ידידותיות מרוחקת שהעניק למישהי מעברו.

טוב, אין מצב שהיא נותנת ללשון שלה להשתרבב מהפה רק כי הוא מושך. האישיות שלו עדיין דפוקה. בגדול. בגדול כמו שוודאי...

היא סילקה את המחשבה הזאת מהראש.

אלכסה תיעבה את הרעיון שהנוכחות שלו גורמת לה להיות לחוצה וקצת מסוחררת. לפני שבוע היא הטילה כישוף של אהבה, ואמא אדמה הקשיבה לה. היא השיגה את הכסף שרצתה, והיא יכולה להציל את בית משפחתה. אבל מה לעזאזל קרה לרשימה שלה? הגבר שמולה נפסל בכל עניין ודבר שהאמינה בו. זה לא זיווג של אהבה. לא, זה עסק, חד וחלק, וכל כך כל כך קר. בעוד זיכרון הנשיקה הראשונה שלהם מגיח מתוך גומחה חבויה במוחה, היא היתה מוכנה להתערב שהוא שכח את הרגע ההוא לחלוטין. תחושת ההשפלה פרכסה בתוכה. לא עוד. האם אמא אדמה לא תעניק לה אפילו את דרישה מספר אחת ברשימה שלה? היא נשמה עמוק ודיברה. "עוד דבר אחד."

"כן?" שאל.

"אתה צופה בבייסבול?"

"כמובן."

בטנה התהפכה מרוב מתח. "איזו קבוצה אתה אוהד?"

הוא גיחך בזחיות. ממש בזחיות. "יש רק קבוצה ניו יורקית אחת."

אלכסה נלחמה בבחילה שעלתה בה, ושאלה את השאלה. "איזו קבוצה?"

"היאנקיז, כמובן. הם הקבוצה היחידה שמנצחת. הם הקבוצה היחידה ששווה משהו."

היא נשמה נשימות עמוקות לבטן, שאותן למדה לעשות בשיעורי יוגה. האם תוכל להתחתן עם אוהד של היאנקיז? האם תהיה מוכנה לוותר על כל הקודים המוסריים שלה? האם תוכל להינשא לגבר, שסוגד להיגיון הקר וחושב שמונוגמיה היא קטע של נשים?

"אלכסה? את בסדר?"

היא השתיקה אותו ביד אחת והמשיכה לפסוע כה וכה, מחפשת נאשות אחר תשובות. אם תצא משם עכשיו, לא תהיה כל ברירה אלא למכור את בית המשפחה. האם תוכל לחיות עם עצמה בידיעה שהיתה אנוכית מכדי להקריב את הקורבן למען משפחתה? האם יש לה בכלל ברירה?

"אלכסה?"

היא סבה על עקביה. קוצר הרוח היה חקוק בפניו. לגבר הזה יש אפס סובלנות להתפרצויות רגשיות. הוא, אולי, חתיך הורס, אבל הוא יהיה קוץ רציני בתחת, בדיוק כפי שהיה כשהיו ילדים. הימים שלו ודאי מתוכננים על הדקה. הוא בטח אינו יודע מהי משמעות

המילה אימפולסיבי. האם ישרדו שנה של חיים תחת אותה קורת גג? האם ישסעו זה את זה לגזרים בטרם יחלפו שלוש מאות שישים וחמישה ימים? ומה אם היאנקיז יגיעו השנה לוורלד סיריס? היא תצטרך להתמודד עם השחצנות המחורבנת שלו ועם החיוכים המתנשאים. אוי, אלוהים...

הוא שילב את הידיים על החזה. "אל תגידי לי. את אוהדת של המָטֶס." היא התחלחלה למשמע הנימה שלו. "אני מסרבת לדבר איתך על בייסבול. אתה לא תלבש שום דבר עם הסמל של היאנקיז כשאתה איתי. לא אכפת לי מה אתה שם על עצמך כשאני לא בסביבה. זה ברור?"

על החדר נפלה דממה. היא הסתכנה והציצה לכיוונו. הוא לטש בה מבט, כאילו צמחו על ראשה נחשים כשערה של מדוזה. "את צוחקת עליי?"

היא הנידה בראשה במרץ. "לא."

"אסור לי אפילו לחבוש את כובע היאנקיז שלי?"

"נכון מאוד."

"את מטורפת," הוא אמר.

"אתה יכול לקרוא לי איך שתרצה. תגידי לי עכשיו לפני שנבזבז זמן נוסף."

ואז הוא עשה משהו שהיא לא ראתה אותו עושה מאז שהבריון של השכונה נפל מהאופניים ופרץ בבכי מטופש של בנות.

ניק ריאן צחק. לא שביב של שעשוע או גיחוך זחוח. זה היה צחוק מהבטן, עד הסוף, עמוק וגברי. הצליל מילא את החדר והפיח בו רוח חיים. אלכסה נלחמה בחיוך משלה, במיוחד משום שהוא צחק עליה. לעזאזל, הוא נראה טוב כשהוא יורד מהסוס אל העם.

לבסוף נרגע ונראה כמי ששוקל בדעתו את האפשרות, ואז מגיע לפשרה. "אני לא אלבש שום דבר שקשור ליאנקיז, אבל זה תופס גם לגבייך. בלי זבל של המָטֶס. אני לא רוצה לראות אפילו ספל קפה או מחזיק מפתחות שמסתובב אצלי בבית. זה ברור?"

הכעס בעבע בתוכה. איכשהו העסקה הופנתה נגדה. "אני לא מסכימה. אנחנו לא זכינו בוורלד סיריס מאז 1986, אז לי מותר ללבוש את הדברים שלי. אתם זוכים למספיק תהילה – אין לך צורך בעוד."

זווית פיו הרעידה. "ניסיון יפה, אבל אני לא אחד מהרכיכות שאת רגילה לצאת איתם. בלי יאנקיז, בלי מָטֶס. זה מה יש."

"אני לא יוצאת עם רכיכות!"

הוא משך בכתפיו. "לא אכפת לי."

הוא קיפצה מרגל לרגל ואך בקושי הצליחה למנוע מידיה להיקמץ לאגרופים. הוא היה כל כך מנוכר. איך הוא יכול להיראות כל כך משגע ובה בעת להזכיר לה את התפוח המורעל שהוצע לשלגייה?

"נו, את רוצה לישון על זה או מה שזה לא יהיה שנשים עושות כשאתן לא מסוגלות לקבל החלטה?"

היא נשכה את השפה, חזק, וכפתה על המילים לצאת מגרונה. "בסדר. עשינו עסק." "עוד משהו?"

"אני מניחה שזה מכסה הכול."

"לא בדיוק." הוא השתתק, כאילו הוא עומד לגשת לנושא רגיש. אלכסה נשבעה שתישאר רגועה, לא משנה מה יגיד. שניים יכולים לשחק במשחק הזה. היא תשחק אותה מלכת הקרח, גם אם הוא יענה אותה במילים. היא נשמה עמוק והחליקה בחזרה אל תוך הכיסא, ואז הרימה את כוס הקפה שלה כדי ללגום ממנו.

הוא קירב את אצבעות ידיו אלה אל אלה ושאף אוויר. "אני רוצה לדבר איתך על סקס." "סקס?" המילה נשרה משפתיה ושוגרה לאוויר כמו יריית אקדח. היא מצמצה, אבל סירבה לחשוף שינוי כלשהו בארשת פניה.

הוא זינק ממושבו, והם החליפו תפקידים בשעה שהוא פסע אנה ואנה על פני השטיח המפואר בגון השני. "את מבינה, אנחנו צריכים להיות מאוד דיסקרטיים בנוגע ל... אה... לפעילויות מחוץ לנישואים שלנו."

"דיסקרטיים?"

"כן. אני מתעסק עם לקוחות מאוד מכובדים, ויש לי מוניטין לשמור עליו. מה גם שתנאי ההסכם שלנו יופרו אם הנישואים שלנו יועמדו בסימן שאלה. אני חושב שהכי טוב יהיה אם תסכימי להתנזר ממין במשך שנה. זה בר-ביצוע, את לא חושבת?"

"או הרבה אי-ביצוע."

הוא פלט צחוק מעושה בבירור, והיא תהתה אם היא מבחינה בצנוץ של זיעה על מצחו או שמא זה רק משחק של האור. הוא הפסיק לפסוע והביט בה כמעט בחשש. פתאום הלחלה המשמעות האמיתית של דבריו לתודעתה - ניק רצה שהיא תהיה האשה המושלמת, מה שאומר שהעסקה שלהם כוללת נישואים של פרישות.

אבל הוא לא דיבר על ההתנזרות שלו-עצמו. מגי סיפרה לה את כל הפרטים על גבריאלה, כך שהיא ידעה שניק נמצא במערכת יחסים. אלכסה עדיין לא הבינה למה אינו מתחתן עם החברה שלו, אבל מי היא שתשפוט את הבחירות שלו. כל מה שעניין אותה היה החזיר השוביניסטי שמולה והתשוקה שאחזה בה לבטל את כל העסקה. כמעט.

היא רעדה מרוב זעם, אך שמרה על ארשת פנים רגועה. ניק ריאן רוצה לעשות עסק? בסדר גמור. כי כשהיא תצא מבעד לדלת הזאת, ניקי יחתום על עסקת חיוו.

היא חייכה. "אני מבינה."

פניו ממש אורו. "באמת?"

"בוודאי. אם הנישואים אמורים להיות אמיתיים, איך זה ייראה אם ירכלו שאתך מנהלת רומן זמן כל כך קצר אחרי החתונה?"
"בדיוק."

"ואתה גם לא צריך להתמודד עם שאלות משפילות בנוגע לגבריות שלך. אם אשתך שוכבת עם כל מיני גברים, ברור מה הבעיה. היא לא מקבלת מה שצריך בבית."
הוא העביר את המשקל מרגל לרגל. ההנהון שלו היה בלב ולב. "אני מניח."
"אז מה בקשר לגבריאלה?"
הוא נסוג בהפתעה. "איך את יודעת עליה?"
"ממגי."
"אל תדאגי בקשר לגבריאלה. אני אטפל בה."
"אתה שוכב איתה?"

הוא נרתע, ואז ניסה להעמיד פנים שלא אכפת לו. "זה משנה?"
היא הרימה ידיים בתנועת התגוננות. "אני רוצה להבהיר את נושא הסקס. אני לפחות ממלאה אחר הסעיף הראשון והסעיף השני. אני ממש לא אוהבת אותך ואנחנו לא נמשכים זה אל זה. אתה אומר שאם אני רוצה להתהולל איזה לילה, אסור לי ללכת על זה. אז מה החוקים לגביך?"
אלכסה קפצה את שפתיה ותהתה איך מתכוון האיש לחלץ את עצמו מהבור שזה עתה כרה לעצמו.

***

ניק בהה באשה שלמולו וניסה לבלוע את הרוק. קולה המעושן העלה תמונות שלה עירומה ותובענית... מתהוללת. הוא הבליע קללה ושלח יד לקחת לעצמו עוד קפה, בניסיון להרוויח קצת זמן. כל כולה צווחת סקס. תמימות הנעורים התכלתה והותירה מאחוריה אשה לוחטת בעלת צרכים לוחטים. הוא תהה איזה מין גבר מספק את הצרכים הללו. הוא תהה עד כמה ימלאו שדיה המלאים את כפות ידיו או איזה טעם יהיה לשפתיה. הוא תהה מה היא לובשת מתחת לשמלה האדומה הצמודה.

"ניק?"
"המממ?"
"שמעת אותי?"
"אהה. סקס. אני מבטיח לך שלעולם לא תמצאי את עצמך במצב מביך."
"אז אתה אומר לי שאתה מתכוון להמשיך לשכב עם גבריאלה?"
"גבריאלה ואני נמצאים במערכת יחסים."
"אבל אתה לא מתחתן איתה."

המתח התפצח באוויר סביבם. הוא נסוג כמה צעדים, משתוקק ליצור איזה מרחק ביניהם. "אלה אינם יחסים מהסוג הזה."

"המממ, מעניין. אז אתה אומר שאני לא יכולה להזדיין עם מי שבא לי כי אין לי אף אחד קבוע להזדיין איתו."

אילו היו בסביבה קוביות קרח, הוא היה מוצץ אותן בזו אחר זו. ההאשמה שלה גרמה ללהט מוזר לפעפע אל עורו. הנימה שלה היתה מתונה. חיוכה נראה משוחרר ואמיתי. ניק חש שהוא על סיפה של מתקפת כוח נשי, והוא זיהה את העבודה שהוא עומד לאבד שליטה. הוא התאושש וניסה להשיג יתרון.

"לו היה לך מישהו קבוע בחיך, היינו פותרים את הבעיה. אבל זרים הם מסוכנים מדי. אני יכול לערוב לכך שגבריאלה יודעת לשמור סוד."

ואז היא חייכה. חיוך נשי ערב, שהבטיח תענוגות מעבר לכל דמיון והבטיח את כולם לו. ליבו עמד מלכת, נעצר, ואז המשיך לפעום. מוקסם, המתין למוצא פיה.

"אין מצב, מותק."

הוא התאמץ בכל כוחו להתרכז, שכן מילות הסירוב בקעו מהפה החושני הזה. "סליחה?" "אם לי אסור לעשות סקס, גם לך אסור. לא אכפת לי אם מדובר בגבריאלה, בחשפנית או באהבת חיך הארוכים. אם לי אסור לכיף, גם לך אסור. תצטרך פשוט למצוא את הריגושים שלך בנישואים העסקיים הראויים מאוד האלה ולבנות את הבניינים שלך." היא השתתקה לרגע. "הבנת?"

הוא הבין. החליט לא לקבל את זה. ונוכח לדעת שזה משחקון, מערכה ומשחק, והוא היה חייב לנצח בו. חיוכו הבטיח אהדה והבנה ואת הכסף שלו הזדקקה. "אלכסה, אני מבין שזה לא נראה לך הוגן, אבל גברים הם שונים. גם לגבריאלה יש מוניתין שהיא צריכה לשמור עליו, כך שלעולם לא תועמדי במצב מבזה. את מבינה?"

"כן."

"אז את מסכימה לתנאים?"

"לא."

הזעם געש בתוכו. הוא צמצם את עיניו, בוחן אותה בקפידה, ואז החליט ללכת עד הסוף ולסגור את העסקה בתנאים שלו. "הצלחנו להסכים על כל שאר הדברים. התפשרנו. מדובר רק בשנה, ואז מצידי תוכלי להסתלק ולעשות אורגיה."

עיניים כחולות וצוננות החזירו לו מבט בעיקשות מוחלטת ובנחישות של פלדה. "אם לך מגיע לעשות אורגיות, גם לי מגיע. אם אתה רוצה להתנזר, גם אני אתנזר. לא מעניין אותי מהשטויות שלך בקשר לגברים, לנשים ולהבדלים ביניהם. אם אני צריכה ללכת למיטה לבד במשך שלוש מאות שישים וארבעה לילות, אז גם אתה תעשה את זה. ואם אתה רוצה פעילות, תצטרך לפנות לאשתך."

היא טלטלה את ראשה כמו סוס הרבעה שזה עתה יצא מבעד לשער. "ומאחר שאנחנו יודעים שאנחנו לא נמשכים זה לזו, פשוט תצטרך למצוא דרכים אחרות לשחרר לחצים. תהיה קצת יצירתית. פרישות אמורה לפתוח אפשרויות פורקן אחרות." היא חייכה. "כי זה כל מה שתקבל."

היא מן הסתם לא ידעה כי הוא אשף בפוקר וכי בילה את השנים האחרונות בשחרור לחצים במשחקים, שנמשכו כל הלילה ומהם יצא עשיר באלפי דולרים. כמו הרגל העישון הקודם שלו - הוא נמשך אל הפוקר והשתמש בהרגל המגונה להנאה, לא לרווח. הוא סירב לתת לה להביס אותו, חש כי הניצחון קרוב. ואז זינק על הווריד הצווארי. "את רוצה להיות לא הגיונית? בסדר גמור. העסקה מבוטלת. תגידי שלום לכסף שלך. אני רק אצטרך להתמודד עם מועצת המנהלים במשך זמן מה." היא התרוממה מהכיסא, כיתפה את תיקה ונעמדה מולו. "היה נחמד לפגוש אותך שוב, יפופון."

פגיעה ישירה.

הוא תהה אם היא יודעת עד כמה כינוי החיבה הלעגני שלה מעצבן אותו וגורם לו לרצות לטלטל אותה, עד שתיקח את דבריה בחזרה. גם בתור ילד הוא שנא אותה, והשנים לא הקהו את תחושת העלבון הצורבת. כפי שנהג כשהיה צעיר יותר, הוא חרק שיניים וספג את הכעס בגיחוך חסר דאגות. "אהה, היה נחמד. תקפצי לבקר מתישהו. אל תתביישי." "אני לא." היא השתתקה לרגע. "אז ביי."

באותו רגע ידע ניק כי טעה. טעה בגדול. אלכסנדריה מריה מקנזי יכלה לנצח בפוקר - לא משום שידעה לשקר, אלא משום שהיא היתה מוכנה להפסיד. היא היתה מוכנה ללכת עד הסוף ולחשוף את השקר שלו, משום שהיא עצמה לא שיקרה.

אלכסה הסתובבה, צעדה בגאון אל הדלת, לחצה על הידית, ואז...

"אוקיי." המילה נפלטה מפיו לפני שהיה לו זמן לחשוב. משהו בתוכו אמר לו, שהיא תצא מהחדר ולא תתקשר אחר כך להגיד כי שינתה את דעתה. ולעזאזל, אלכסה היתה המועמדת היחידה שלו. שנה אחת מחייו היא שום דבר בהשוואה למה שצופן לו העתיד, שבו יוכל לעשות כל מה שתמיד חלם לעשות.

הוא זקף לזכותה את העובדה שהיא כלל לא שמחה לאידו.

היא הסתובבה בחזרה ודיברה בנימה עניינית וחדה. "אני יודעת שבחזרה לא רשומות ההסכמות החדשות שלנו. אתה נותן לי את מילתך שתמלא אחר התנאים?"

"אני יכול לנסח מסמך חדש."

"אין צורך. אתה נותן לי את מילתך?"

דמותה רחשה אנרגיה. ניק נוכח לדעת כי היא בוטחת בו באותה רמה שבה הוא בוטח בה. מדקרת סיפוק חלפה בו. "אני נותן לך את מילתי."

"אז נלחץ ידיים. אה, ופירוק הנישואים לאחר שנה? אסור שהמשפחה שלי תיפגע מהרמאות הזאת. נגיד שיש בינינו הבדלים בלתי ניתנים לגישור וניפרד כידידים."
"אני יכול לחיות עם זה."
"טוב. תאסוף אותי הערב בשבע ונלך לבקר את המשפחה שלי כדי לספר להם את החדשות. אני אטפל בכל הסידורים לקראת החתונה."
הוא הנהן, מוחו אפוף משהו עקב החלטתו ובשל קרבתה. האם הריח העדין שעלה מעורה היה בניחוח וניל? או קינמון? הוא צפה בה המום, בשעה ששמטה כרטיס ביקור על השולחן מעץ הדובדבן.
"הכתובת שלי בחנות הספרים," אמרה. "נתראה בערב."
הוא כחכח בגרונו כדי להגיב, אבל איחר את המועד. היא כבר הסתלקה.

פרק שלישי

השתיקה שהשתררה בב-מ-ו השחורה גרמה לאלכסה להתפתל במושבה. בעלה לעתיד נראה גם הוא לא נינוח, בוחר להשקיע את תשומת לבו בנגן האם-פי-3. היא ניסתה לא להביע רתיעה, כשלבסוף החליט על מוצרט. הוא באמת נהנה ממוזיקה ללא מילים. היא כמעט התחלחלה שוב כאשר חשבה שתצטרך לחלוק איתו אותו מקום המגורים.
במשך. שנה. שלמה.
"יש לך משהו של הבלאק אייד פיז?"
הוא נראה מופתע מהשאלה. "של מה?"
היא החניקה אנקה. "אני מוכנה להתפשר על משהו מהקלאסיקות הישנות: סינטרה, בנט, מרטין."
הוא המשיך לשתוק.
"איגלז? ביטלס? פשוט תצעק אם משהו מהשמות האלה נשמע לך מוכר."
כתפיו התקשחו. "אני יודע מי הם. את מעדיפה בטהובן?"
"תשכח מזה."
הם שקעו בשתיקה לצלילי פסנתר. אלכסה ידעה כי שניהם לחוצים, וכי הדרך לבית הוריה הלכה והתקצרה. לשחק אותה זוג מאוהב לא היה פשוט כשהם אפילו לא מסוגלים לנהל שיחה של שתי דקות. היא החליטה לנסות שוב.
"מגי סיפרה לי שיש לך דג."
ההערה הזאת זיכתה אותה במבט מקפיא. "כן."
"איך קוראים לו?"

"דג."

היא מצמצמה. "אפילו לא נתת לו שם?"

"זה פשע?"

"אתה לא יודע שלבעלי חיים יש רגשות בדיוק כמו לבני אדם?"

"אני לא אוהב חיות," הוא אמר.

"למה? אתה פוחד מהן?"

"מה פתאום."

"פחדת מהנחש ההוא שמצאנו ביער. זוכר איך לא הסכמת להתקרב אליו, ואז המצאת

איזה תירוץ כדי שתוכל להסתלק משם?"

נדמה היה כי הטמפרטורה במכונית צונחת בכמה מעלות.

"לא פחדתי; זה פשוט לא עניין אותי. אמרתי לך שאני לא אוהב חיות."

היא פלטה נחרה ואז התעטפה שוב בשתיקה. שוב נאלצה למחוק תכונה מהרשימה שלה - אמא אדמה ממש מפשלת. אלכסה החליטה לא לספר לבעלה לעתיד על בית המחסה לחיות שבו היא מתנדבת. כשאין להם מקום לכל החיות, היא תמיד לוקחת איתה כמה הביתה עד שמתפנה מקום. אבל היתה לה תחושה שניק יתחרפן מזה. אם הוא בכלל יצליח ללקט די רגש כדי לאבד את העשתונות.

האפשרות הזאת סקרנה אותה.

"למה את מחייכת?" הוא שאל.

"שום דבר. זוכר כל מה שדיברנו עליו?"

הוא נאנח בסבל. "כן. עברנו על כל בני המשפחה שלך בפרטי פרטים. אני מכיר את

השמות ואת הרקע הכללי. באמת, אלכסה, הייתי משחק אצלכם בבית כשהיינו צעירים."

היא פלטה נחרה. "כל מה שרצית זה עוגיות השוקולד צ'יפס של אמא שלי. ואהבת להתעלל באחותך ובי. ובכלל, זה היה לפני המון שנים. לא היה לך שום קשר איתם בעשור האחרון." היא השתדלה בכל כוחה להבליע את המרירות, אבל הקלות שבה ניק השיל מעליו את העבר, בלי לשלוח מבט אחד לאחור, הוציאה אותה קצת מהכלים. "ואם כבר מדברים על זה, לא הזכרת את ההורים שלך. ראית את אביך לאחרונה?"

היא תהתה אם אפשר לחטוף כוויות קור מהצינה שנבעה ממנו. "לא."

היא חיכתה שיאמר עוד משהו, אבל זה הסתכם בכך. "ומה עם אמא שלך? היא

התחתנה מחדש?"

"לא. אני לא רוצה לדבר על ההורים שלי. אין שום טעם."

"נפלא. מה אנחנו אמורים לספר עליהם למשפחה שלי? הם ישאלו."

מילותיו היו נוקבות. "תגידי להם שאבא שלי מתבטל במקסיקו ושאמא שלי הסתלקה למקום כלשהו עם החבר החדש שלה. תגידי להם מה שאת רוצה. בכל מקרה הם לא יהיו בחתונה."

היא פתחה את הפה, אבל המבט המתרה ששלח אליה בישר לה שהשיחה הסתיימה. נפלא. היא פשוט כל כך נהנתה מהפטפטנות שלו...

אלכסה הצביעה לעבר שלט הרחוב המתקרב. "כאן הפנייה לבית הוריי." ניק נכנס לשביל הגישה המעגלי ודומם את המנוע. שניהם סקרו את הבית הוויקטוריאני הלבן. אפילו מבחוץ הקרין המבנה חמימות מסבירת פנים, החל בעמודי התמיכה בסגנון הקלאסי וכלה במרפסת שעטפה את המבנה סביב-סביב. עצי ערבה בוכייה הקיפו את קצות המדשאה המשופעת, כמעט כאילו הם מגינים עליה. חלונות פנורמיים גדולים בעלי תריסים שחורים ניקדו את החזית. החשיכה כיסתה עתה על סימני ההזנחה שנבעו מהקשיים הכלכליים. היא הסתירה את הצבע הלבן המתקלף שעל העמודים, את המדרגה הסדוקה, את הגג השחוק. אלכסה נאנחה עמוקות, בשעה שבית ילדותה עטף אותה כמו שמיכה מנחמת.

"מוכנה?" שאל ניק.

היא הציצה לעברו. פניו היו מוגפות, מבטו מרוחק. הוא נראה אופנתי ונינוח, לבוש במכנסי חאקי של דוקרס ובחולצת-טי לבנה של קלווין קליין, לרגליו נעלי סירה מעור. שערו הבהיר צרוב השמש היה גזוז בקפידה, למעט תלתל עקשני אחד שנפל לו על המצח. החזה שלו מילא יפה את החולצה. קצת יותר מדיי יפה לטעמה. ברור היה שהוא מרים משקולות. היא תהתה אם יש לו ריבועים בבטן, אבל המחשבה הזאת עשתה שמות בבטנה שלה, לכן הרחיקה מעליה את הרעיון והתרכזה בבעיה המיידית שניצבה לפניהם.

"אתה נראה כאילו דרכת בתוך ערימת קקי של כלבים."

ההבעה האדישה שלו התבקעה. זווית פיו התרוממה במקצת. "המממ, מגי סיפרה לי שאת כותבת שירה."

"אנחנו אמורים להיות מאוהבים בטירוף. אם הם יחשדו שאין זה כך, אני לא אוכל להתחתן איתך, ואמא שלי תמרר לי את החיים. אז תעשה הצגה טובה. אה, ואל תחשוש לגעת בי. אני מבטיחה לך שאין לי כינים."

"אני לא מפחד ל..."

נשימתו שרקה, כאשר אלכסה שלחה את ידה והסיטה את התלתל הסורר מעיניו. המגע המשיי של שערו גרם לה עונג. ההבעה ההמומה שהתפשטה על פניו פיתתה אותה להמשיך את הליטוף, והיא החליקה את גב כף ידה במורד לחיו בתנועה איטית. עורו היה חלק ומחוספס למגע גם יחד.

"רואה? זה לא נורא קשה."

שפתיו המלאות התהדקו ברוגז, כך שיערה. ברור היה כי ניק ריאן אינו מסתכל עליה כעל אישה בוגרת אלא כעל יצור א-מיני. כמו אמבה.

היא פתחה את הדלת בתנופה וקטעה את תגובתו בעודה באיבה. "ההצגה מתחילה."

הוא מלמל משהו לא ברור ופסע בעקבותיה.

הם לא היו צריכים אפילו לצלצל בפעמון. בזה אחר זה זרמו בני משפחתה מבעד לדלת החוצה, עד שהמרפסת הקדמית היתה גדושה באחיותיה המצווחות ובשני גברים שאמדו את המצב. אלכסה התקשרה מבעוד מועד וסיפרה להם על אירוסיה. היא המציאה סיפור כיצד נפגשה עם ניק בחשאי, על רומן סוחף ועל אירוסים אימפולסיביים. היא הציגה את העבר באופן כזה, שהוריה אמורים לחשוב כי הם שמרו על קשר כידידים לאורך השנים.

ניק ניסה לסגת לאחור, אבל אחיותיה סירבו לשתף עם זה פעולה. איזבלה וג'נייב השליכו את עצמן אל בין זרועותיו לחיבוק אמיץ, מפטפוטות שתיהן בבת אחת.

"מזל טוב!"

"ברוך הבא למשפחה!"

"איזי, אמרתי לך שהוא יהיה חתיך הורס. איזה מגניב זה? חברי ילדות ועכשיו בעל ואישה!"

"קבעתם כבר תאריך לחתונה?"

"אני יכולה להיות שושבינה?"

ניק נראה כמי שעומד לזנק מעל המרפסת ולהימלט על חייו.

אלכסה התפוצצה מצחוק. היא קטעה את ההתנפלות של אחיותיה התאומות ומשכה אותן אליה לחיבוק. "תפסיקו להפחיד אותן, בנות. סוף-סוף יש לי ארוס. אל תהרסו לי את זה."

הן צחקו. חזיון כפול של שתי בנות שש-עשרה בעלות שיער בגוון של שוקולד, עיניים בצבע ים ורגליים ארוכות וצנומות ניצב לפניה. לאחת מהן היה גשר בשיניים, לשנייה לא. אלכסה תיארה לעצמה שהמורים שלהן שמחים כי יש להם דרך להבדיל ביניהן. אחיותיה היו שובבות מאוד ואהבו לשחק במשחק ההתחלפות.

צווחה תובענית הסיטה את תשומת ליבה. היא הרימה בזרועותיה את המלאכית הבלונדינית שלרגליה וכיסתה את אחייניתה בת השלוש בנשיקות. "טיילור הפרחחית," אמרה, "זה ניק ריאן. דוד ניק בשבילך, פשפשית."

טיילור בחנה אותו היטב בתשומת הלב השמורה לילדים. ניק המתין בסבלנות שתחרוץ את דעתה. ואז עלה על פניה חיוך מאיר. "היי, ניק!"

ניק חייך אליה בחזרה. "היי, טיילור."

"קיבלת אישור," אמרה אלכסה. היא דחקה בניק שיתקדם. "בוא נכיר לך את כל האחרים. שתי אחיותיי התאומות, איזבלה וז'נייב, גדולות וגמולות מחיתולים." היא התעלמה מגניחת המחאה הכפולה וחייכה. "גיסתי, ג'ינה, ואתה מכיר את אחי לאנס ואת הוריי. כולם, זה ניק ריאן, הארוס שלי."

היא לא התעכבה לשנייה כשהיא הוגה את המילה.

אמא שלה תפסה בלחיו של ניק ונתנה לו נשיקה מצלצלת. "ניקי, אתה כזה גדול." היא פרשה את זרועותיה בברכה. "וכל כך נאה."

אלכסה תהתה אם היא רואה שמץ של אדמומית בלחיו של ניק, ואז פטרה את המחשבה בביטול.

הוא כחכח בגרונו. "אממ, תודה, גברת מקנזי. עבר זמן רב."
לאנס טפח לו טפיחה ידידותית על השכם. "היי, ניק, לא ראיתי אותך מאה שנה, ועכשיו אני שומע שאתה הולך להיות חלק מהמשפחה. ברכותיי."
"תודה."

אביה ניגש והושיט את ידו קדימה. "קרא לי ג'ים," אמר. "אני זוכר שנהגת לענות את הילדה הקטנה שלי בהזדמנויות רבות. אני חושב שהקללה הראשונה שיצאה לה מהפה היתה קשורה אליך."

"אני חושב שעדיין יש לי השפעה כזאת עליה," אמר ניק בעוקצנות.
אביה צחק. ג'ינה נחלצה מאחיזתו של לאנס ונתנה חיבוק גדול לניק. "אולי עכשיו זה יהיה יותר כוחות כאן," אמרה. עיניה הירוקות התנוצצו. "קל למצוא את עצמך במיעוט במפגשים משפחתיים."

אלכסה צחקה. "הוא עדיין גבר, ג'ינה. תאמיני לי שהוא יהיה בצד של לאנס בכל הזדמנות."

לאנס משך אליו בחזרה את אשתו וכרך את זרועותיו סביב מותניה. "הכוחות משתנים, מותק. סוף-סוף יש עוד גבר בבית שיילחם בכל קרבות התסמונת הקדם-וסתית."
אלכסה חבטה בזרועו. ג'ינה חבטה בזרוע השנייה.

מריה צקצקה בלשונה. "לנסלוט, גברים אינם מדברים כך כשיש גברות בסביבה."
"איזה גברות?"

מריה חבטה באחוריו. "כולם פנימה. בואו נרים כוסית שמפניה, נאכל ואז נשתה אספרסו טוב."

"מותר גם לי לשתות שמפניה?"
"וליי?"

מריה הנידה בראשה לשלילה אל שתי הנערות המתחננות. "אתן תשתו סיידר תפוחים תוסס. קניתי בקבוק לכבוד המאורע."

"גם אני! גם אני!"

אלכסה הרכינה את ראשה בחיוך אל הזאטוטה בעלת העיניים הבורקות שבזרועותיה. "טוב, פספוסה. גם את מקבלת מיץ תפוחים." היא הורידה את אחייניתה לקרקע וצפתה בה ממהרת למטבח כדי להשתתף בכל ההתרגשות. החמימות המחבקת של השבט שלה עטפה אותה כמו גלימה רכה, עוזרת לה להתמודד עם המתח שאחז בקרביה.

האם תצליח בתכניתה? הטלת כישוף של אהבה כדי לפגוש גבר חסר שם וחסר פנים עם כסף, שיעזור לחלץ את משפחתה מהמצוקה, זה דבר אחד; ניק ריאן בכבודו ובעצמו לשנה שלמה זה סיפור אחר לגמרי. אם הוריה יחשדו שהנישואים שלה הם עסקה שנועדה להציל

את הבית, הם בחיים לא יסלחו לה. או לעצמם. למרות הזרם הקבוע של חשבונות הטיפולים הרפואיים עקב מצב ליבו של אביה, גרמה להם הגאווה המשפחתית לסרב לכל עזרה כספית מאחרים. הידיעה שבתם הקריבה את היושרה שלה כדי לחלץ אותם מהמצב הקשה, תשבור את ליבם.

ניק צפה בה, כשעל פניו שפוכה ארשת מוזרה, כמו ניסה להבין משהו. אצבעותיה נלפתו אלה באלה כדי למנוע מעצמה לגעת בו.

"אתה בסדר?" שאלה.

"בסדר גמור. בואי ניכנס."

היא צפתה בו צועד פנימה וניסתה לא לחוש פגועה ממילותיו התמציתיות. הוא כבר הזהיר אותה שאינו אוהב משפחות גדולות. היא לא צריכה להיות ילדותית ולקחת את זה באופן אישי.

היא הקשיחה את עצמה, זקרה את סנטרה ופסעה בעקבותיו. השעות חלפו בלוויית לזניה איטלקית דשנה, לחם שום טרי עם גבינה ועשבי תבלין ובקבוק קיאנטי. כאשר עברו לסלון לשתית אספרסו וליקר סמבוקה, המה דמה בזמזום נעים, מתודלק באוכל טוב ובשיחה נעימה. היא הציצה אל ניק, שהתיישב לצידה במרחק בטוח על ספת הבז' השחוקה.

אומללות היתה חקוקה על פניו.

הוא האזין בנימוס, צחק במקומות הנכונים והתנהג כג'נטלמן מושלם. אלא שהוא לא הביט בעיניה, התרחק כאשר ניסתה לגעת בו וכלל לא התנהג כמו הארוס המשולהב שהיה אמור להיות.

ג'ים מקנזי לגם מהאספרסו שלו. "אז, ניק, ספר לי על העבודה שלך."

"אבא..."

"לא, זה בסדר." ניק הסתובב אל אביה. "דרימזקייפ היא חברת אדריכלות שמעצבת בתים בעמק ההדסון. אנחנו תכננו את המסעדה היפאנית בראש ההר בסאפרן." פניו של אביה אורו. "מקום נפלא לאכול בו. מריה תמיד אהבה את הגנים שם." הוא השתתק. "אז מה דעתך על הציורים של אלכסה?"

היא הסתירה את רתיעתה. אוי, אלוהים, זה רע. ממש רע. הציורים שלה היו ניסיון עקר לבטא את הפן האמנותי שלה, והדעה הרווחת היתה שהם מחורבנים. היא ציירה יותר מטעמים תרפויטיים מאשר כדי להרשים אחרים. היא קיללה את עצמה על שלא אפשרה לו לאסוף אותה מדירתה במקום מחנות הספרים. בתור יועץ לאלכוהוליסטים ג'ים זיהה חולשות כמו נשר מאומן, ועכשיו הוא הריח דם.

ניק שמר על החיך. "הם נהדרים. תמיד אמרתי לה שהיא היתה יכולה להציג אותם בגלריה."

ג'ים שילב את זרועותיו. "הם מוצאים חן בעיניך, מה? איזה מהם אתה אוהב במיוחד?"

"אבא..."

"את תמונת הנוף. ממש מרגישים כחלק מהמקום."

הפאניקה פלרטטה עם השכרות הקלה שאפפה אותה במעין זמזום, בשעה שאביה קלט את המתח שהשתרר ביניהם וארב לניק כמו חיית טרף. היא העריכה את ניק על הניסיון, אבל גורלו נחרץ בטרם החל. שאר בני המשפחה הכירו את התרגולת וצפו במהלך הולך ומתגלגל.

"היא לא מציירת נופים." המילים נתלו באוויר כפגז שנורה מתותח.

החיוך לא מש לשנייה מפניו של ניק. "היא בדיוק ניסתה זאת לראשונה. לא סיפרת להם, מותק?"

היא הדפה את הפאניקה. "לא, מצטערת. עוד לא עדכנתי אותך, אבא. אני מציירת עכשיו נופים של הרים."

"את שונאת תמונות נוף."

"כבר לא, הצליחה לחלץ מעצמה בעליצות." "אני מסתכלת על נופים אחרת מאז שיש לי קשר עם אדריכל."

ההערה שלה רק גרמה לאביה לפלוט נחרה בטרם ימשיך. "אז, ניק, אתה חובב בייסבול או פוטבול?"

"שניהם."

"עונה מעולה לג'איינטס, מה? אני מקווה לעוד סופרבול ניו-יורקרי. תגיד, קראת את השיר החדש של אלכסה?"

"איזה מהם?"

"את ההוא על סופת הגשם."

"הו, כן. הוא נפלא בעיניי."

"היא מעולם לא כתבה שיר על סופת גשם. היא כותבת על התנסויות בחיים שקשורות לאהבה או לאובדן. היא בחיים לא כתבה שיר טבע, בדיוק כפי שמעולם לא ציירה תמונות נוף."

אלכסה חיסלה את שארית הסמבוקה שלה, התעלמה מהאספרסו וקיוותה שהליקר יעזור לה לצלוח את המשך הערב. "אממ, אבא, בדיוק כתבתי שיר על סופת גשם."

"באמת? את מוכנה לדקלם לנו אותו? אמא ואני לא שמענו את היצירות האחרונות שלך."

היא בלעה את הרוק. "אָה, הוא עדיין לא גמור. אני מבטיחה לחלוק אותו איתכם ברגע שהוא יהיה מושלם."

"אבל לניק כן נתת לראות אותו."

תחושת קבס לפתה את קרביה, בעודה מפללת לדרך מילוט. כפות ידיה נעשו לחות. "כן. טוב, ניק, אולי כדאי שנזוז. מאוחר, ויש לי המון הכנות לקראת החתונה."

ג'ים הניח את המרפקים על הברכיים. הוא הפסיק להקיף את טרפו במעגלים וזינק כדי לקטול אותו סופית. שאר בני המשפחה צפו במתרחש בתחושת אבדון ממשמשת ובאה.

המבט האוהד על פני אחיה גילה לה שהוא אינו חושב שהחתונה עומדת לקרות. הוא כרך את זרועותיו סביב מותניה של אשתו כמו חי מחדש את החלחלה שלו עצמו, כשהכריז שהיא בהיריון ושהם מתחתנים. טיילור התעסקה בלגו והתעלמה מהמשבר.

"התכוונתי לשאול אתכם בקשר לחתונה," אמר ג'ים. "אתם מתכוונים לארגן אותה בתוך שבוע. למה לא לתת לכולנו קצת זמן ללמוד להכיר את ניק ולקבל אותו לחיק המשפחה? מה החיפזון?"

ניק ניסה להציל את שניהם. "אני מבין, ג'ים, אבל אלכסה ואני כבר דנו בנושא, ושנינו לא רוצים לעשות מזה עניין גדול. החלטנו שאנחנו רוצים להיות יחד ולהתחיל את חיינו המשותפים תיכף ומיד."

"זה נורא רומנטי, אבא," העזה איזי לומר.

אלכסה אמרה לה תודה ללא קול, אך לפתע הותקפה מכיוון נוסף.

"אני מסכימה עם אבא." מריה עמדה בפתח המטבח ובידיה מגבת. "בואו נהנה מהחתונה. היינו רוצים לערוך לכם מסיבת אירוסים, כדי שניק יוכל לפגוש את שאר המשפחה. לא כולם יספיקו להגיע בשבת. כל בני הדודים שלך יחמיצו את האירוע."

ג'ים קם על רגליו. "אז זה סגור. אנחנו דוחים את החתונה."

מריה הנהנה. "רעיון מצוין."

אלכסה תפסה את ידו של ניק בכוח. "אני יכולה לדבר איתך רגע בחדר השינה, יקירי?"

"בוודאי, יקירה."

היא גררה אותו לאורך המסדרון ודחפה אותו לתוך חדר השינה. הדלת נסגרה חלקית בתנופה. "הרסת הכול," לחשה בזעם. "אמרתי לך להעמיד פנים, אבל אתה פשוט מחורבן בזה, ועכשיו ההורים שלי יודעים שאנחנו לא מאוהבים!"

"אני מחורבן בזה? את מתנהגת כאילו זה מחזה מטופש כמו אלה שהיית מעלה בזמנו

לעיני השכנים. אלה החיים האמיתיים, ואני עושה כמיטב יכולתי."

"המחזות שלי לא היו מטופשים. הרווחנו הרבה כסף מכרטיסי הכניסה שמכרנו. לדעתי,

אנני היה מעולה."

הוא נחר בבוז. "את בכלל לא מסוגלת לשיר, ובכל זאת ליהקת את עצמך לתפקיד של

אנני."

"אתה עדיין בקריזה כי לא נתתי לך לשחק את אוליבר ווארבאקס."

הוא נעץ עשר אצבעות בשערו ופלט צליל גרוני עמוק. "איך לעזאזל את גורמת לי

להתעסק בנושאים המגוחכים האלה?"

"כדאי מאוד שתחשוב על משהו, ומהר. אלוהים, אתה לא יודע איך להתנהג לבת זוג?

התנהגת אליי בנימוס כזה, כאילו אני מישהו זר. לא פלא שאבא שלי חושד!"

"את בן אדם מבוגר, אלכסה, והוא עדיין מתחקר את החברים שלך. אנחנו לא זקוקים לרשות שלהם. אנחנו מתחתנים בשבת, ואם זה לא מוצא חן בעיני ההורים שלך, זאת בעיה שלהם."

"אני רוצה שאבא שלי יוביל אותי אל החופה!"

"זאת אפילו לא חתונה אמיתית!"

"זה הכי טוב שאני אקבל בשלב הזה!" הצער העמוק נחשף לשבריר שנייה, ברגע שהאמת בנוגע למצב שאליו נקלעה הלמה בכל הכוח. אלה לעולם לא יהיו נישואים אמיתיים, וברגע שניק יחליק את הטבעת על אצבעה, משהו ייהרס לתמיד. היא תמיד חלמה על אהבה לנצח נצחים, על גדר עץ לבנה ועל המוני ילדים. במקום זאת היא מקבלת כסף מזומן ובעל שסובל אותה בנימוס. אין לה שום כוונה לאפשר לקורבן שהיא מקריבה להיכשל רק משום שהוא אינו מסוגל לזייף די רגש כדי לשכנע את הוריה.

היא נעמדה על קצות האצבעות ולפתה את שרוולי חולצת-הטי שלו. ציפורניה התחפרו ביד ונגעו בבשר. "כדאי מאוד שתתקן את המצב," סיננה.

"מה את רוצה שאעשה?"

היא מצמצה. שפתה רעדה בשעה שהגתה את המילים. "תעשה משהו, לעזאזל! תוכיח לאבא שלי שזאת חתונה אמיתית או ש..."

"אלכסה?" הד שמה נישא במסדרון ומבעד לדלת הפתוחה - קולה הרך והמודאג של אמה, שבאה לבדוק אם הם בסדר.

"אמא שלך מגיעה," הוא אמר.

"אני יודעת - היא בטח שמעה אותנו מתווכחים. תעשה משהו!"

"מה?"

"כל דבר שהוא!"

"בסדר!" הוא לפת אותה סביב המותניים, משך את גופה היישר אליו והרכין את ראשו. שפתיו מעכו את שפתיה בעוד ידיו נכרכות סביבה בחוזקה, כך שהם היו ממש דבוקים זה לזו, אגן לאגן, ירך לירך, שדיים לחזה.

האוויר נפלט בכוח מריאותיה, והיא התנוודדה, רגליה כושלות תחתיה. היא ציפתה לנשיקה מדויקת, מרוסנת, שתפגין לעיני אמה בשקט ובשלווה את עובדת היותם נאהבים. אבל היא קיבלה טסטוסטרון לזהט ואנרגיה מינית גולמית. היא קיבלה שפתיים חמימות, שנוצקו לאלה שלה. שיניו נגסו בה, לשונו התחפרה בתוכה וצללה פנימה והחוצה בשתלטנות מוחלטת, זרועו מכופפת את גבה לאחור וגוזלת כל טיפה מנחישותה.

היא נותרה על עומדה והשיבה לו את כל כולה. רעבה למגעו, שיכורה מניחוח המושק ומטעמו, התענגה על גופו הקשה, בעוד להט חייתי מפעפע ביניהם ודוחק אותם מעבר לקצה.

אנקה עמוקה בקעה מגרונה, בעודו מחליק את אצבעותיו אל תוך שיערה הכבד כדי להחזיק את ראשה במקום, ואילו הוא ממשיך בפלישה החושנית שלו. שדיה התנחשלו כבדים ומלאים, וחום נוזלי פעם בין ירכיה.

"אלכסה, אני - הו!"

ניק תלש את פיו משפתיה. מסוחררת חיפשה אלכסה אחר סימן כלשהו לרגש בפניו, אבל הוא התמקד באמה. "אני מצטער, מריה." חיוכו היה משועשע וגברי לחלוטין. מריה צחקה והביטה בבתה, עדיין מצונפת בזרועותיו. "מצטערת שהפרעתי לכם. תצטרפו אלינו כשתסיימו."

אלכסה שמעה פסיעות רגליים הולכות ונסוגות. אט-אט נדד מבטו של ניק מטה. היא נרעדה. היא ציפתה למצוא אד של תשוקה, אבל עיניו הערמוניות היו צלולות. פניו נדמו שלוות ורגועות. לולא זקפתו הלחוצה על ירכה היתה יכולה לחשוב שהנשיקה לא השפיעה עליו כלל. היא נסוגה אחורה אל זמן ומקום אחרים, עמוק ביער, עת הביעה את מחשבותיה בחופשיות, והאמון שרחשה נופץ לרסיסים. המגע הראשון של שפתיו על אלה שלה, ניחוח מי הקולון הנעריים מטפס במעלה נחיריה, נעיצת האצבעות העדינה שלו במותניה בעת שאחז בה.

פחד צונן טפטף במורד גווה. אם יצחק לה שוב, היא תבטל את כל העסק. אם הוא יצחק...

זרועותיו הרפו ממנה, והוא נסוג לאחור. דממה התנחשלה ביניהם כמו גל אדיר, ההולך וצובר תאוצה בעודו עומד להתרסק.

"אני חושב שפתרנו את הבעיה שלנו," אמר.

היא לא הגיבה.

"זה לא מה שרצית?"

היא זקרה את סנטרה גבוה באוויר והסתירה את הרגשות המבולבלים שהתפתלו כנחשים בבטנה. "אני מניחה שכן."

הוא השתתק לרגע ואז שלח אליה יד. "כדאי שנציג חזית אחידה."

חמש אצבעות סגרו על אלה שלה בעוצמה חנינית, שהעלתה דמעות בעיניה. היא דחקה אותן לאחור והחליטה שהיא סובלת, ככל הנראה, מתסמונת קדם-וסתית רצינית. לא היתה כל סיבה לכך שנשיקה מניק ריאן תגרום לה עונג כזה ובד בבד תכאיב לה באופן כה עמוק.

"את בסדר?"

היא חשקה שיניים וחייכה חיוך כה זוהר, עד כי יכלה להשתתף בפרסומת למשחת שיניים. "כמובן. רעיון מבריק, דרך אגב."

"תודה רבה."

"רק אל תקפא שם שוב כמו גופה. תעמיד פנים שאני גבריאלה."

"בחיים לא הייתי יכול לבלבל בינך לבין גבריאלה."

ההערה הצורבת שיסעה אותה מבפנים, אך היא סירבה לגלות חולשה. "אני משוכנעת שאתה צודק. אבל גם אתה לא בדיוק הפנטזיה שלי, יפופון."
"לא התכוונתי ל..."

"שִׁכַח מִזֶּה." היא הובילה אותו בחזרה לסלון. "מצטערת על ההפרעה, חבר'ה. אני חושבת שכדאי שנזוז; נעשה מאוחר."

כולם קפצו על הרגליים כדי להיפרד מהם לשלום. מריה נישקה את לחייה וקרצה לאות אישור. "החיפזון, אמנם, לא מוצא חן בעיניי," לחשה, "אבל את אישה בוגרת. תתעלמי מאבא ולכי בעקבות הלב שלך."

גוש חסם את גרונה. "תודה, אמא. יש לנו הרבה מה לעשות השבוע."
"אל תדאגי, מתוקה."

הם כבר כמעט הגיעו לדלת, כשג'ים, בניסיון נואש אחרון, אמר: "אלכסנדריה, לפחות תדחו את החתונה בכמה שבועות בשביל המשפחה. ניק, לא ייתכן שאתה מתנגד לזה?"
ניק הניח את ידו על כתפו של אביה. ידו השנייה לפתה בתקיפות את ארוסתו. "אני מבין למה אתה רוצה שנחכה, ג'ים. אבל תבין, אני מאוהב בטירוף בבתך, ואנחנו מתחתנים בשבת הקרובה. באמת שהיינו רוצים את ברכתך."
כולם החרישו. אפילו טיילור הפסיקה לקשקש וצפתה במחזה המתרחש לנגד עיניה. אלכסה המתינה לפיצוץ.

ג'ים הנהן. "אוקיי. אני יכול לדבר איתך רגע בצד?"
"אבא..."

"רק לרגע." ניק נכנס למטבח בעקבות ג'ים.

אלכסה החניקה את החרדה שאפפה אותה, ופטטה עם איזי ועם ג'ן על שמלות השושבינות. מזווית עינה קלטה את ההבעה הרצינית על פניו של ניק בשעה שהאזין לאביה. לאחר כמה דקות הם לחצו ידיים, וג'ים נראה מיוסר במקצת בשעה שנשק לה לשלום.

לבסוף נפרדו מכולם ונכנסו למכונית. "מה אבא שלי רצה?"

ניק יצא משביל הגישה והתרכז בכביש שלפניו. "הוא היה מודאג בקשר לתשלום על החתונה."

גלי האשמה שטפו אותה בעוצמה. היא שכחה לחלוטין מהוצאות החתונה. ברור שאביה הניח כי עליו לשלם על החתונה, גם אם הזמנים השתנו. מדקרות זיעה נקוו על מצחה. "מה אמרת לו?"

הוא הציץ לעברה. "סירבתי לתת לו לשלם ואמרתי לו שאילו הייתי עושה מה שביקש ומחכה שנה, הייתי מקבל את כספו. אבל מאחר שזו היתה החלטה שלנו לזרז את החתונה, אני מתעקש לשלם על הכול. אז עשינו עסקה - הוא משלם על הטוקסידו שלו ושל אחיך, ואני משלם על השמלות של הבנות - כולל זו שלך - ועל כל שאר החתונה."

היא פלטה נשימה חפוזת ובחנה אותו לאור הבזק פנסים קדמיים, שהלכו וקרבו. פניו נותרו חסרות הבעה, אבל המחווה שלו הזיזה לה משהו בלב. "תודה לך", אמרה חרש. הוא נרתע כאילו מילותיה הולמות בו. "אין צורך להודות לי. לעולם לא אפגע בהוריך. לאף אחד אין כסף לשלם על חתונה בתוך שבוע. ואני יודע מה זאת גאווה משפחתית. לעולם לא אגזול מהם אותה."

היא החניקה את רגשותיה, זמן מה המשיכו לנסוע בשתיקה. אלכסה בהתה בחשיכה מבעד לחלון. ההצעה שלו רמזה כאילו יש ביניהם יחסים של ממש, והיא השתוקקה לעוד. היא היתה צריכה להציג בפני הוריה אהוב אמיתי - לא מתחזה. השקרים של הערב הכבידו מאוד על נשמתה, והיא נוכחה לדעת שכרתה ברית עם השטן תמורת כסף מזומן. מזומנים שיצילו את משפחתה - אבל בכל זאת מזומנים.

קולו החצצי הפר את הדממה ואת מחשבותיה העגמומיות. "נראית קצת מוטרדת הערב מהתחבולה הקטנה שלנו."

"אני שונאת לשקר למשפחתי."

"אז למה את עושה את זה?"

שתיקה מביכה השתררה ביניהם. ניק המשיך ללחוץ. "עד כמה את רוצה את הכסף הזה? לא נראה שאת נלהבת מהרעיון להתחתן איתי. את משקרת למשפחתך ועורכת חתונה פיקטיבית. הכול לצורך התרחבות עסקית? את יכולה לקחת הלוואה מהבנק, כמו שרוב העסקים עושים. משהו פה לא מסתדר לי."

המילים הלכו וצברו כוח, והיא כמעט סיפרה לו את האמת - מחלתו של אביה זמן קצר לאחר שובו, העובדה שלא היה להם ביטוח רפואי שיכסה את החשבונות המטורפים, מאמציו של אחיה להשלים את לימודי הרפואה בעודו מנסה לכלכל את משפחתו החדשה, הטלפונים הבלתי פוסקים מהנושים עד שלאמה לא נותרה ברירה אלא למכור את הבית, שכבר עתה היה ממושכן ברובו.

וכובד האחריות וחוסר האונים שאלכסה חשה לאורך כל הדרך.

"אני צריכה את הכסף", אמרה בפשטות.

"צריכה? או רוצה?"

היא עצמה את עיניה נוכח ההתגרות. הוא רצה להאמין שהיא אנוכית ורדודה. באותו רגע הכירה בכך שהיא זקוקה לכל הגנה שהיא אל מול הגבר הזה. הנשיקה שלו ניתצה את כל האשליות בנוגע ליחסים נייטרליים ביניהם. שפתיו על שפתיה זעזעו אותה עד עמקי נשמתה, בדיוק כמו באותה פעם ראשונה ביער. ניקולס ריאן ניפץ את הקירות שבנתה סביבה, והותיר אותה פגיעה. אחרי שבוע של מגורים בצמידות היא תזנק עליו ותפשיט אותו.

אין לה ברירה.

עליה להזין את שנאתו כלפיה. אם יחשוב שהיא טיפוס מפוקפק, הוא יניח לה לנפשה והיא תוכל לשמור על שלמות גאוותה ועל שלמות משפחתה. היא סירבה לטפח את רחמיו או

לקחת ממנו צדקה. אם תספר לו את האמת על משפחתה, יקרסו שאר ההגנות שלה. הוא עשוי אפילו לתת לה את הכסף ללא כל תמורה מצידה, ואז תרגיש שהיא חייבת לו לעולם ועד.

המחשבה עליו מלהק אותה בתפקיד הקדושה המעונה כדי להציל את טארה חנקה את גרונה מרוב השפלה. לא, עדיף שיאמין כי היא אשת העסקים קרת הלב שלה פילל. כך לפחות תעורר בו דחייה, והוא ישמור על מרחק. רק להיות לידו הצית אותה כמו זיקוק, וארורה תהיה אם תשמש כינור שני לגבריאלה היקרה שלו.

הברית שלה עם השטן תהיה בתנאים שלה.

אלכסה גייסה את כל האיפוק שנותר בה, ושיקעה עצמה בשלב השני של השקרים לאותו לילה. "אתה באמת רוצה לדעת את האמת?"

"כן. אני רוצה לדעת."

"אתה גדלת עם כסף, יפיופון. כסף מחפה על אומללות ועל מתחים רבים. נמאס לי להיאבק כמו אמא שלי. אני לא רוצה לחכות עוד חמש שנים לפני שאני מרחיבה את חנות הספרים שלי. אני לא רוצה להתעסק עם ריביות, עם בנקים ועם ההפרשים בין החובות להכנסות. אני מתכוונת להשתמש בכסף כדי להקים בית קפה בבוק-קרייזי ולהפוך אותו לסיפור הצלחה."

"ומה אם הוא ייכשל? תחזרי לנקודת ההתחלה."

"הערך של הנכס עולה כל הזמן, כך שאני תמיד יכולה למכור. ואת העודף אני אשקיע בתיק השקעות סולידי. אני אוכל מיד לקנות בית קטן, וברגע שהנישואים שלנו יפורקו, עתידי הכלכלי יהיה מובטח."

"למה לא ביקשת מאתיים אלף? או אפילו יותר? למה לא לסחוט אותי עד העצם?"

היא משכה בכתפיה. "ההערכה שלי היתה שמאה חמישים אלף יספיקו בשביל כל מה שאני רוצה. אילו הייתי חושבת שתיתן לי יותר, הייתי מבקשת. בסופו של דבר, חוץ מהצורך להתמודד עם המשפחה שלי, זה עסק די פשוט. אני בסך הכול צריכה לסבול אותך קצת."

"את כנראה יותר מחושבת ממה שהערכת." האמירה הזאת היתה אמורה להיות מחמאה. היא בערה מהשפלה, אבל ידעה כי קנתה לעצמה את המרחק שכה היתה זקוקה לו. נכון, המחיר היה הכתם על אופיה. אך היא הזכירה לעצמה את המטרה העומדת לנגד עיניה, ושמרה על שתיקה.

הוא עצר לצד בניין המגורים שלה. היא פתחה את דלת המכונית וחטפה את התיק שלה. "הייתי מזמינה אותך לעלות, אבל אני חושבת שנראה זה את זו מספיק בשנה הקרובה."

הוא הנהן. "לילה טוב. אני אהיה בקשר. המובילים יוכלו לעזור לך ברגע שתהיי מוכנה.

תחליטי מה שאת רוצה לגבי החתונה ותאמרי לי ומתי להתייצב."

"אוקיי. ביי."

"ביי."

היא נכנסה הביתה, סגרה את הדלת מאחוריה והחליקה מטה לאורך המשקוף עד שנחתה על הרצפה.
ואז פרצה בבכי.

***

ניק צפה בה עד שנכנסה לדירה, וחיכה שהאור יידלק. הצליל היחיד שהפר את הדממה היה הגרגור החרישי של הב-מ-וו.

הרוגז שלו עקב הודאתה הבוטה הציק לו. מה אכפת לו בשביל היא צריכה את הכסף? זה המניע המושלם, שיעזור לשניהם לצלוח את השנה הקרובה בלי שום נזק. הוא חייב לשמור על מרחק. הוריה גרמו לכמיהה מסוכנת לבעבע ולצוף ממעמקים. הוא מיהר לדכא את הרגש, אבל המחשבה על כך שעדיין מקננת בו קרן של תקווה למשפחה נורמלית, הרתיחה אותו.

אולי זה בשל הצורה שבה הופיעה הערב. היא חייכה בקלות כזאת, שפתיה מלאות ונינוחות.

הוא רצה להרכין את הראש ולטעום את מה שמסתתר שם מאחורי השפתיים של עקיצת הדבורה האדומות-אדומות האלה. רצה להחליק את לשונו עמוק בפנים ולשדל אותה לשחק. הג'ינס הצמוד שלה הבליט את חמוקי ישבנה ואת ירכיה. חולצת הכפתורים בוורוד לווהט שלבשה נראתה שמרנית דייה, עד שרכנה קדימה, וניק זכה להצצה בחזייה בוורוד בהיר שחפנה את שדיה המלאים. התמונה נצרבה במוחו וזרעה שמות ביכולת הריכוז שלו. את רוב הערב נאלץ להעביר בניסיון לגרום לה להתכופף, כדי שיוכל להציץ לה שוב. בדיוק כמו מתבגר חרמן.

האור נדלק, והמכונית התרחקה בשאגה מהמדרכה. מצב רוחו היה נשכני כמו של כלב פיטבול מצוברח. היא טרדה את מנוחתו באופן עמוק, הופך קרביים. וכך גם משפחתה. הוא נזכר איזו אמא אוהבת היתה אמא שלה. נזכר באשמה שחש, כאשר פילל שאמו שלו תיעלם ותותיר אותו עם מריה מקנזי. נזכר בכאב הישן נושן של חוסר שליטה בעולם שלא היה מיועד לילדים שנותרו לבדם. נזכר בדברים שנשבע לא לשלוף עוד לעולם מתהום הנשייה. נישואים. ילדים. קשרים רק גורמים לכאב משסע, שאינו מגיע לאיש.

הוא בנה סביבו חומות, כך שאלכסה לא תזהה שום רגעי חולשה. אם תחשוד שהוא חושק בה בצורה כלשהי, החוקים ישתנו. הוא לא התכוון לתת לסירנה הזאת, לאישה הפתיינית והמסוכנת הזאת, שום יתרון עליו.

עד הנשיקה.

ניק סינן קללה עסיסית. הוא נזכר כיצד נעשתה נשימתה מחוספסת, מתנשפת, ועיניה נפקחו בחטף. החולצה הארורה ההיא נפתחה סוף-סוף כך שניתן היה לקבל הצצה לבשר

שופע עטוף בתחרה ורודה. הוא כבר התכוון לדחוף אותה ממנו, ואז היא תפסה בו כשאמה קראה לה. אין זו אשמתו שהוא נכנע לדחף להציל את המזימה שלהם.

עד שפיה הלוהט והרטוב נפער מתחת לפיו-שלו. עד שהטעם המתוק שלה הציף את כל חושיו, והניחוח המטריף של וניל מתובלן גרם לו לאבד שליטה - ללא רחם. תובעני. מייסר. מלוהט.

הלך עליו. לגמרי. ולא בצורה טובה.

אבל היא לעולם לא תדע. הוא וידא כי פניו ממוסכות לחלוטין ואינן מביעות דבר, אם כי הזקפה המזדקרת שלו צווחה שהוא שקרן מדופלם. לא משנה. ניק סירב להפר את החוקים שקבע. אלכסה היא אישה שחיה באור, ולעולם לא תהיה מאושרת עם החוזה שכרת עם עצמו בתור ילד. שנה אחת זה די והותר. הוא קיווה שלא יסיים אותה מפורק לרסיסים.

פרק רביעי

ניק הסתובב כדי להביט בכלתו הנמה. ראשה נשען על דלת הלימוזינה, ההינומה שלה נתלשה, ולרגליו נחה תחרה לבנה ומקומטת. תלתלים שחורים מבהיקים הזדקרו לכל הכיוונים והסתירו את כתפיה החשופות. כוס השמפניה במחזיק הכוסות היתה מלאה עד תומה, וכל הבועות כבר התפוגגו. יהלום שני קראט התנוצץ על אצבעה, משגר הבזקי אור של קרניה האחרונות של השמש הגוועת. שפתיים תפוחות, ארגמניות, נפשקו כדי לאפשר לאוויר להיכנס ולצאת. עם כל נשיפה נפלטה שוב ושוב לאוויר נחרה ענוגה.

אלכסנדריה מריה מקנזי היתה כעת אשתו.

ניק שלח את ידו לכוס השמפניה שלו ובירך בדממה על הצלחת המשימה. דְרִימְזְקִיפ יוזמות היתה עתה בבעלותו המלאה. הוא עומד לנצל הזדמנות של פעם בחיים ואינו זקוק להסכמתו של איש. היום התנהל בלי שום תקלה.

הוא לגם לגימה הגונה מהדום פריניון, תוהה מדוע הוא מרגיש כל כך מחורבן. הוא חזר במחשבות לרגע שבו הכריז עליהם הכומר כעל בעל ואישה. עיניים בגון הספיר נמלאו בפחד מזוקק ובחרדה כאשר רכן לתת לה את הנשיקה המתבקשת. חיוורת ונסערת, שפתיה רועדות תחת שפתיו. הוא ידע שזה לא מתשוקה. לפחות לא הפעם.

הוא הזכיר לעצמו שהיא רק רוצה את הכסף. היכולת שלה להעמיד פנים שהיא תמימה וברה היתה מסוכנת. בלגלוג על מחשבותיו שלו הרים פעם נוספת את הכוסית מחסל את שארית השמפניה שבתוכה.

נהג הלימוזינה הנמיך כחוט השערה את החלון הכהה-מעושן. "אדוני, הגענו ליעד."

"תודה רבה. אתה יכול לחנות מול הבית."

בעוד הלימוזינה עושה את דרכה בשביל הגישה הארוך והצר, ניער ניק בעדינות את כלתו. היא הסתובבה, חרחרה וקרסה שוב לתוך שינה. ניק הבליע חיוך והחל ללחוש. ואז הפסיק. הוא החליק בנינוחות בחזרה לתפקיד המסורתי של המענה, התכופף קדימה וצעק את שמה.

היא הזדקפה בבת אחת. בעיניים קרועות לרווחה מרוב הלם הסיטה את השיער מאוזניה והשפילה מבט אל כל התחרה הלבנה, כאילו היא אליס בארץ הפלאות המתגלגלת במורד מחילת הארנב. "אוי, אלוהים, עשינו את זה."

הוא הושיט לה את הנעליים ואת ההינומה. "עדיין לא, אבל זה ירח הדבש שלנו. אני אשמח להיענות, אם את במצב הרוח המתאים."

היא נעצה בו מבט רושף. "אתה לא עשית כלום חוץ מאשר להופיע לחתונה. נסה לתזמן כל פרט ופרט בתוך שבעה ימים, ואני אתרווח לאחור ואצפה בך קורס."

"אמרתי לך שאפשר להתחתן אצל שופט שלום."

אלכסה נחרדה. "זכר טיפוסי. לא נוקף אצבע לעזור וטוען שאתה חף מפשע, ברגע שמעמיתים אותך עם זה."

"את נוחרת."

פיה נפער בתדהמה. "אני לא נוחרת!"

"נוחרת."

"לא נכון. מישהו כבר היה אומר לי."

"אני משוכנע שהמאהבים שלך לא רצו שתעיפי אותם מהמיטה. את נרגנת."

"אני לא."

"את כן."

הדלת נפתחה בתנופה, והנהג הציע לה את ידו כדי לעזור לה לצאת. היא חרצה לשון ויצאה מהלימוזינה בהתנשאות של המלכה אליזבת. הוא החניק צחקוק נוסף ויצא בעקבותיה. אלכסה נעצרה בהפתעה על המדרכה. הוא צפה בה לוגמת בעיניה את הקווים המקומרים של בית האחוזה, שנראה כמו וילה טוסקנית. אבן חול וטרה-קוטה יצרו אלגנטיות נינוחה, בעוד הקירות הגבוהים והחלונות הגדולים משווים למקום הילה של עתיקות מסוימת. מדשאה ירוקה ושופעת עטפה את שביל הגישה והובילה אל הבית, ואז התפרשה בעליצות על פני מרחבים שלוחי רסן. גרניומים סגוניים גלשו מהאדניות בכל חלון וחלון כדי לשוות למקום נופך איטלקי עתיק יומין. קצה הבית נפתח אל גזזטרה מעוצבת בברזל יצוק, ובה שולחנות, כיסאות וג'קוזי שקוע בינות לעצים עשירי עלווה. היא פערה את פיה כדי לומר משהו, ואז סגרה אותו במהירות.

"מה דעתך?" שאל.

אלכסה הטתה את ראשה. "זה עוצר נשימה," אמרה. "הבית הכי יפה שראיתי מימיי."

עונג שטף אותו למראה ההתפעלות הניכרת לעין שלה.

"תודה. עיצבתי אותו בעצמי."

"הוא נראה ישן."

"זאת היתה המטרה. אני מבטיח לך שבפנים ישנה כל הצנרת החיונית."

היא טלטלה את ראשה ופסעה אחריו פנימה. רצפות השיש המצוחצחות הבהיקו, ותקרות בנוסח קתדרלה יצרו אשליה של מרחב ושל הידור. חדרים גדולים ואווריריים הקיפו את גרם המדרגות המרכזי הלולייני. ניק נתן תשר לנהג וסגר אחריו את הדלת. "בואי, אני אעשה לך סיור. אלא אם כן את רוצה קודם כול להחליף בגדים."

היא חפנה אריג שקוף מלוא הידיים והרימה את השובל. כפות רגליה העטופות בגרבי ניילון הציצו מתחת. "קדימה."

הוא לקח אותה לסיור מקיף. המטבח המאובזר למשעי התנוצץ בפלדת אל-חלד וכרום, אבל ניק וידא שהחדר ידיף עדיין חמימות כזאת, שסבתא איטלקייה היתה יכולה להתגאות בה. על אי עבודה מרכזי מעץ מאסיבי היו מונחות סלסילות מלאות בפירות טריים ובשיני שום, צמחי תבלין מושרים בבקבוקים מלאים עד גדותיהם בשמן זית, פסטות יבשות ועגבניות אדומות בשלות. השולחן היה עשוי עץ אלון מלא, וסביבו כיסאות מגושמים נוחים. מבחר יינות הזדקרו ממתלה ארוך מברזל מחושל.

דלתות זכוכית הובילו מהמטבח לחדר שמש, ובו רהיטי נצרים, כונניות ספרים ואגרטלים גדושים פרחים, הפזורים בכל רחבי החדר. במקום ציורים צבעוניים היו תלויים על הקירות תצלומים בשחור-לבן, שהציגו מבנים אדריכליים מרחבי העולם. ניק נהנה מהבעות פניה בזמן שלגמה בעיניה כל סנטימטר מהחלל שעיצב. הוא הוביל אותה במעלה גרם המדרגות אל חדרי השינה.

"החדר שלי נמצא בהמשך המסדרון. יש לי משרד, אבל יש עוד מחשב בספרייה שתוכלי להשתמש בו. אני יכול להזמין כל דבר נוסף שתזדקקי לו." הוא פתח את אחת הדלתות. "נתתי לך חדר עם חדר אמבטיה צמוד. אני לא מכיר את הטעם שלך, אז תרגישי חופשי לעצב אותו מחדש."

הוא צפה בה מתרשמת ממיטת האפריון הגדולה ומהרהיטים התואמים, כולם בגוונים עדינים.

"זה בסדר גמור. תודה רבה," אמרה.

לרגע נעץ בה מבט, והנימה הרשמית פעמה ביניהם. "את יודעת שאנחנו תקועים כאן למשך יומיים לפחות, נכון? השתמשנו בעבודה כתירוץ לא לצאת לירח דבש, אבל אני לא יכול להופיע במשרד לפני יום שני. אנשים יתחילו לרכל."

היא הנהנה. "אני יכולה להשתמש במחשב כדי להתעדכן. ומגי אמרה שהיא תעזור."

הוא הסתובב. "תתמקמי לך וניפגש למטה במטבח. אני אכין משהו לארוחת ערב."

"אתה מבשל?"

"אני לא אוהב זרים במטבח שלי - הספיק היה לי מהם בילדות. אז למדתי לבשל."

"אתה טוב בבישול?"
הוא פלט נחרה לגלגנית. "אני הכי טוב."
אחר כך סגר מאחוריו את הדלת.

***

איש יהיר.

אלכסה פנתה לבחון את החדר. היא ידעה שניק מרגיש נוח לחיות בעושר ובשפע כאלה, אבל הסיור בבית גרם לה להרגיש כמו אודרי הפבורן בגברתי הנאוה - פשוטה והמונית ללא תקנה, לצידו של חונך מתוחכם.

לעזאזל עם זה. נישואים או לא, היא חייבת לשמור על אורח חיים נורמלי ככל האפשר. ניק אינו בעלה האמיתי, והיא לא מתכוונת להישאב לתוך ביתיות מדומה ולמצוא את עצמה אבודה לחלוטין בסוף השנה. יש להניח כי גם לא תראה אותו לעיתים קרובות במיוחד. היא הניחה שגם הוא עובד עד מאוחר, ופרט למסיבות מזדמנות שיהיה עליהם לכבד בנוכחותם, הם ינהלו חיים נפרדים.

שיחת העידוד שניהלה בינה לבינה עזרה, ואלכסה תלשה מעצמה את השמלה ובילתה את השעה הבאה באמבטיית קצף בג'קוזי המפואר שבחדר הרחצה הצמוד לחדרה. היא שלחה מבט חטוף אל כתונת הלילה השחורה-שקופה שאחיותיה דחפו לתוך התיק הקטן שארזה לה, ואז דחפה אותה לאחורי המגירה. אחר כך מיהרה ללבוש טייץ וסוויטשרט פליס קצר, הרימה את השיער למעלה בקליפס וירדה למטבח. היא הלכה בעקבות הקרקושים והחליקה לתוך אחד הכיסאות המגולפים בגסות שבמטבח. היא הרימה את כפות רגליה היחפות אל קצה המושב, כרכה את זרועותיה סביב הברכיים וצפתה בבעלה הטרי.

ניק עדיין לא החליף בגדים. הוא הוריד את ז'קט הטוקסידו והפשיל את שרוולי החולצה הלבנה המעומלנת עד מעל למרפקים. כפתורי הפנינה נפרמו עד אמצע החזה וחשפו שרירים מפוסלים, זרועים שערות זהובות. אלכסה השקיעה מאמץ-על בהתעלמות מהעיקול החטוב של ישבנו. לאיש היה תחת מופלא. חבל מאוד שלעולם לא תראה אותו עירום. הפעם שבה ראתה את מגי מורידה לו את בגד הים לא נחשבה, לדעתה. ובנוסף, היא היתה עסוקה מדיי בבהייה בחלק הקדמי שלו.

"רוצה לעזור?"

היא נעצה את ציפורניה בכף היד כדי להחזיר את עצמה למציאות. "בטח. מה אנחנו אוכלים?"

"פטוצ'יני אלפרדו עם שרימפס, לחם שום וסלט."

גניחת מצוקה נמלטה מבין שפתיה. "אוי, אלוהים. אתה אכזר."

"התפריט לא מוצא חן בעיניך?"

"יותר מדי מוצא חן בעיניי. אני אוכל רק סלט."

הוא ירה לעברה מבט סלידה מעבר לכתפו. "נמאס לי מנשים שמזמינות רק סלט ואז מתנהגות כאילו מגיעה להן מדליה. ארוחה טובה היא מתנה."

היא נעצה את הציפורניים חזק יותר. "טוב, תודה רבה על נקודת ההשקפה המתנשאת הזאת על המין הנשי. לידיעתך, אני יכולה להעריך מזון טוב יותר ממך. ראית את המתאבנים לחתונה שלנו? לא ראית כמה אכלתי? קיבינימט, כל כך טיפוסי לגבר להניח מול אישה ארוחה עשירה ומשמינה, ואז להיעלב שהיא לא אוכלת. ואז אתם נראים המומים בחדר השינה, כשאתם מסתכלים על מותניה ותוהים איך בדיוק היא עלתה חמישה קילו!"

"אין שום דבר רע בקצת חמוקיים על אישה."

היא זינקה מהכיסא ולקחה את המרכיבים לסלט. "שמעתי את זה בעבר. בוא נעמיד את זה למבחן, בסדר? מה משקלה של גבריאלה?"
הוא לא ענה.

היא זרקה פלפל אדום על השולחן לצד החסה הערבית ונחרה בבזז. "אז איבדנו את הלשון? משקלה ארבעים וחמישה קילו, או שזה נחשב לשמן בימינו?"

כאשר דיבר, היתה הנימה שלו כבר פחות מתנשאת. "היא דוגמנית. היא חייבת לשמור על משקל נמוך."

"והיא מזמינה סלט כשאתם יוצאים לאכול?"

שתיקה נוספת.

מלפפון התגלגל על הדלפק ונעצר בקצה. "אה, אני מניחה שזה אומר שכן. אבל אני משוכנעת שאתה מעריך את המשמעת העצמית שלה כשאתה קורע ממנה את הבגדים."
הוא זע על מקומו ולא הסיר את העיניים מהמחבת הרוחשת עם השרימפס. "גבריאלה היא דוגמה גרועה." ניכר היה שאינו חש בנוח.

"יש לי תהייה נוספת - מגי אמרה שאתה יוצא רק עם דוגמניות. עושה רושם שאתה דווקא אוהב נשים דקיקות, ומקובל עליך שהן אוכלות סלט." היא ניגבה את הירקות, לקחה סכין והתחילה לקצוץ את הירקות בשצף. "אבל אם מדובר במישהי שאתה לא מתכוון לשכב איתה, אני מניחה שלא אכפת לך כמה שמנה היא תהיה, כל עוד היא מארחת לך לחברה בזמן האוכל."

"אני דווקא שונא לצאת לאכול בחוץ עם רוב הנשים שאני יוצא איתן. אני מבין שזה המקצוע שלהן, אבל אני נהנה מאישה שאוהבת אוכל טוב ולא מפחדת לאכול אותו. את מעולם לא היית שמנה, כך שאין לי מושג מאין הגיעה האובססיה הזאת."

"קראת לי פעם שמנה."

"לא נכון."

"דווקא כן. כשהייתי בת ארבע-עשרה, אמרת לי שאני מתמלאת בכל המקומות הלא-

נכונים."

"לעזאזל, אישה, התכוונתי לשדיים שלך. הייתי מתבגר שחצן שרק רצה להציק לך. תמיד היית יפה."

השתררה שתיקה.

היא נשאה את מבטה מהירקות, ופיה נפער בתדהמה. בכל השנים שבהן הכירה את ניק ריאן הוא הקניט אותה, הציק לה והעליב אותה. הוא מעולם לא קרא לה יפה. ניק טרף את השמנת והמשיך לדבר בנימה אגבית. "את יודעת למה אני מתכוון. יפה כמו אחות. צפיתי בך ובמגי מתבגרות וגדלות להיות נשים. אף אחת מכן לא מכוערת. או שמנה. אני חושב שאת קשה עם עצמך."

אלכסה הבינה למה הוא מתכוון. הוא לא חשב עליה כעל אישה יפה, אלא יותר כעל אחות צעירה ומעצבנת, שגדלה להיות בחורה מושכת. ההבדל היה עצום, והיא התעלמה ממדקרת הכאב החדה. "טוב, אני מתכוונת לאכול את הסלט הזה, ואני לא רוצה לשמוע שום הערה נוספת על נשים."

"בסדר גמור. את מוכנה לפתוח בקבוק יין? יש אחד מצונן במקרר."

היא חלצה את הפקק של שרדונה יקר וצפתה בו לוגם ממנו. ניחוחות של עץ ושל פירות הדר מילאו את נחיריה; לרגע נאבקה בעצמה, ואז נכנעה. כוסית אחת. מגיע לה, בסופו של דבר.

היא מזגה לעצמה כוס ולגמה ממנה. הנוזל החליק במורד גרונה, טעם מעקצץ ויבש בו-בזמן. היא פלטה אנחה חרישית של עונג. לשונה ליקקה את זוויות פינה ועיניה נעצמו, כשהטעם הדהד בגופה.

***

ניק התחיל לומר משהו, ואז השתתק באחת. המראה שלה לוגמת מהיין ומתענגת עליו גרם לכל שריר ושריר בגופו להידרך. הדם הלם בעורקיו, והמפשעה שלו הזדקפה בכוננות מלאה. לשונה ליקקה את שפתיה בלטיפות ענוגות כל כך, שהוא הצטער שאינה טועמת משהו אחר נוסף ליין. הוא תהה אם היא משמיעה את הקולות הגרוניים האלה, כאשר גבר טמון עמוק בתוך חומה הלח, ההדוק. הוא תהה אם תהיה צרה ולוהטת כמו הפה שלה, מתלפפת סביבו כמו אגרוף של משי, חולבת כל טיפה שנותרה מהאיפוק שלו, וממשיכה לתבוע עוד. הטייץ הצמודים האלה חשפו כל קימור בגופה, החל בישבנה המתוק וכלה באורכן החושני של רגליה. הסוויטשרט שלה התרומם מעט וחשף לעיניו פיסה מבשרה העירום. והיא ללא ספק נפטרה מהחזייה, שכן לא חשבה עליו כעל גבר שחושק בה, אלא יותר כעל אח בוגר ומעצבן, חסר דחפים של זכר.

לעזאזל איתה על שהיא מסבכת ככה את העניינים. הוא שמט את קערת הפסטה על השולחן ומיהר לערוך אותו.

"תפסיקי לשתות ככה את היין. את לא בסרט פורנו."
היא השתנקה. "היי, אל תתנפל עליי רק כי אתה עצבני. זו לא אשמתי שהעסקים היו
חשובים לך יותר מאשר נישואים אמיתיים."

"כן, אבל ברגע שנקבתי במחיר, קפצת על ההזדמנות. אני קניתי אותך בדיוק כשם שאת
קנית אותי."

היא לקחה את קערת הפסטה ומילאה את צלחתה. "מי אתה שתשפוט אותי? כל החיים
קיבלת כל מה שרצית. ליומולדת שש-עשרה קיבלת מיצובישי אקליפס; אני קיבלתי שברולט
חבוטה."

הזיכרון גרם לכל גופו להתקשח. "לך היתה משפחה; לי לא היה כלום."
היא השתתקה ולקחה פיסת לחם שום נוטפת מוצרלה. "היתה לך מגי."
"אני יודע."

"מה קרה לכם, תגיד? הייתם פעם כל כך קרובים."
הוא משך בכתפיו. "היא השתנתה בתיכון. פתאום היא לא רצתה לדבר איתי. לא
הרשתה לי להיכנס לחדר שלה כדי לדבר, ואז נסגרה בפניי לגמרי. אז נתתי לה ללכת
והתמקדתי בלמצוא לעצמי חיים משלי. גם הקשר שלכן התנתק אז לכמה זמן, לא?"
"כן. תמיד חשבתי שקרה משהו, אבל היא מעולם לא דיברה על זה. בכל מקרה, גם
המשפחה שלי היתה שקועה אז בצרות שלה, כך שלא היית לבד."

"אבל עכשיו אתם כמו משפחת וולטון."
היא צחקה ודחסה מזלג מלא פסטה לתוך הפה. "לאבא שלי יש הרבה על מה לכפר,
אבל אני חושבת שהצלחנו לרפא את המעגל."
"מעגל?"

"המעגל הקרמתי - כשמישהו מפשל באופן רציני ופוגע בך, הדחף הראשוני שלנו הוא
לפגוע בו בחזרה או לסרב לסלוח."
"נשמע סביר."

"אה, אבל כך נמשך מעגל הכאב והפגיעה. כשהוא חזר, החלטתי שיש לי רק אבא אחד
ואקבל כל מה שהוא יכול לתת. בסופו של דבר הוא ויתר על האלכוהול וניסה לכפר על
העבר."

ניק פלט קול גס. "הוא התחפף כשהיית צעירה, זונח את המשפחה שלו לטובת הבקבוק,
נוטש את אחיותיך התאומות. ואז הוא מופיע ומבקש שתסלחו לו? למה שתרצי אותו בכלל
בחיים שלך?"

היא דגה במזלג שרימפ נוסף ונתנה לו לרחף מול שפתיה. "עשיתי בחירה", אמרה. "אני
בחיים לא אשכח, אבל אם אמא שלי יכלה לסלוח לו, איך יכולתי אני לסרב? משפחות
נשורות ביחד, ואין זה משנה מה קורה."

הפשטות שבה יכלה לסלוח לאביה, הממה אותו עד העצם. הוא מזג עוד יין. "עדיף להסתלק בראש מורם ועם כבוד עצמי. שמי שפגע בך יסבול על כל מה שעשה." נראה היה שהיא שוקלת את דבריו. "כמעט עשיתי את זה. אבל הבנתי שנוסף לכך שהוא אבא שלי, הוא גם פשוט בן אדם שפישל. אולי הייתי נשארת עם כבוד עצמי, אבל בלי אבא. כשקיבלתי את ההחלטה שלי, שברתי את המעגל. בסופו של דבר הוא נגמל מהאלכוהול ושיקם את היחסים שלנו. חשבת פעם ליצור קשר עם אבא שלך?" הרגשות שלו נכנסו לסחרור רצחני. ניק נלחם במרירות הנושנה והצליח למשוך בכתפיו. "מבחינתי ג'ד ריאן אינו קיים. זאת היתה הבחירה שלי." הוא הכין את עצמו לרחמים, אולם פניה רק הביעו אהדה עמוקה, אשר שיככה את כאבו. כמה פעמים ייחל למכות של ממש או לעונש מידי של אביו במקום הזנחה שלו? איכשהו חוסר האכפתיות צרב במקום עמוק יותר והעלה מוגלה.

"מה עם אמא שלך?"

הוא התרכז בצלחתו. "היא מסתובבת עם עוד איזה שחקן. היא אוהבת אותם בעסקי השעשועים. זה גורם לה להרגיש חשובה." "אתה רואה אותה לעיתים קרובות?" "הרעיון של בן בוגר מזכיר לה את הגיל שלה. היא אוהבת להעמיד פנים שאני לא קיים." "צר לי."

המילים היו פשוטות, אך יצאו ישר מהלב. ניק הרים את המבט מהצלחת. לשבריר שנייה פעמו באוויר שביניהם מודעות ואנרגיה והבנה, אבל אז חמקו להן כאילו מעולם לא צפו. חיוכו העקמומי לגלג לווידי שלו-עצמו. "ילדון עשיר ומסכן. אבל את צודקת בקשר לדבר אחד - זאת היתה חתיכת מיצובישי."

היא צחקה ושינתה נושא. "ספר לי על העסקה שאתה עובד עליה. זה חייב להיות משהו רציני, אם אתה מוכן להתנזר ממין במשך שנה."

הוא לא הגיב על ההערה המתחכמת, אבל ירה לעברה מבט אזהרה. "אני רוצה שדרימזקיפ תהיה מעורבת בבנייה על גדת ההדסון."

גבה אחת התקשתה. "שמעתי שהם רוצים לבנות שם ספא ועוד כמה מסעדות. כולם מדברים על זה. פעם אנשים פחדו להתקרב לנהר."

הוא רכן קדימה בלהיטות. "האיזור משתנה. הגבירו את אמצעי הביטחון, וכמה פאבים וחנויות כבר מצליחים שם מאוד. זה יפתח את האיזור לתושבים וגם לתיירים. את יכולה לדמיין לעצמך שבילים מוארים עם פינות ישיבה לאורך הגדה? ספא ענקי, השקיף אל ההרים בזמן שאת מקבלת עיסוי? זה העתיד."

"גם שמעתי שהם רוצים שרק החברות הגדולות ביותר במנהטן ייגשו למכרז."

גופו נקפץ בהזדקקות פיזית כמעט. חלומו עמד לנגד עיניו, והוא לא התכוון לתת לשום דבר לעמוד בדרכו. הוא חצב מעצמו את המילים כמו מנטרה. "אני אזכה בחוזה הזה."

היא מצמצמה ואז הנהנה, כאילו האמונה שלו מגנה על זו שלה. "דרימזקייפ מסוגלת להתמודד עם חוזה כזה?"

הוא לגם מהיין. "מועצת המנהלים חושבת שזה שאפתני מדיי, אבל אני אוכיח להם שהם טועים. אם אצליח, דרימזקייפ תגיע לפסגה."

"זה קשור לכסף?"

היא הניד בראשו. "לא אכפת לי מהכסף. אני רוצה לטבוע חותם, ואני יודע איך אני רוצה לגשת לנושא הזה. לא משהו עירוני מדיי. לא משהו שיתחרה בהרים, אלא משהו שנותן כבוד לטבע ומתמזג איתו, ולא נלחם בו."

"נשמע שחשבת על זה רבות."

הוא הספיג את פיסת הלחם האחרונה בשאריות הרוטב ואז הכניס אותה לפיו. "ידעתי שהחלטה הזאת תתקבל בקרוב, ורציתי להיות מוכן. אני חושב על תכנון האיזור ליד הנהר כבר שנים. עכשיו אני מוכן."

"איך תשיג את זה?"

ניק התמקד בצלחת שלו. מוזר, דומה כי היא יודעת מתי הוא משקר. כך היה מאז שהיו ילדים. "אחד מהשותפים כבר איתי. ריצ'רד דרייסל בונה את הספא, ואנחנו חולקים אותו חזון. הוא עורך מסיבה בשבת הבאה. השניים האחרונים שאני צריך לשכנע יהיו שם, ואני מקווה לעשות עליהם רושם." הוא לא גילה לה איך היא משתלבת בתמונה. הוא ראה באשתו הטרייה קלף שיסייע לו לסגור את העסקה, אבל חש כי יהיה פשוט יותר להסביר את זה בערב המסיבה.

ניק הרים את הראש והבחין בצלחתה הריקה. קערית הסלט נותרה על השולחן ביניהם, מלאה לחלוטין. הם כילו לחלוטין את הפסטה, את הלחם ואת היין. היא נראתה כאילו עמדה להתפוצץ מרוב אוכל. "הסלט נראה מצוין ממש. את לא מתכוונת לאכול אותו?"

היא כפתה על עצמה חיוך עליז והעלתה פיסת עלה על המזלג. "בטח. אני מתה על סלטים."

הוא גיחך. "קינח?"

היא פלטה אנקה. "מצחיק נורא." הם ניקו מהר, הכניסו הכול למדיח ואז השתרעו על הספה בגון החום מדברי שבסלון. ניק תיאר לעצמו שהיא משוועת לדרך מהירה יותר לעכל את האוכל.

"אתה מתכוון לעבוד הערב?" שאלה.

"לא, מאוחר. מה איתך?"

"לאאא, אני עייפה מדיי." דממה השתררה בחדר. "אז מה אתה רוצה לעשות?"

חולצתה התרוממה טיפונת. העור החלק השזוף של בטנה זרע שמות בריכוז שלו. היו לו תמונות ברורות מאוד בראש לגבי מה שהם יכולים לעשות, כולל להרים לה אט-אט את החולצה ואז ללקק לה את הפטמות עד שיתקשו תחת לשונו. השאר התמקד בלהוריד ממנה

את הטייץ הזה ובבדיקת המהירות שבה יוכל לגרום לה להתלקח בין זרועותיו. מאחר שאף לא אחת מהאפשרויות האלה באה בחשבון, הוא משך בכתפיו. "לא יודע. טלויזיה? סרט?"
היא הנידה בראשה. "פוקר."

"סליחה?"

עיניה אורו. "פוקר. יש לי חפיסת קלפים במזוודה."

"את מסתובבת עם חפיסת קלפים משלך?"

"לעולם אין לדעת מתי אזדקק להם."

"על מה אנחנו משחקים?"

היא זינקה מהספה וניגשה למדרגות. "על כסף, כמובן. אלא אם כן אתה שפן פחדן."

"בסדר. אבל נשתמש בקלפים שלי."

היא עצרה באמצע גרם המדרגות והביטה בו. "אוקיי. אני מחלקת."

הוא לחץ על השלט, וצלילים של מאדאם באטרפליי הדהדו מהרמקולים היקרים. הוא מילא שוב את כוסותיהם והתמקם לצד השולחן הסלוני הנמוך. היא התיישבה מולו ברגליים משוכלות, אצבעותיה מערבבות את הקלפים בקלילות של מומחית, טורפות אותם במהירות הבזק. במוחו של ניק הבזיקה תמונה שלה בשמלה בעלת מחשוף נמוך, יושבת במסבאה בחיקו של קאובוי ומחלקת קלפים. הוא טלטל את ראשו וסילק את החיזיון ממוחו, בעודו מתרכז בקלפים שבידו.

"המחלק בוחר. סטאד חמשה קלפים. קדימה, לשלם."

הוא קימט את המצח. "במה?" שאל.

"אמרתי לך שאנחנו משחקים על כסף."

"שאבקש מהמשרת לפתוח את הכספת? או שנשחק על תכשיטי המשפחה?"

"מצחיק מאוד. אין לך שטרות של דולר?"

שפתיו התעקמו. "מצטער. רק מאות."

"אה."

הוא נראתה כל כך מאוכזבת, שהוא הפסיד בקרב וצחקק. "מה דעתך שנשחק על משהו

מעניין יותר?"

"אני לא משחקת סטריפ פוקר."

"התכוונתי לטובות הנאה."

שיניה ננעצו בשפה התחתונה שלה. הוא צפה בפעולה בהנאה צרופה.

"איזה סוג של טובות הנאה?" שאלה.

"הראשון שזוכה בשלוש ידיים זוכה בטובה מהשני. אפשר להשתמש בה בכל זמן, כמו

בקופון."

פניה ניצתו בעניין. "אפשר להשתמש בטובה לכל דבר? בלי חוקים?"

"בלי חוקים."

האתגר פיתה אותה כמו מהמרת מכורה, אשר נמשכת להימור שסיכוייו קלושים. הוא חש בניצחון עוד בטרם הסכימה. כאשר נתנה את הסכמתה, ניק ממש ליקק את שפתיו, יודע כי סוף-סוף זכה בשליטה שכה נזקק לה בנישואים האלה. השליטה שתסדר אותו בחודשים הקרובים.

היא חילקה. הוא כמעט צחק למראה התוצאה הברורה מאליה, אבל סירב לגלות רחמים. היא זרקה קלף אחד ולקחה קלף אחר. הוא הניח את קלפיו. "פול האוס." "זוג נסיך. אתה מחלק."

ניק נתן לה קרדיט - היא סירבה להיכנע. הסתירה את רגשותיה היטב. אבא שלה ודאי לימד אותה, ולולא הניסיון שרכש, היה מתקשה מאוד לנצח אותה. היא השליכה לשולחן צמד אסים ונכנעה בחינניות ליד שלו, שכללה שלישייה של ארבע. "עוד יד אחת," אמר.

"אני יודעת לספור. תורי לחלק." "אז איפה למדת לשחק פוקר?"

הוא הציץ בידו בנושלתנות. "חבר שלי נהג לקיים משחק שבועי. זה היה תירוץ טוב בשביל לבלות ביחד ושתות ברצינות." "תמיד חשבתי שאתה יותר טיפוס של שחמט." הוא הטיל קלף והחליף אותו. "אני טוב גם בזה." היא פלטה נחרה מאוד לא נשית. "תראה." היא חשפה את הרצף שלה, ועיניה התנוצצו בניצחון.

הוא כמעט חש צער עליה. כמעט. "יד טובה." חייך אליה בשחצנות. "אבל לא טובה מספיק." הוא הטיל על השולחן רביעיית אסים, ואז מתח את רגליו קדימה ונשען לאחור. "אבל ניסיון יפה." היא בהתה בפה פעור בקלפים שלו. "הסיכויים לרביעיית אסים בסטאד חמישה קלפים הם... אוי, אלוהים. אתה רימית!"

הוא טלטל את ראשו וצקצק בלשונו. "נו, באמת, אלי, חשבתי שאת יריבה ראווה יותר. את עדיין לא יודעת להפסיד? טוב, אז בקשר לטובה שאת חייבת לי..." "ניק תהה אם מהנקבוביות שלה עולים אדי קיטור אמיתיים." "אף אחד לא מסוגל לקבל ארבעה אסים, אלא אם כן הוא מסתיר קלפים בשרוול. אל תשקר לי, כי חשבתי לעשות את זה בעצמי!"

"אל תאשימי אותי במשהו שאת לא מסוגלת להוכיח." "אתה רימית." בנימת קולה היה שמץ של השתאות ושל חלחלה כאחד. "שיקרת לי בליל הכלולות שלנו."

הוא נחר בביטול. "אם את לא רוצה לשלם את חובך, פשוט תגידי. מתאים לאישה לא לדעת להפסיד בכבוד."

היא בעבעה מרוב עצבים. "ניק ריאן - אתה נוכל."

"תוכיחי."

"אני אוכיח."

היא זינקה מעבר לשולחן הסלוני היישר אל בין זרועותיו. כל האוויר התנדף ממנו, כאשר הפילה אותו על השטיח ודחפה את ידה לתוך השרוול שלו בחיפוש אחר הקלפים השתולים, על פי החשד. ניק נאנק, כשמלוא גופה הנשי נדחק בלהיטות אל כל שריר ושריר בגופו, אם כי כל מטרתה רק למצוא ראיות למעשה לא כשר. הוא ניסה לדחוף אותה מעליו, אבל היא העבירה את תשומת ליבה לכיסי החולצה שלו, והוא פרץ בצחוק. הצליל התחיל במעמקי חזהו והוא נוכח לדעת כי האישה הזאת גרמה לו לצחוק בשבוע החולף יותר מכפי שצחק מאז ילדותו. כשאצבעותיה החליקו לתוך כיס מכנסיו, קלט שאם תחפור קצת יותר עמוק היא כבר תמצא משהו. הצחוק נרגע ונהפך לכיווץ עז עמוק בקרביו; בתנועה זריזה הפך אותה על גבה ונשכב מעליה, כשהוא מרתק את שתי ידיה לצידי ראשה.

במהלך ההתכתשות השתחרר הקליפס משערה. תלתלים שחורים כפחם גלשו על פניה וכיסו צד אחד. עיניים כחולות זעופות הציצו מבין קווצות השיער, מלאות בוז מתנשא, שרק היא היתה מסוגלת לגייס לאחר שהפילה אותו לקרקע לסיבוב היאבקות. שדיה התנחשלו בתוך עליונית הפליס שלבשה, משוחררים. רגליה נשזרו בשלו, ירכיה פשוקות קמעה. ניק היה בצרה צרורה.

"אני יודעת שהקלפים אצלך. פשוט תודה בזה ונשכח שזה קרה."

"את יודעת שאת משוגעת, מלמל. את אף פעם לא חושבת על ההשלכות של המעשים שלך?"

היא שררבה את שפתה התחתונה ונשפה חזק. התלתלים צייתו וזזו מעיניה. "אני לא רימית."

פיה היה משורבב בתרעומת. הוא החניק קללה, ואצבעותיו התהדקו סביב מפרקי ידיה. לעזאזל איתה על שהיא גורמת לו לרצות. לעזאזל איתה על שאינה קולטת את זה. "אנחנו כבר לא ילדים, אלכסה. בפעם הבאה שאת מפילה גבר לקרקע, תהיי מוכנה לשאת בתוצאות."

"מי אתה חשב שאתה, קלינט איסטווד? בטח תיכף תגידי, 'קדימה, תעשי לי את היום.'"

הלהט בחלציו עלה לראשו ומילא אותו כמו ערפל, עד כי לא היה מסוגל לחשוב על שום דבר למעט הלחלוחית החמה של פיה והגוף הרך שמתחתיו. הוא רצה להיות עירום איתה בתוך ערבוביית סדינים, והיא מצידה מתייחסת אליו כמו אל אח בוגר מעצבן. אבל זה לא היה החלק הכי גרוע. מדובר באשתו. המחשבה הזאת ייסרה אותו. איזה דחף קדמוני מודחק של איש מערות התעורר לחיים ודחק בו לתבוע את שלו. מבחינה חוקית היא כבר שייכת לו.

והלילה הוא ליל הכלולות שלהם.

הוא השתוקק להפוך את הכעס שלה לתשוקה, להרגיש את שפתיה חלקלקות ורועדות תחת שפתיו, כולה מתיקות וכניעה ותאוה. ההיגיון הבריא של הרשימה שלו ושל התוכנית שלו ושל הצורך שלו בנישואי תועלת התעופף מבעד לחלון.

הוא החליט לתבוע בעלות על אשתו.

***

אלכסה חשה את שרירי הגבר שמעליה ננעלים. היא היתה כל כך מרוכזת בוויכוח שלהם, עד כי שכחה שהוא מרתק אותה לשטיח. היא פתחה את פיה כדי לפלוט עוד הערה מתחכמת בעניין כבילות ואז סגרה אותו. היא פגשה במבטו ושאפה אוויר בכוח.

אוי, אלוהים.

אנרגיה מינית קמאית הסתחררה ביניהם כמו סופת טורנדו, צוברת כוח ותאוצה. עיניו בערו באש מלובנת, ספק בהזדקקות, ספק בכעס, בעודו נועץ בה מבט מלמעלה. היא קלטה שהוא שוכב בין ירכיה הפשוקות, אגנו צמוד לשלה, חזהו מורם, בעודו שעון על מרפקיו ולופת את אצבעותיה. כבר לא היה מדובר בהקנטה של אח בוגר. הוא לא נראה כמו ידיד ותיק או כמו שותף עסקי. זו היתה השתוקקות פשוטה של גבר לאישה. ואלכסה חשה שהיא מסתחררת מטה אל תוך הסערה, כשגופה שלה זועק את זעקתו.

"ניק?"

קולה היה צרוד. מהוסי. פטמותיה הזדקרו ודחקו בתובענות את בד הפליס הרך. מבטו רפרף על פני פניה, שדיה ובטנה החשופה. דריכות מתוחה עמדה ביניהם. הוא הרכין את ראשו. הבל נשימתו ליטף את שפתיה, ואז דיבר קרוב-קרוב אל פיה.

"אין לזה שום משמעות."

גופו סתר את מילותיו, והוא תבע את פיה בנישיקה פראית. באחת ננעצה לשונו מבעד לקו התפר שבין שפתיה והמשיכה מעבר לו. מוחה התערפל, לכוד בין הכאב העמום שגרמה לה ההצהרה שלו, לבין העונג שפעם בגופה בגלים. היא לפתה את ידיו ונצמדה אליו, חושפת את טעמם האפל של ההשתוקקות ושל השרדונה היקר, מקשיתה את מותניה כלפי מעלה לפגוש את זקפתו הנוקשה ומחככת את פטמותיה בחזהו. היא איבדה שליטה באותם רגעים ספורים, והריק הנצחי של שנים עברו התמלא זמנית בטעם ובתחושה ובריח שלו.

לשונה השיבה על כל נעימה של לשונו-שלו, וממעמקי גרונה בקעה גניחה ניחרת. הוא תלש את אצבעותיו משלה, החליק את כפות ידיו על פני בטנה וחפן את שדיה. פטמותיה התהדקו, והוא דחף את הבד גבוה יותר. הוא לטש מבט בשדיה החשופים, והלהט שבעיניו כמעט שרף אותה חיים. אגודל אחד צבט לה את הפטמה, והיא פלטה זעקה. הוא הרכין את

ראשו. אלכסה הבינה כי זהו רגע האמת. אם ינשק אותה שוב, היא תיכנע. גופה כמה לגופו, והיא לא הצליחה להעלות בדעתה סיבה טובה אחת להפסיק.

נשמע צלצול בדלת.

הצליל הדהד בין הקירות. ניק הזדקף בחטף וירד ממנה כמו פוליטיקאי שנתפס בקלקלתו בשערוריית מין, בעודו ממלמל קללות שאלכסה לא שמעה מעודה.

"את בסדר?" שאל.

היא מצמצה אל מול נוהגו המאופק של הגבר שרק לפני שתי שניות קרע ממנה את הבגדים. הוא כפתר את חולצתו בשלווה והמתין לתגובתה. למעט הבליטה במכנסיו השחורים הוא נראה כאילו כל מה שקרה כלל לא השפיע עליו. בדיוק כפי שנראה כאשר נישק אותה בבית הוריה.

הארוחה הכבדה נתנה את אותותיה בקיבתה, ואלכסה נאבקה בבחילה. היא נשמה נשימה יוגית עמוקה והתיישיבה, מושכת את חולצתה מטה. "בטח. תפתח את הדלת." הוא נעץ בה מבט ארוך, כמו בודק אם הוא מאמין לחזות שעטתה על עצמה, ואז הנהן ויצא מהחדר.

היא מעכה את שפתיה באצבעות וניסתה להתעשת. היא עשתה טעות אדירה. הפרישות שנכפתה עליה לאחרונה גרמה ודאי להורמונים שלה להתחרפן, עד שכל גבר שנוגע בה גורם לה להידלק כמו חזיז. ההצהרה האחרונה שלו הבזיקה בראשה בפסקנות מלעיגה.

אין לזה שום משמעות.

היא שמעה שיחה מן המסדרון. ברונטית גבוהה וארוכת רגליים נכנסה לחדר בנינוחות של מישהי שמכירה את המקום היטב. אלכסה בהתה באחת הנשים היפות ביותר שראתה מימיה - האקסית של ניק, מן הסתם.

רגליים של נערת מקהלה, שהתחילו בצמד פלטפורמות שחורות ונעלמו מתחת לזוג מכנסי משי. מותניה הצרים היו מכותרים בחגורת חוליות כסופה, וחולצה צמודה בגוון מתכתי בעלת מחשוף נדיב העניקה צורה לשדיה הקטנים, חושפת חלק מכתפיה. שיערה השחור כעורב התנחשל על גבה בגלים מושלמים. שום תלתל מקורזל לא נצפה. היו לה עיניים ירוקות עוצרות נשימה, מוקפות בריסים שחורים ארוכים, שפתיים מלאות ועצמות לחיים גבוהות, וכל כולה הקרינה אלגנטיות נינוחה. היא סקרה את החדר ואז התמקדה באלכסה.

באותו רגע ידעה אלכסה כי היא עומדת להקיא.

האלה היוונית פנתה לניק בהבעת התנצלות. אפילו קולה הצרוד נדף סקס. "פשוט הייתי חייבת לפגוש אותה."

אלכסה נוכחה לדעת בחלחלה, כי לא רק שגבריאלה שכבה עם ניק אלא שבאמת אכפת היה לה ממנו. הכאב הברור שהבליח בעיניה האשים אותה, אישה לאישה, על שגנבה לה את הגבר. חלק בתוכה צפה במחזה מן הצד בשעשוע אמיתי. זה היה כמו פרק של עקריות בית

אמיתיות ניו יורק, שהשתבש בצורה נוראית. לפחות זה לא חוף ג'רזי. המחשבות המוטרפות שלה דהרו, והיא נאחזה בשרידי שפיותה.

היא התרוממה והביטה באלה הצנומה שהתנשאה מעליה, מתאמצת נואשות לנהוג בקור רוח ולהעמיד פנים שהיא לובשת בגדים אמיתיים ולא בגדי התעמלות. "אני מבינה," אמרה ברשמיות.

"גבי, איך עברת את מערכת האבטחה?"

בקבוקי שיער סתורים בצורה אמנותית החליקו על כתף אחת. גבריאלה שלחה יד ודחפה משהו לידו של ניק. "יש לי עדיין מפתח, ואני יודעת את הקוד. לאחר שאמרת לי שאתה מתכוון להתחתן, ובכן, המצב נעשה קצת מתוח."

המילים ננעצו בעורה של אלכסה כמו עוקצי צרעות. לעזאזל עם זה. היא מסרבת לאפשר לניק לקיים יחסים מהצד, לאחר שהם חתמו על חוזה. לכן עליה להעמיד פנים שהיא אישה רכושנית. היא בלעה את הרוק וכפתה על עצמה לחייך בנועם אל יריבתה.

"גבריאלה, אני מצטערת אם נפגעת מההחלטה שלנו. זה היה מהיר מאוד בשביל שנינו, את יודעת." היא צחקה והתמקמה בין השניים. "אנחנו מכירים שנים רבות וכשנפגשנו שוב, פשוט נסחפנו לתוך מערבולת." היא העמידה פנים שהיא נושאת מבט מעריץ אל בעלה הטרי, אם כי אגרופיה הקמוצים השתוקקו להכניס לו חבטה הגונה. הוא כרך את זרועותיו סביבה, וחום גופו צרב אותה מבעד לבד הדקיק של מכנסי היוגה שלגופה. "אני חייבת לבקש ממך ללכת. זה ליל הכלולות שלנו."

גבריאלה בחנה אותם בהבעה אומדת. "מוזר שלא נסעתם לאיזשהו מקום יותר... רומנטי."

ניק הציל אותה. "יש לי התחייבויות, לכן דחינו את החופשה הטרופית שלנו."

גבריאלה דיברה בנימה נוקבת. "אוקיי. אני הולכת. רציתי לראות במו עיניי את מי העדפת עליי." ארשת פניה הודיעה לאלכסה כי ההחלטה של ניק כלל אינה מובנת לה. "אני לא אהיה בעיר כמה זמן. התחייבתי לעזור בהאיטי עם השיקום."

שככה. יהיה. לי. טוב. היא גם הומניטארית. האישה נראית מושלם, עשירה, והיא ממש עוזרת לאנשים. ליבה של אלכסה צנח בקרבה. גבריאלה הסתובבה והתמקדה בחפיסת הקלפים. "המממ, אני מתה על קלפים. רק לא בליל הכלולות."

היא לא נתנה להם הזדמנות להגיב. בחן של קוברת חמקה החוצה בלי להביט לאחור. ברגע שהדלת נטרקה, מיהרה אלכסה להתרחק מניק. שתיקה מעיקה השתררה בחדר בשעה שמחשבותיה הסתחררו.

"אני מצטער, אלכסה. בחיים לא ציפיתי שהיא תופיע אצלי בבית."

השאלה נבעה ממעמקים. היא נשבעה שלא תשאל, אבל הקרב הקצר והעקוב מדם נגמר עוד לפני שהתחיל. המילים נמלטו מבין שפתיה. "למה התחתנת איתי ולא איתה?"

בהשוואה לגבריאלה היתה אלכסה בעמדת נחיתות בכל היבט שהוא. החברה של ניק היתה יפהייה, אלגנטית וצנומה. היא היתה אינטליגנטית, התנדבה למען מטרות ראויות והתנהגה באצילות בשביל אישה שנזנחה. וגם אכפת היה לה מניק. למה הוא פגע בה? ניק נסוג לאחור. "זה לא משנה," אמר בצינה.

"אני חייבת לדעת."

מדקרות קרח חלפו בגווה, בראותה את הפסקנות בפניו. התריס נסגר בחבטה, ופתאום מצאה את עצמה מביטה בגבר חסר כל רגש שהוא. "כי היא רצתה יותר ממה שאני מסוגל לתת לה. היא רצתה להתיישב ולהקים משפחה."

אלכסה נסוגה לאחור. "מה כל כך רע בזה?"

"מהתחלת יחסינו אמרתי לגבריאלה את האמת - אני לא בעניין של משהו קבוע. אני בחיים לא ארצה ילדים ואני לעולם לא אהיה הטיפוס של יחסים לטווח הארוך. הבטחתי לעצמי לפני שנים." הוא השתתק. "אז התחנתני איתך."

החדר הסתחרר סביבה, כשהפסקנות שבדבריו שטפה אותה. ייתכן שבעלה חווה התקפי תשוקה. מגעו עשוי להיות חם, ושפתיו חמות אפילו יותר, אבל ליבו מסותת באבן. הוא בחיים לא ייתן לאישה להיכנס פנימה - הוא פגום מכדי להסתכן. איכשהו ההורים שלו שכנעו אותו שאין אהבה בעולם. גם אם קרן קלושה ריצדה על פני השטח, הוא בכל זאת האמין שאין סופים שמחים. רק ילדים שמשלמים את המחיר וחיים שלמים של כאב.

איך אפשר להילחם באמונה כל כך מושרשת ולקוות לנצח? הצורך שלו בהסדר נישואים עסקי נראה לה פתאום הגיוני לחלוטין.

"את בסדר?"

היא החליטה לסכם את הערב באקורד סיום משלה. ניק ריאן עלול לשוב את ליבה. שוב. היא חייבת להיות קרת רוח ויעילה על מנת להציל את גאוותה. והיא חייבת לשמור על מרחק. תמיד. אלכסה עטתה על פניה ארשת חסרת הבעה, שלא תסגיר דבר, ודחקה את הכאב עמוק פנימה עד שנהפך לכדור הדוק בבטנה.

"תפסיק לשאול אותי אם אני בסדר. ברור שאני בסדר. רק אל תחשוב שאתה יכול לגנוב לך איזה זיון חפוז עם האקסית שלך. סיכום זה סיכום."

פניו עטו הבעה נוקשה. "נתתי לך את מילתי, זוכרת?"

"אבל גם רימית בפוקר."

התזכורת למשחק הפוקר שלהם שהשתבש, גרמה להשפלה לצרוב בכל גופה. הוא העביר משקל מרגל לרגל ואז העביר יד בשערו, ואלכסה ידעה שתיכף מגיע הנאום. "בקשר למה שקרה..."

היא צחקה צחוק ראוי לאוסקר. "אוי, לא, אנחנו לא הולכים לדבר עכשיו על זה, נכון?" היא גלגלה עיניים. "תקשיב, ניק, אני חייבת להודות במשהו. נכון, הנישואים האלה הם סידור

עסקי, אבל לבשתי את השמלה, וטכנית זה הרי ליל הכלולות שלנו, ו... " היא הניפה את ידיה במחוות כניעה. "נסחפתי עם כל הרעיון. אתה פשוט היית במקרה, ובכן..."

"זמין?"

"התכוונתי יותר ל... בסביבה. היית בסביבה. לא היתה לזה שום משמעות, אז בוא פשוט נשכח מכל העסק, בסדר?"

הוא בחן אותה בעיניים מצומצמות, סורק כל תו בפניה. השעון תקתק, והיא המתינה. תערובת משונה של רגשות הבליחה בעיניו, עד כי יכלה להישבע שראתה בהן חרטה. זה ודאי משחק של האור.

לבסוף הנהן. "נאשים את היין ואת הירח המלא או משהו כזה."

היא הסתובבה. "אני הולכת למיטה. כבר מאוחר."

"אוקיי. לילה טוב."

"לילה טוב."

אלכסה עלתה בגרם המדרגות הלולייני והחליקה אל בין השמיכות, בלי לצחצח שיניים, לנקות פנים או להחליף בגדים לפיג'מה. היא משכה את השמיכה הרכה עד לסנטר, קברה את פרצופה בכרית וקיבלה בברכה את השינה, מקום שבו לא תצטרך לחשוב או להרגיש או לכאוב.

***

ניק לטש עיניים בגרם המדרגות הנטוש. ריקנות פיעמה בתוכו, ולא היה לו שום מושג מדוע. הוא מזג את שארית היין לכוסו, כוונן את הווליום במערכת הסטריאו והתרווח על הספה. המוזיקה האופראית שטפה אותו והרגיעה את עצביו. הכמעט-טעות שלו התנוססה לנגד עיניו. אילו גבי לא היתה מופיעה, אלכסה הייתה במיטתו עכשיו. חסל סדר נישואים בלי סיבוכים.

אידיוט.

מתי בחיים הצורך שלו באישה פורענות כזאת בתכניותיו? גם כשחזר אחרי גבריאלה, והיחסים ביניהם נעשו אינטימיים, מעולם לא היה כרוך אחרי התוצאה. המטרה שלו היתה ברורה והכרחית. אבל אפילו זה לא הספיק כדי לעצור אותו ברגע שזכה לטעום מאלכסה מקנזי. היא הטריפה אותו, גרמה לו לצחוק ופיתתה אותו בתענוגות גופה בלי שמץ של מניפולציה. היא היתה שונה מכל אישה אחרת שהכיר בחייו, והוא רצה שתישאר במעמד של חברה. החברה הכי טובה של אחותו. הוא רצה לצחוק לעבר שלהם, לחיות בהרמוניה במשך שנה ולהיפרד לשלום בקלילות.

והנה, בלילה הראשון שלהם ביחד הוא הולך וקורע ממנה את החולצה.

ניק רוקן את כוס היין שלו וכיבה את המערכת. הוא יתקן את המצב. היא כבר הודתה כי כל מה שרצתה היה גוף חמים במיטתה. ברור שאינה נמשכת אליו, והיא מן הסתם שתתה יותר מדיי יין ונתפסה לפנטזיית החתונה. בדיוק כפי שהודתה בעצמה. היא רוצה את הכסף ומתגעגעת לסקס.

מוחו העיקש צווח כי לא ייתכן שהיתה מגיבה בלהיטות כזאת לכל גבר שהיה נוגע בה. הוא התעלם בנחישות מהאזהרה, קם מהספה ועלה למעלה למיטתו.

פרק חמישי

אלכסה הביטה בקהל והצטערה שאינה נמצאת בבוק-קרייזי ועורכת את ערב קריאת השירה הקבוע של שישי בערב. ארוחת העסקים הערב היא נקודת המפנה בקריירה של ניק. היא ידעה שאנשים חשובים ובעלי השפעה מסתובבים בין החדרים בחיפוש אחר שעת כושר לזכות בתהילה, וניק מוכרח לסנוור את הקהל כדי לזכות בהקשבה.

היא הושיטה למארכת את המעיל והניחה לניק להוביל אותה אל חדר הנשפים המלא מפה לפה. "אני מניחה שיש לך איזושהי תוכנית התקפה?" שאלה. "מי שני השחקנים שאתה צריך להתמקד בהם?"

הוא החווה לעבר עננת עשן סיגרים. מעגל הדוק של אנשי עסקים שמרנים הקיף גבר לבוש ללא רבב בחליפה אפורה וענוב בעניבת משי. "היזשי קומו בונה את המסעדה היפאנית. הקול שלו הוא המפתח להשיג את השותף השלישי בעסקה."

"אז למה שלא תלך לשם ותציג את הרעיונות שלך?" היא קטפה טארט סלמון ממגש שנשא מלצר עטוי טוקסידו, וממלצר אחר לקחה כוס שמפניה.

"כי אני לא רוצה להיות אחד מני רבים. חשבתי על תוכנית אחרת." אלכסה לגמה מהמשקה המבעבע ופלטה אנחת הנאה. "אל תשתכרי," אמר ניק.

היא נשפה בתרעומת. "לא ידעתי שבעלים הם כל כך שתלטניים. אוקיי, את מי עוד אתה צריך להרשים היום?"

הבזק של חישוב הבהב בפניו. "הרוזן מייקל קונטה. הוא הבעלים של רשת קונדיטוריות מצליחה באיטליה, שהחליט לנסות את מזלו בארצות הברית. הוא מתכוון לפתוח את הקונדיטוריה הראשונה על גדת הנהר."

ליבה של אלכסה נהה אחר מגש קציצות הסרטנים שלשמאלה, והיא ניסתה להקשיב. ניק נשף ברוגז, חטף שתי קציצות מהמלצר והניח אותן על צלחת. "תאכלי."

"בסדר." לשם שינוי היתה הפקודה שלו לרוחה. היא הכניסה את הקציצה לפה וגנחה בתענוג. גבותיו התחברו בחטף, והיא נוכחה לדעת שגרמה לו להתרגז. שוב.

הוא נעץ מבט בפיה כאילו רצה את קציצת הסרטנים לעצמו. "אלכסה, את מקשיבה?"

"כן. קונטטה. קונדיטוריה. אני מניחה שאתה רוצה שאסתובב בין האנשים בזמן שאתה מנהל את עסקיך?"

הוא חייך חיוך מתוח. "אני אתעסק בהיוּשִׁי כרגע. למה שלא תחפשי את הרוזן? הוא גבוה, מבטא איטלקי, שיער שחור, עיניים כהות. תפתחי איתו שיחה - זה יעסיק אותך."
מדקרת אזהרה הציקה לה בקצות ההכרה, אבל היא היתה ממוקדת עדיין במבחר המתאבנים הטעימים להפליא. "אתה רוצה שאדבר איתו?"
הוא משך בכתפיו באגביות מבוקרת. "בטח. תהיי נחמדה. אם תגלי משהו מעניין, תודיעי לי."

צמרמורת חלפה במורד גווה, ופתאום נעשתה התמונה צלולה כבדולח. "אתה רוצה שארגל בשבילך?"

בקולו ניכר קוצר רוח. "את ממש מגוחכת. פשוט תירגעי ותיהני מהמסיבה."
"לך קל לומר. הציצים שלך לא בורחים לך מחוץ לשמלה."
ניק כחכח בגרונו והעביר משקל מרגל לרגל. "אם השמלה הזאת לא נוחה לך, לא היית צריכה ללבוש אותה."

היא התקשחה. "שאלתי אותה ממגי. אין לי שמלה יקרה."
"הייתי נותן לך את הכסף."
"אני לא רוצה את הכסף שלך."
"איכשהו אני בספק. לא חתמת על החוזה מסיבות נעלות. עדיף כבר שתיקחי כמה שאפשר."

שתיקה מעיקה השתררה ביניהם. הצינה חלחלה בתוכה. "אתה צודק. הייתי טיפשה. בפעם הבאה אקנה את כל מייסי'ס ואשלח לך את החשבון." היא סבה על עקביה וזקפה את ראשה. "בסופו של דבר היתרון היחיד בנישואים האלה הוא הכסף שלך."
היא התרחקה ממנו, מותירה אותו נועץ מבטים בגבה.

אידיוט.

אלכסה לגמה את כוס השמפניה השנייה שלה והתמקמה לצד החלון הפנורמי שנשקף אל המרפסת. ניק ריאן שייך לעולם הזה - עולם של כסף, של דוגמניות-על ושל דיאלוגים שנונים. ענני בושם של שאלימר ושל אובסֶשן נמהלו בניחוח עשן סיגרים. מגוון של אריגי משי וסאטן ערפל את שדה הראייה שלה, רובם בשחור או בצבעים טבעיים ולא ראוותניים כדי להבליט את היהלומים, את הפנינים ואת אבני הספיר; אלכסה ידעה כי כולם אמיתיים.
אלכסה פלטה אנחה עמוקה. היא התלבשה בתשומת לב רבה לאירוע ועצרה את נשימתה, כשירדה במדרגות כדי לשמוע את דעתו של ניק. אפילו היא ידעה שהיא נראית ממש טוב, לעזאזל, בשמלה של מגי. המחשבה שבעצם היא רוצה להסב לו קורת רוח הרגיזה אותה.

הוא סרק אותה במבט אחד ממצה, ובמקום להחמיא לה מלמל משהו בנוגע לבחירות הלבוש שלה והסתלק. הוא אפילו לא עזר לה ללבוש את המעיל ולא חנן אותה במבט שני עד שהגיעו למסיבה. הכאב שיסע אותה מבפנים, אך היא הענישה את עצמה על הרגש הזה. היא עטתה על עצמה הילה מנומסת והעמידה פנים שככה היא מתלבשת תמיד בשבת בערב.

אף על פי כן, ברגע שדיבר על תכניותיו לגדת הנהר, התנוצצו פניו ברגש כה פראי, שכל גופה נלפת בתגובה.

תשוקה. צורך עז התלקח בעיניו החומות-זהובות. היא שיוותה בנפשה כי היא האשה שמעוררת כזאת השתוקקות. ופעם נוספת זכתה בתזכורת שניק חש רגשות עזים שכאלה רק כלפי הבניינים שלו. לעולם לא כלפי נשים. ולעולם לא כלפיה.

היא נשמה עמוק וסיימה את המשקה שלה. אחר כך שיגרה את עצמה מבעד לדלתות הכפולות של המרפסת וניגשה אל קבוצת נשים שעמדו מול הפסל והביעו דעתן עליו. בתוך רגעים ספורים פילסה דרכה באלגנטיות לתוך השיחה, ערכה היכרויות ושקעה בעולם של להג מסיבות.

***

ניק צפה בה חוצה בגאון את החדר ופלט קללה חרישית. לעזאזל, הוא שוב עשה את זה. הוא היה צריך להחמיא לה על השמלה הארורה. אבל דבר לא הכין אותו לכניסה שלה, בשעה שירדה במדרגות, מוכנה למסיבה.

השמלה הכחולה-מתכתית ניחנה במחשוף עמוק, נצמדה לקצות כתפיה וצנחה לרצפה בקפלים שופעים מרהיבים של אריג מתנוצץ זרוע חוטי כסף. סנדלים בעלי רצועות כסופות עטפו את כפות רגליה, ובעדם הציצו ציפורי בהונות צבועות בוורוד לוהט, משחקות מחבואים בזמן שצעדה. שערה נאסף גבוה על ראשה, ובקבוקי תלתלים צנחו סביב אוזניה וליטפו את עורפה. שפתיה היו צבועות באדום. כאשר מצמצה, זרעה הצללית הכסופה ניצוצות בריסיה ולכדה את זהרורי האור. הוא היה מוכן להתערב שהיא תלכוד גם את תשומת ליבו של כל גבר במקום.

הוא כמעט הורה לה להחליף בגדים. לא היה מדובר כאן בתחכום צונן שהוא יכול לשלוט בו. מדובר בלילית במלוא מובן המילה, שתדון כל גבר לגיהנום ותגרום לתפוח מורעל להיראות מתוק כסוכרייה. במקום זאת מלמל איזו הערה חרישית והניח לנושא. הוא תהה אם היה זה הבזק של כאב שראה בעיניה, אך כאשר הביט בה שוב, מצא אותה אישה עוקצנית ומרגיזה שאיתה התחתן.

כעס פילח אותו על יכולתה המתמדת לגרום לו להרגיש כמו חרא. בעצם, לא אמר משהו לא בסדר. היא התחתנה איתו בשביל כסף והודתה בכך מרצונה. למה היא חייבת לשחק אותה קורבן תמים בכל הבלגן הזה?
הוא כפה על עצמו להפסיק לחשוב על אשתו והתמקד בקבוצת אנשי העסקים שהקיפה את היושי קומו. ניק קלט כי יש גורם חשוב אחד שיבטיח את קולו של היפאני.
ריגוש.

אם רק יצליח לרגש את היושי קומו, הג'וב שלו.
החלק האחרון בפאזל הוא מייקל קונטה. הרוזן המפורסם היה ידוע היטב בעולם העסקים בזכות קסמו, כספו וחריפות שכלו. הוא האמין בתשוקה, לא בדיוקנות, והתנהג באופן שונה לחלוטין משני השותפים האחרים. ניק קיווה כי שיחה מלאת חיים עם אשתו תסייע לו, אולי, להשיג יתרון מסוים, במיוחד משום שהרכילות תייגה את קונטה כרודף שמלות. הוא דיכא את מדקרת האשמה הקלה והצטרף לקבוצת הגברים כדי להשתתף בשיחה.

***

אלכסה החליטה שהגיע הזמן למצוא את בעלה.
למעט הזמן הקצר שישבה לצידו בארוחת הערב, הם לא בילו זה בחברת זה במשך כל הערב. היא זמזמה חרש לצילי "I Get a Kick Out of You" של סינטרה וסקרה את החדר, אבל לא הצליחה לאתר אותו בקהל. היא החליטה להתקדם לאורך המסדרון המפואר. אולי הוא הלך לשירותים.
עקביה נקשו על השיש המלוטש. קולות המוזיקה הלכו והתעמעמו, והיא בחנה את התמונות שעל הקירות בהנאה, ממלמלת לעצמה כשגילתה אחת שהיא מכירה. רגליה נשאו אותה מעבר לפינה הבאה ולתוך חדר שנראה יותר כמו גלריה, מלאה במדפים עם ספרים עתיקים כרוכים המוצגים בקפידה. היא עצרה את נשימתה כשחשה עקצוץ בקצות אצבעותיה מרוב תשוקה ללטף כריכת עור עתיקה והתענגה על צליל הרשרוש כשעלעלה בדפים הספוגים היסטוריה.

"אה, אז כדי לזכות בתשומת ליבך הערב כדאי לי להפוך לספר, מה?"
היא הסתובבה במהירות לאחור. בפתח הדלת עמד גבר, עיניו מלאות הומור ממזרי;
ברור היה לה כי הוא חלק בסיסי באישיותו. שערוריה ארוך ואסוף מאחור בזנב סוס נמוך, מה ששיווה לו מראה של שודד-ים, הכובש את ליבן של נשים כבר מאות בשנים. פניו היו בסגנון איטלקי אופייני, אפו המאפיין הדומיננטי בהן, ושפתיו היו מלאות. לבוש במכנסיים שחורים, חולצת משי שחורה ונעלי עור יקרות הפגין פתיחות חנינית בעצם העמידה שלו בלבד. אלכסה ידעה מיד כי מדובר בגבר מקסים, בעל לב חם, קטלני בשביל נשים. המחשבה

גרמה לחיוך לעקל את שפתיה. היתה לה חולשה לגברים איטלקים רודפי שמלות. הם הזכירו לה טווסים, המנופפים בנוצותיהם ובתוך תוכם משתוקקים כי האישה הנכונה תביית אותם. "הו, דווקא שמת לי לב אליך." היא הפנתה אליו את גבה וחזרה לסקור את הספרים. "ידעתי שתגיע אליי עד סוף הערב."

"והאם חכית בכיליון עיניים לרגע, סיניורונה?"
"בנשימה עצורה. אז שנשתמש באחד מחדרי השינה כאן או שנלך אליך?"
דממה מזועזעת ירדה על החדר.

אלכסה הציצה מעבר לכתפה. פניו גולפו בתערובת של אכזבה ושל ריגוש. אלכסה הימרה על כך שצר לו על אובדן המרדף, אך למרות זאת אינו מעוניין לדחות הצעה שכזו. צחוק של עונג בעבע אל שפתיה נוכח הקונפליקט שניכר בו, והאובדן הפתאומי של הביטחון העצמי.

אור ידעני הבזיק בעיניו הכהות. "את צוחקת, לא?"
הוא הפנתה אליו את פניה, עדיין צוחקת. "אני מניחה שכן."
הוא הניד בראשו בשעשוע. "לא יפה לפתות ככה גבר. את אישה זדונית."
"אתה גבר זדוני אם אתה חושב, שאישה תעשה דבר שכזה."
"אולי את צודקת. אישה כמוך צריכה בעל שיעקוב אחר כל צעד ושעל שלה. אוצר שכזה יכול להיגנב בכל רגע."

"אה, אבל לו הייתי אוצר אמיתי, אי אפשר היה לגנוב אותי בקלות. ודאי לא אחרי המחמאה הראשונה שהיו זורקים לי."
הוא העמיד פנים שנפגע. "סיניורונה, לעולם לא הייתי מעליב אותך במחשבה שלא יידרש כאן מרדף ארוך אחר האוצר. את תצריכי עבודה רבה."

"סיניורנה, תיקנה אותו. אני נשואה."
פניו נפלו ועטו הבעה עצובה. "חבל."
"איכשהו, יש לי הרגשה שידעת."
"ייתכן. אבל הרשי לי להציג את עצמי באופן רשמי. אני הרוזן מייקל קונטה."
"אלכסה מקנזי - אה, אלכסה ריאן."
הוא עלה על פליטת הפה שלה, ונראה כי הוא רושם זאת בזיכרונו. "נשואה טרייה, נכון?"
"כן."

"ואף על פי כן את משוטטת לבדך במסדרונות ולא נראית בחברת בעלך במשך כל הערב." הוא הניד בראשו. "המנהגים האמריקניים האלה הם ממש טרגדיה."
"בעלי נמצא כאן בעיניני עסקים."
"ניקולס ריאן, אמת?"

היא הנהנה. "אתה אמור להכיר אותו היטב. הוא מגיש הצעה לעסקת הבנייה על גדת ההדסון."

מייקל שמר על ארשת חסרת הבעה. ברור היה כי מאחורי החזות השרמנטית מסתתר איש עסקים ממולח, ואלכסה היתה משוכנעת שהוא ידע מי היא בטרם ניגש אליה. ניק לא העריך כראוי את קונטָה אם האמין כי שיחה איתה תרכך אותו. האיש הזה, ללא ספק, מפריד בין עסקים לתענוגות.

"עוד לא היה לי העונג לפגוש אותו." הוא רכן קדימה בתנועה כמעט לא מורגשת. ניחוח המושק של מי הקולון שלו מילא את האוויר ביניהם. עיניו פגשו בעיניה ולא משו מהן. היא המתינה להדף של אנרגיה מינית, לזמזום של כימייה, לאיתות של רעב שיטלטל את גופה ויזכיר כי ניק ריאן אינו הסיבה והמקור לכל בעיותיה.

לא כלום. אפילו לא זיק.

באנחה פנימית זעירה קיבלה עליה את הדין להילחם במשיכה שלה לניק, מודה בינה לבינה כי אולי היא שומרת עדיין בליבה אותה התאהבות מימי ילדותה. אם מייקל קונטָה אינו מעורר בה שמץ של משיכה מינית, היא שקועה בצרות עד מעל הראש.

אלכסה נאנחה. "אני חושבת שתאהב את בעלי לא פחות ממני," אמרה.

הוא קיבל את המסר שלה ואת הרמז שבדבריה בחן. "עוד נראה. באשר לנו, נהיה חברים, כן?"

היא חייכה. "כן. חברים."

"אני אלווה אותך בחזרה לאולם הסעודה ונשתה משהו, ואת תספרי לי הכול על עצמך." היא נענתה לזרועו המושטת והניחה לעצמה להיות מובלת אל מחוץ לספרייה. "אתה יודע, מייקל, אני חושבת שאני מכירה את האישה המושלמת בעבורך. היא חברה קרובה שלי, והיא יכולה להתאים לך."

"אינך מעריכה את עצמך, סיניוֹרה." קרץ לה בשובבות. "אני עדיין מתאבל על אובדנך." היא צחקה בשעה שנכנסו לאולם הסעודה, ואז נשאה את מבטה בהפתעה כשבעלה התייצב מולם. הוא התנשא מעליה בארשת מאיימת. היא פתחה את פיה לדבר, אבל הוא שלח יד ומשך אותה אל תוך חיבוקו. רגע ארוך חלף בטרם הצליחה להגות את המילים. "שלום לך, יקירי. פטפטתי עם סיניוֹרה קונטָה. אני לא חושבת שאתם שניכם הוצגתם רשמית..."

הגברים אמדו איש את רעהו, כפי שהיו עושים לפני קרב תרנגולים. ניק היה הראשון להיכנע. מסיבה עסקית טובה, מן הסתם, ולא בגלל שום דבר הקשור לטסטוסטרון.

ניק הושיט את ידו. "נעים מאוד, מייקל. אני רואה שפגשת את אשתי."

מייקל לחץ את ידו, ואלכסה בחנה את ההבעה שעל פני בעלה בתמיהה מוחלטת. היא משוגעת או שהוא באמת רצה שהיא תעסיק את מייקל קונטָה בשיחה תוססת? האם לא רמז לה כי הוא מעוניין במידע פנימי אם זה אפשרי? ועכשיו הוא נראה מעוצבן לגמרי, כאילו בגדה בו.

עורו הדיף ריח נקי ולימוני של סבון. אצבעותיו נפרשו סביב מותניה ונחו על עיקול בטנה. היא דיכאה רעד שתקף אותה כשדמיינה את ידו מחליקה רק כמה סנטימטרים מטה. איזו מין הרגשה זו תהיה אם האצבעות שלו יהיו עמוק בתוכה וייקחו אותה למקומות שאליהם היא כמהה להגיע אך גם חוששת מפניהם?

היא חזרה והתמקדה בשיחתם.

"מזל טוב, ניקולס. אלכסה סיפרה לי שאתם נשואים טריים. זה ודאי קשה מאוד לגרור את עצמך לאירוע שקשור לעסקים, מה?"

"בהחלט." הוא הרכין את ראשו. היא עצרה את נשימתה בשעה ששפתיו רפרפו על תנוך אוזנה ואפו התחכך בה אף הוא. פטמותיה נעשו קשות ומעקצצות. היא התפללה שהחזייה המרופדת שלה מסתירה את הראיות לבגידת גופה.

מייקל צפה במחווה בשעשוע כמעט לא מוסתר. "עושה רושם שריצ'רד חושב שאתה האדם המושלם למילוי המשימה. אולי אפשר לארגן פגישה ולדון ברעיונות שלך."

"תודה. אני אתקשר למזכירה שלך לתאם את הפגישה." היא קלטה את הפשטות המהוקצעת שבנימת קולו, וידעה כי גם מייקל שם לב לכך. ניק לא שיחק חלק מן המשחקים הנהוגים בעולם העסקים, כלומר הוא לא היה יהיר מכדי להרים את השפופרת ולהתקשר לקבוע פגישה.

"מצוין." מייקל נטל את ידה ונשק לה. "מאוד שמחתי להכיר אותך, אלכסנדריה." המבטא האיטלקי שלו ליטף את שמה. "אני עורך סעודה חגיגית לכמה חברים קרובים בעוד שבועיים מהיום. האם תצטרפו אליי?"

היא שמה לב שההזמנה כוונה אליה, ואז פנתה לבעלה. "יקירי? אנחנו פנויים?" הפעם לא היתה תנועתו מרומזת. הוא התייצב מאחוריה וכרך את שתי ידיו סביב מותניה, מושך אותה אליו לאחור. ישבנה נדחק אל חלציו. ירכי פלדה לכדו את ירכיה-שלה. הוא הניח את שתי ידיו מתחת לשדיה ודיבר. "נשמח לבוא."

"נפלא. אני מצפה לפגוש אתכם. בשעה שמונה." הוא הנהן אל ניק ושלה לעברה חיוך. "שיהיה לכם ערב נעים."

זמן קצר לאחר שמייקל הסתלק, ניק שחרר אותה. האובדן הפתאומי של חום גופו גרם לצמרמורת לחלוף בגווה. פניו איבדו את ארשת המאהב ונעשו לא אישיות. "בואי נלך." מבלי לומר מילה נוספת הוא צעד אל הדלת, אסף את המעילים מהמארכת ונפרד מאנשים. היא נפרדה מכמה מהחברים החדשים שרכשה ופסעה בעקבות בעלה אל המכונית.

הם המשיכו לשתוק בזמן הנסיעה הביתה; אך לאלכסה נשבר ממשחק השקט, והיא עשתה את הצעד הראשון. "נהנית הערב?"

הוא נהם.

אלכסה התייחסה לזה כאל תשובה חיובית "האוכל היה ממש טוב, מה? והופתעתי לגלות כמה נשים נחמדות. הוזמנתי לפתיחת תערוכה של מילי דראייר. נכון שזה נהדר?" הוא פלט נחירה.

"איך הלך עם העסקים? זכית להצלחה הערב?"

הוא השמיע עוד קול מוזר. "לא כמוך, אני מניח."

כעס געש בעורקיה. קולה נעשה מאומץ מרוב מתח. "סליחה?"
"לא משנה."

אגרופיה נקפצו. הצמרמורת נטשה את גופה והתחלפה בלהט נזעם. "אתה צבוע ואידיוט. ביקשת ממני לחפש את מייקל ולהשיג לך מידע. אתה חושב שאני מטומטמת, ניק? אתה השתמשת בי, אבל עכשיו אתה בקריזה. עשיתי כל מה שרצית. זה סוגר את החשבון בעניין הטובה שאני חייבת לך."

"בסך הכול רמזתי שאולי תוכלי לקלוט משהו שיעזור לי עם העסק שלי. ביקשתי ממך לרכך אותו, לא להעניק לו זקפה שתימשך ימים."

הוא ניווט את המכונית לתוך שביל הגישה בחריקת צמיגים ודומם את המנוע.

היא שאפה אוויר. "לך לעזאזל, ניק ריאן! הוא נהג בי בנימוס ולא חצה את הגבול ברגע שהתברר לו שאני נשואה. אבל אתה מחמיץ את התמונה הגדולה, יפיופון. מייקל אינו נותן לעסקים להתערבב עם בילויים. הייתי יכולה לפשוט את כל הבגדים ולהתחנן לפניו שיתן לך את החוזה, והוא לא היה זז מילימטר. אני לא יכולה לעזור לך - אתה לבד בעניין הזה."
היא יצאה מהמכונית וצעדה קוממיות אל הבית.

הוא קילל ומיהר בעקבותיה. "בסדר. אבל אנחנו לא צריכים ללכת למסיבה שלו. אני פשוט אקבע פגישת עסקים."

היא פתחה את הדלת וזקפה את ראשה. "אז אל תבוא. אני הולכת."
"מה?"

"אני הולכת. הוא מצא חן בעיניי, ואני חושבת שהמסיבה שלו תהיה כיפית."

ניק טרק את הדלת, נכנס לסלון ותלש מעצמו את העניבה. "את אשתי. את לא תלכי לשום מסיבה בלעדיי."

היא השתחלה החוצה מהמעיל ותלתה אותו בארון. "אני שותפה עסקית שפועלת על פי הכללים. אנחנו חופשיים לנהל חיים משלנו כל עוד אנחנו לא שוכבים עם אף אחד אחר. נכון?"

הוא סגר את המרחק ביניהם ונעץ בה מגבוה מבט רושף. "אני מודאג בקשר למוניטין שלי. אני לא רוצה שייכנסו לו רעיונות שגויים לראש."

היא זקרה את סנטרה והקניטה אותו בכוונה. "אני אמלא אחר חוקי העסקה שלנו, אבל אני כן הולכת למסיבה של מייקל. כבר עבר זמן רב מאז נהייתי מחברתו של גבר. גבר שהוא מקסים ומשעשע ו... חם."

המילה האחרונה הזאת התפצפה באוויר ביניהם. היא צפתה מרותקת כיצד הגבר הרגוע שהכירה הופך למישהו אחר. עיניו הצלולות הצטעפו, לסתו התהדקה, כל גופו ננעל. ידיו התרוממו עד שתפסו את זרועותיה העליונות. הוא נראה כמי שעומד לטלטל אותה או לעשות משהו אחר, משהו לחלוטין לא... רציונלי.

גופה ניצת כמו זרם חשמלי. שפתיה נפשקו כדי לשאוף אוויר. והיא חיכתה. "את צריכה מישהו עד כדי כך, אלכסה?" הנימה הלעגנית שלו העלתה בה זיכרונות בלתי רצויים. הוא כופף את ראשו כך שפיו נעצר במרחק סנטימטרים ספורים מפיה. ברוב כוונה נעו ידיו באיטיות מזרועותיה כלפי מעלה, אל איזור הצוואר. הוא חיבר את אצבעותיו סביב הבשר הרך, אגודליו הטו את ראשה כלפי מעלה, כך שיכול היה להבחין בקלות בדופק המשתולל ששמלתה לא הסתירה. הוא צפה בפניה בעודו ממשיך בעינוי, כשאצבעו עוקבת אחר קו עצם הבריא שלה, שיפוע כתפיה. ואז החל לרדת מטה. שתי כפות ידיו החליקו במורד חזית שמלתה וחפנו את שדיה. ההתרגשות פיזזה בקצות עצביה. שריריה התרפו ונעשו חלשים. שדיה תפחו בערגה, מתרוממים כדי לפגוש אותו. אגודליו חיככו את חודיהם, ואנקה חרישית בקעה ממקום עמוק בגרונה. הוא מלמל חרש בסיפוק והמשיך בליטופים המתגרים. היא חשה אותו מתקשה, מתרומם ונלחץ אל הפסגה הרגישה שבין ירכיה. חום נזלי חלף בחופזה בגופה.

"אולי אני צריך לתת לך את מה שאת כל כך צריכה." הוא דחף את אגנו לעומתה כדי להעניק לה טעימה, והיא נרעדה בתגובה. ידיו החליקו מתחת לשמלתה, מתחת לחזייתה, פוגשות בשר חמים ונענה. "אולי אם אני אשכב איתך עכשיו לא תצטרכי לרוץ לקונטה." בטנה קרסה פנימה, בזמן שאצבעותיו המוכשרות צבטו את פטמותיה וליטפו אותה, תנועותיו עדינות וענוגות למרות המילים המכאיבות.

היא נרעדה למולו, צבר של רגשות ושל תחושות, אבל מוחה נותר צלול וקר. האמת שמאחורי פעולותיו כפתה עליה לשחק את היד שקיבלה במטרה לנצח. אם תיתן לו לנצח בקרב הזה, היא תיחלש. הוא עמד לנשק אותה. כאן ועכשיו. הוא יעניק לה עונג רב כל כך שהיא תתחנן לעוד, ואז יותיר את גאוותה ואת שפיותה שסועות לגזרים. הוא רצה לנשק אותה מסיבה אחת ויחידה - אוננו וגבריותו הועמדו בסכנה, והוא רצה אותם בחזרה. הוא לא רצה אותה. הקריאה הקדמונית של ההזדווגות ושל הדומיננטיות הזכרית הצטלצלה באוזניו, והיא פשוט נקרתה בדרכו.

לכן אספה את השרידים הפזורים שנותרו מן השליטה העצמית שלה, ושלפה את קלף הניצחון.

היא התקרבה אליו אף יותר, מניחה לשפתותיה להיעצר כשני סנטימטרים משפתיו-שלו. הבל פיו רפרף על פיה.

"לא, תודה," לחשה. היא הרחיקה ממנה את ידיו. "אני מעדיפה להשאיר את זה במישור העסקי. לילה טוב."

ואז סובבה אליו את הגב ונעלמה במעלה המדרגות.

***

ידיו של ניק נותרו תלויות לצידי גופו. לרגע קצר הוא היה מלא בה: בחמוקיה, בריחה, בחומה. ועכשיו ניצב באמצע החדר, לבדו, בדיוק כפי שקרה בליל הכלולות שלהם. גבר נשוי עם זקפה ובלי פורקן באופק. המום מהמצב הלא נעים והמגוחך שאליו נקלע, ניסה לשחזר את אירועי הערב ולבדוק היכן שגה.

ברגע שבו תפס אותה עם קונטָה, התעורר בו כעס איטי ומהביל. החום החל בכפות רגליו, עלה אל קרביו, אל חזהו, ולבסוף התמקם כמו רצועה לוחטת סביב ראשו. ידה נחה על זרועו של הרזן. הוא בוודאי היה משעשע למדיי, מאחר שהיא הטילה את ראשה לאחור וצחקה, לחייה סמוקות כוורד. שפתייה המלאות התנוצצו באור הנברשת. הם התנהגו כמו ידידים ותיקים ולא כמו שני אנשים שזה עתה נפגשו.

אבל החלק הגרוע ביותר היה כאשר חייכה אליו.

היה זה חיוך מסנוור, מכשף, פלרטטני, ששידר לצד השני כי הוא כל מה שהיא מחפשת, כל מה שהיא רוצה. חיוך שגרם לגבר לחלום חלומות מגונים בלילה ורדף אותו בשעות הערות. ניק מעולם לא ראה את החיוך הזה מכוון אליו, ומשהו מטורף התפוצץ בתוכו. התוכנית שלו התנפצה לרסיסים ובגדול. הוא ציפה ממנה להיות משעשעת במידה כלפי הרזן וללקט כמה פיסות מידע שיעזרו לו לסגור את העסקה. לא ליהנות בגלוי מחברתו של האיש.

ניק קילל והרים את העניבה, מוכן ללכת למיטה. כשעלה במדרגות חשב על מה שאלכסה אמרה. אם קונטָה אכן מפריד בין עסקים לבילויים, הוא טעה לחלוטין בהתנהלות שלו. אולי כשיבקש לקבוע פגישת עסקים הוא יתמקד בתכנון ההגיוני של הבניין, ולא יצייר מין תמונת נוף מעוררת רגש כדי לסגור את העסקה. אולי קונטָה נסחף ברגשותיו רק כשזה קשור לנשים. אולי כדי לאייש את משרת ראש צוות הניהול האדריכלי הוא מעוניין בביצועיסט קר רוח.

ניק נעצר ליד הדלת שלה. האור היה כבוי. לרגע הקשיב לנשימתה, תוהה מה היא לובשת למיטה. תמונות של תחרה שחורה שאך בקושי מכסה משהו זרעו כאוס במחשבותיו, אבל אפילו המחשבה עליה במכנסי פלנל ובחולצת בטן עוללה לו דברים שאף אישה מעולם לא הצליחה לעולל. האם היא שוכבת ערה במיטה, חולמת בהקיץ על קונטָה? או שאולי היא מהרהרת בנשיקה האחרונה שלהם ומשתוקקת לעוד?

הוא ניגש לחדרו. היא סירבה לו. לו, לבעלה הארור. והוא היה תקוע עם הדבר היחיד שממנו חרד.

אישה חוקית שהוא נמשך אליה.

הוא סגר את דלת חדר השינה שלו, כופה על עצמו להפסיק לחשוב על זה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן